

LAUSUNTOJA JA SELVITYKSIÄ 2002:22

*Kuolleeksi julistamisesta annetun
lain uudistaminen*

LAUSUNTOJA JA SELVITYKSIÄ 2002:22

*Kuolleeksi julistamisesta annetun
lain uudistaminen*

Työryhmän mietintö

OIKEUSMINISTERIÖ
HELSINKI 2002

ISSN 1458-7149
ISBN 952-466-085-7
Oikeusministeriö
Helsinki

KUVAILELEHTI

OIKEUSMINISTERIÖ

Julkaisun päivämäärä
28.11.2002

Tekijät (toimielimestä: toimielimen nimi, puheenjohtaja, sihteeri)		Julkaisun laji Työryhmän mietintö	
Kuolleeksi julistamisesta annetun lain uudistamistyöryhmä Puheenjohtaja: Markku Helin Sihteeri: Tuomo Antila		Toimeksiantaja Oikeusministeriö	
		Toimielimen asettamispäivä 28.5.2002	
Julkaisun nimi Kuolleeksi julistamisesta annetun lain uudistaminen			
Julkaisun osat Esityksen pääasiallinen sisältö, Yleisperustelut, Yksityiskohtaiset perustelut, Lakiehdotukset, Rinnakkaistekstit, Asetusluonnos			
Tiivistelmä Mietinnössä ehdotetaan kuolleeksi julistamista koskevan sääntelyn uudistamista. Vuonna 1901 annettu laki kuolleeksi julistamisesta kumottaisiin ja korvattaisiin uudella samannimisellä lailla. Uudistuksen tavoitteena on lain nykyaikaistaminen sekä kuolleeksi julistamisen edellytysten että asian käsittelyssä noudatettavan menettelyn suhteen. Kuolleeksi julistamisen edellytyksiä koskevat säännökset ajanmukaistettaisiin. Päätös kadonneen henkilön kuolleeksi julistamisesta olisi mahdollista saada aikaisempaa olennaisesti lyhyempien odotusaikojen jälkeen ja nykyistä useammin kokonaan ilman odotusaikaa. Toimivalta kuolleeksijulistamisasioissa ehdotetaan jaettavaksi käräjäoikeuksien ja maistraattien kesken. Yksityisten hakemukset kadonneen henkilön julistamisesta kuolleeksi käsiteltäisiin ehdotuksen mukaan käräjäoikeuksissa, kuten nykyisinkin. Väestötietojärjestelmän tietojen ajan tasalla pitämiseen liittyvien kuolleeksijulistamisasioiden käsittely ehdotetaan sitä vastoin siirrettäväksi käräjäoikeuksilta maistraateille. Myös kuolleeksijulistamis asioissa noudatettava menettely ehdotetaan uudistettavaksi. Ehdotukseen sisältyy myös säännökset Suomen viranomaisten kansainvälisestä toimivallasta kuolleeksijulistamisasioissa, sovellettavasta laista sekä vieraassa valtiossa annetun kuolleeksijulistamispäätöksen tunnustamisesta. Suomen viranomaisten kansainvälinen toimivalta laajenisi koskemaan Suomen kansalaisten lisäksi sellaisia henkilöitä, joiden viimeinen tiedossa oleva asuin- tai kotipaikka on Suomessa.			
Avainsanat: (asiasanat) Kuolleeksi julistaminen			
Muut tiedot			
Sarjan nimi ja numero Lausuntoja ja selvityksiä 2002:22		ISSN 1458-7149	ISBN 952-466-085-7
Kokonaissivumäärä	Kieli suomi	Hinta	Luottamuksellisuus julkinen
Jakaja Oikeusministeriö		Kustantaja Oikeusministeriö	

PRESENTATIONSBLAD

JUSTITIE MINISTERIET

Utgivningsdatum
28.11.2002

Författare (uppgifter om organet: organets namn, ordförande, sekreterare)		Typ av publikation Arbetsgruppsbetänkande	
Arbetsgruppen för revidering av lagen om dödförklaring		Uppdragsgivare Justitieministeriet	
Ordförande: Markku Helin		Datum då organet tillsattes 28.5.2002	
Sekreterare: Tuomo Antila			
Publikation (även den finska titeln) Revidering av lagen om dödförklaring (Kuolleeksi julistamisesta annetun lain uudistaminen)			
Publikationens delar Propositionens huvudsakliga innehåll, allmänmotivering, detaljmotivering, lagförslagen, parallelltexter, utkast till förordning			
Referat I betänkandet föreslås att lagstiftningen om dödförklaring revideras. Det föreslås att lagen om dödförklaring av år 1901 upphävs och ersätts med en ny lag med samma namn. Syftet med reformen är att modernisera lagen när det gäller förutsättningarna för dödförklaring samt förfarandet vid dödförklaring. Bestämmelserna om förutsättningarna för dödförklaring skall göras tidsenliga. Beslutet om en försvunnen persons förklarande för död kan meddelas efter väsentligt kortare väntetider än tidigare och oftare än för närvarande helt utan väntetid. Behörigheten i ärenden som gäller dödförklaring skall delas mellan tingsrätterna och magistraterna. Enligt förslaget skall en enskild persons ansökan om dödförklaring av en försvunnen person behandlas av tingsrätten, alldeles som för närvarande. Däremot föreslås att behandlingen av sådana ärenden där dödförklaring sker i syfte att uppdatera befolkningsdatasystemet överförs från tingsrätterna till magistraterna. Det föreslås även att förfarandet i dödförklaringsärenden revideras. I lagförslaget ingår också bestämmelser om finska myndigheters internationella behörighet i ärenden som gäller dödförklaring, om tillämplig lag och om erkännande av beslut om dödförklaring som har meddelats i en främmande stat. De finska myndigheternas internationella behörighet skall utökas till att utöver finska medborgare också omfatta sådana personer, vars sista kända boningsort eller hemvist fanns i Finland.			
Nyckelord Dödförklaring			
Övriga uppgifter (Oskari- och HARE-numren, andra referensnumren)			
Seriens namn och nummer Justitieministeriet, Utlåtanden och utredningar 2002:22		ISSN 1458-7149	ISBN 952-466-085-7
Sidoantal	Språk finska	Pris	Sekretessgrad offentlig
Distribution Justitieministeriet		Förlag Justitieministeriet	

Oikeusministeriölle

Oikeusministeriö asetti 28 päivänä toukokuuta 2002 työryhmän valmistelemaan kuolleeksi julistamisesta annetun lain uudistamista. Työryhmän tehtävänä oli laatia hallituksen esityksen muodossa ehdotus kuolleeksi julistamisesta annetun lain uudistamiseksi. Työryhmän tuli erityisesti selvittää (1) kuolleeksi julistamisen edellytyksiä koskevien säännösten asianmukaisuus, (2) kuolleeksijulistamisasioissa toimivaltaisia viranomaisia ja noudatettavaa menettelyä koskevien säännösten asianmukaisuus sekä (3) tarve laajentaa Suomen viranomaisten kansainvälistä toimivaltaa kuolleeksijulistamisasioissa.

Työryhmän puheenjohtajaksi kutsuttiin lainsäädäntöneuvos Markku Helin oikeusministeriöstä ja jäseniksi lainsäädäntöneuvos, nyttemmin erityisasiantuntija Tuomo Antila oikeusministeriöstä, lainsäädäntöneuvos Terhi Lehtonen sisäasiainministeriöstä, ylitarkastaja Juha Lempinen Väestörekisterikeskuksesta ja henkikirjoittaja Annamari Rouhe Tampereen maistraatista. Työryhmän jäsen Tuomo Antila on toiminut samalla myös työryhmän sihteerinä. Lainsäädäntöneuvos Markku Helinin virkavapauden vuoksi työryhmän puheenjohtajana on 20.8. – 31.10.2002 toiminut lainsäädäntöjohtaja Tiina Astola oikeusministeriöstä.

Työryhmä on kokoontunut viisi kertaa. Työryhmä on kuullut asiantuntijana hallintopäällikkö Pirjo Valkama-Joutsenta Onnettomuustutkintakeskuksesta.

Työryhmä ehdottaa mietinnössään kuolleeksi julistamista koskevan sääntelyn uudistamista. Vuonna 1901 annettu laki kuolleeksi julistamisesta kumottaisiin ja korvattaisiin uudella samannimisellä lailla. Uudistuksen tavoitteena on lain nykyaikaistaminen sekä kuolleeksi julistamisen edellytysten että asian käsittelyssä noudatettavan menettelyn suhteen.

Ehdotuksen mukaan kuolleeksi julistamisen edellytyksiä koskevat säännökset ajanmukaistettaisiin. Päätös kadonneen henkilön kuolleeksi julistamisesta olisi mahdollista saada aikaisempaa olennaisesti lyhyempien odotusaikojen jälkeen ja nykyistä useammin kokonaan ilman odotusaikaa.

Työryhmä ehdottaa, että toimivalta kuolleeksi julistamisasioissa jaetaan käräjäoikeuksien ja maistraattien kesken. Yksityisten hakemukset kadonneen henkilön julistamisesta kuolleeksi käsiteltäisiin ehdotuksen mukaan käräjäoikeuksissa, kuten nykyisinkin. Väestötietojärjestelmän tietojen ajan tasalla pitämiseen liittyvien kuolleeksi julistamisasioiden käsittely ehdotetaan sitä vastoin siirrettäväksi käräjäoikeuksilta maistraateille. Myös kuolleeksi julistamisasioissa noudatettava menettely ehdotetaan uudistettavaksi.

Työryhmän ehdotukseen sisältyy myös säännökset Suomen viranomaisten kansainvälisestä toimivallasta kuolleeksi julistamisasioissa, sovellettavasta laista sekä vieraassa valtiossa annetun kuolleeksi julistamispäätöksen tunnustamisesta. Suomen viranomaisten kansainvälinen toimivalta laajenisi koskemaan Suomen kansalaisten lisäksi sellaisia henkilöitä, joiden viimeinen tiedossa oleva asuin- tai kotipaikka on Suomessa.

Saatuaan työnsä valmiiksi työryhmä jättää kunnioittavasti mietintönsä oikeusministeriölle.

Helsingissä 28 päivänä marraskuuta 2002

Markku Helin

Tuomo Antila

Terhi Lehtonen

Juha Lempinen

Annamari Rouhe

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ	3
YLEISPERUSTELUT	4
1. Johdanto	4
2. Nykytila	4
2.1. Lainsäädäntö ja käytäntö	4
2.1.1. Kuolleeksi julistamisen edellytykset	4
2.1.2. Menettely	5
2.1.3. Kuolleeksi julistamisen oikeusvaikutukset	6
2.1.4. Kansainvälisyksityisoikeudellinen tilanne	7
2.1.5. Menettelyn käyttöalasta	7
2.2. Ulkomaiden lainsäädäntö	7
2.2.1. Ruotsi	7
2.2.2. Tanska	9
2.2.3. Norja	9
2.2.4. Saksa	10
2.3. Nykytilan arviointi	12
2.3.1. Yleistä	12
2.3.2. Kuolleeksi julistamisen edellytykset	13
2.3.3. Kuolleeksi julistamista koskevia asioita käsittelevät viranomaiset	14
2.3.4. Menettely	14
2.3.5. Kansainvälisyksityisoikeudellinen tilanne	15
3. Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset	15
3.1. Yleistä	15
3.2. Kuolleeksi julistamisen edellytykset	16
3.3. Kuolleeksi julistamista koskevia asioita käsittelevät viranomaiset	16
3.4. Menettely	17
3.5. Kuolleeksi julistamisen oikeusvaikutukset	18
3.6. Kansainvälisen yksityisoikeuden alaan kuuluvat säännökset	19
4. Esityksen vaikutukset	19
4.1. Taloudelliset sekä organisaatio- ja henkilöstövaikutukset	19
4.2. Vaikutukset eri kansalaisryhmien asemaan	20
5. Asian valmistelu	20
6. Muita esitykseen vaikuttavia seikkoja	21
YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT	22
1. Lakiehdotusten perustelut	22
1.1. Laki kuolleeksi julistamisesta	22
1.2. Laki säädettyjen määräaikain laskemisesta annetun lain 6§:n muuttamisesta	43
2. Tarkemmat säännökset ja määräykset	44
3. Voimaantulo	44
4. Säättämisjärjestys	44

LAKIEHDOTUKSET	46
Laki kuolleeksi julistamisesta	46
Laki säädettyjen määräaikain laskemisesta annetun lain 6 §:n muuttamisesta	51
LIITEET	52
Rinnakkaistekstit	52
Asetusluonnos	54

Hallituksen esitys Eduskunnalle uudeksi laiksi kuolleeksi julistamisesta ja erääksi siihen liittyväksi laiksi

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan kuolleeksi julistamista koskevan sääntelyn uudistamista kokonaisuudessaan. Vuonna 1901 annettu laki kuolleeksi julistamisesta kumottaisiin ja korvattaisiin uudella samannimisellä lailla.

Kuolleeksi julistamisen edellytyksiä koskevat säännökset ajanmukaistettaisiin. Kadonneen henkilön kuolleeksi julistamista voitaisiin hakea välittömästi katoamisen jälkeen nykyistä useammassa tilanteissa. Niissäkin tapauksissa, joissa kuolleeksi julistamista edelleen voitaisiin hakea vasta odotusajan kuluttua, odotusajat olisivat olennaisesti lyhyemmät kuin nykyisin. Väestötietojärjestelmän tietojen ajan tasalla pitämiseen liittyvässä, väestökirjaviranomaisten aloitteesta tapahtuvassa kuolleeksi julistamisessa sovellettava ikäraja korotettaisiin 90 vuodesta sataan vuoteen.

Yksityisten hakemukset kadonneen henkilön julistamisesta kuolleeksi käsiteltäisiin esityksen mukaan kärjäoikeuksissa, kuten nykyisinkin. Väestötietojärjestelmän tietojen ajan tasalla pitämiseen liittyvien kuolleeksi julistamista koskevien asioiden käsittely ehdotetaan sitä vastoin siirrettäväksi kärjäoikeuksilta maistraateille.

Myös kuolleeksi julistamista koskevissa asioissa noudatettava menettely ehdotetaan uudistettavaksi. Kärjäoikeudessa käsiteltävissä asioissa kuulutusmenettelyä tehostettaisiin. Väestötietojärjestelmän tietojen ajan tasalla pitämiseen liittyvissä asioissa pyrittäisiin nykyistä paremmin turvaamaan niiden henkilöiden oikeusturva, joiden kuolleeksi julistamisesta on kysymys. Tämän vuoksi lakiin otettaisiin säännökset maistraatin selvittämisen ja tiedoksiantovelvollisuudesta.

Lakiehdotukseen sisältyy myös säännökset Suomen viranomaisten kansainvälisestä toimivallasta kuolleeksi julistamista koskevissa asioissa, sovellettavasta laista sekä vieraassa valtiossa annetun kuolleeksi julistamispäätöksen tunnustamisesta. Suomen viranomaisten kansainvälinen toimivalta laajenisi koskemaan Suomen kansalaisten lisäksi sellaisia henkilöitä, joiden viimeinen tiedossa oleva asuin- tai kotipaikka on Suomessa.

Esitykseen sisältyy lisäksi teknisluonteinen tarkistus lakiin säädettyjen määräaikain laskemisesta.

Lait ovat tarkoitetut tulemaan voimaan noin kolmen kuukauden kuluttua siitä, kun ne on hyväksytty ja vahvistettu.

YLEISPERUSTELUT

1. Johdanto

Kuolleeksi julistamisella tarkoitetaan tuomioistuimen päätöstä siitä, että kadonnutta henkilöä on pidettävä kuolleen. Kuolleeksi julistamisen tarkoituksena on poistaa henkilön kadoksissa olemisesta aiheutuva oikeudellinen epävarmuus tilanteissa, joissa voidaan perustellusti olettaa kadonneen henkilön kuolleen. Kuolleeksi julistamisen seurauksena päättyy tarve järjestää kadonneelle henkilölle edunvalvonta ja hänen omaisuutensa siirtyy hänen oikeudenomistajilleen samalla tavalla kuin kuoleman jälkeen. Kuolleeksi julistaminen mahdollistaa myös esimerkiksi sen, että kadonneen henkilön aviopuoliso tai hänen kanssaan rekisteröidyn parisuhteen solminut henkilö voi solmia uuden avioliiton tai rekisteröidyn parisuhteen. Henkilö- ja jäämistöoikeudellisten tavoitteiden lisäksi kuolleeksi julistamisen yhtenä tarkoituksena on edistää väestötietojärjestelmän tietojen pitämistä ajan tasalla.

2. Nykytila

2.1. Lainsäädäntö ja käytäntö

2.1.1. Kuolleeksi julistamisen edellytykset

Kuolleeksi julistamisesta annetussa laissa (15/1901) säädetään niistä edellytyksistä, joilla kadonnut henkilö voidaan julistaa kuolleeksi. Lain mukaan kuolleeksi julistamisen yleisenä edellytyksenä on, että henkilö on ollut pitemmän aikaa kadoksissa antamatta itsestään tietoja taikka että hän on ilmeisesti saanut surmansa ja tuhoutunut tulipalossa tai muussa välittömän hengenvaaran aiheuttaneessa onnettomuudessa.

Kadonnut henkilö voidaan julistaa kuolleeksi, kun on kulunut vähintään kymmenen vuotta siitä kalenterivuodesta, jolloin hän tiettävästi viimeksi oli elossa. Jos kadonnut henkilö olisi yli 75-vuotias, odotusaika on kuitenkin vain viisi vuotta. Alaikäisenä kadonneen henkilön osalta odotusaika lasketaan sen vuoden lopusta, jonka kuluessa hän olisi tullut täysi-ikäiseksi. Jos kadonnut henkilö on joutunut tietymättömiin sodassa tai aseellisessa kapinassa taikka ollut laivassa, joka on haaksirikkoutunut tai josta ei ole vähintään kahteen vuoteen saatu tietoa, taikka muuten ollut hengenvaarassa, odotusaika on kolme vuotta.

Onnettomuudessa tuhoutunut henkilö voidaan lain mukaan julistaa kuolleeksi heti, kun onnettomuudesta ja hänen ruumiinsa tuhoutumisesta on saatu riittävä selvitys. Onnettomuudessa kadonneita henkilöitä on oikeuskäytännössä eräissä tapauksissa julistettu kuolleeksi heti onnettomuuden jälkeen silloinkin, kun kysymys ei ole ollut tulipalosta tai muusta sellaisesta onnettomuudesta, jossa onnettomuuden uhrin ruumis välittömästi tuhoutuu. Kadonneita henkilöitä on julistettu kuolleeksi ilman odotusaikaa esimerkiksi silloin, kun he ovat olleet aluksella, joka on merellä äkillisesti upponnut tai kaatunut sellaisissa olosuhteissa, että heidän pelastumisestaan voidaan pitää poissuljettuna. Tällä tavoin on julistettu kuolleeksi ainakin seuraavien onnettomuuksien suomalaisia uhreja: m/s Malmin uppoaminen Itämerellä 7.12.1979, puskija Finnin ja proomu Balticin kaatuminen Hangon edustalla 27.12.1991, m/s Estonian uppoaminen Itämerellä 29.9.1994, m/s Ulsundin uppoaminen Norjan etelärannikolla 27.2.1998 ja kalastusalus Kingstonin uppoaminen Selkämerellä 24.2.2000. Samoin on ilman odotusaikaa julistettu kuolleeksi kadonnut henkilö, joka on ollut matkustajana pienlentokoneessa, jonka on nähty putoavan mereen, mutta lentokonetta tai matkustajia ei ole

etsinnöissä löydetty (Helsingin käräjäoikeuden päätös 2.6.1998 nro 14035). Ilman odotusaikaa on julistettu kuolleeksi myös sukellusonnettomuudessa kadonnut henkilö, jonka ruumista ei ole löydetty merestä (Helsingin käräjäoikeuden päätös 22.5.2001 nro 13201). Toisaalta oikeuskäytännössä on kuitenkin hylätty ennenaikaisena heti henkilön katoamisen jälkeen tehty kuolleeksi julistamista koskeva hakemus, joka on perustunut siihen, että kadonneen henkilön oli nähty hyppäävän laivalta mereen eikä häntä ollut etsinnöissä löydetty (Helsingin käräjäoikeuden päätös 15.6.1998 nro 13931).

2.1.2. Menettely

Kuolleeksi julistamista koskeva asia käsitellään käräjäoikeudessa hakemusasiana. Laissa on tarkemmat säännökset siitä, missä käräjäoikeudessa asia on pantava vireille. Kuolleeksi julistamista ovat oikeutettuja hakemaan kadonneen henkilön puoliso, lähin sukulainen ja muu henkilö, jonka oikeus saattaa riippua kuolleeksi julistamisesta. Lisäksi virallinen syyttäjä voi lääninhallituksen määräyksestä tehdä hakemuksen.

Hakemuksen johdosta käräjäoikeuden on kuultava kadonneen henkilön puolisoa ja lähintä sukulaista, jos he ovat Suomessa. Lisäksi käräjäoikeuden on kuultava kadonneelle henkilölle mahdollisesti määrättyä edunvalvojaa ja virallista syyttäjää.

Jos kuolleeksi julistamisen edellytykset on näytetty todennäköisiksi, käräjäoikeuden on julkisella kuulutuksella kutsuttava kadonnutta henkilöä ilmoittautumaan oikeudelle viimeistään määräpäivänä ennen kello kahtatoista. Määräpäivä saa yleensä olla aikaisintaan kuuden kuukauden kuluttua kuuluttamista koskevan päätöksen tekemisestä. Onnettomuudessa tuhoutunutta henkilöä koskevassa kuulutuksessa määräpäivä saa kuitenkin olla aikaisintaan kolmen kuukauden kuluttua päätöksen tekemisestä. Kuulutuksessa on myös kehoitettava kaikkia, jotka voivat antaa tietoja siitä, onko kadonnut henkilö elossa vai kuollut, ilmoittamaan tästä oikeudelle. Kuulutus on pantava nähtäville käräjäoikeuden ilmoitustaululle ja julkaistava kolme kertaa virallisessa lehdessä. Käräjäoikeus voi julkaista kuulutuksen myös sanomalehdessä.

Jos kutsu on tulokseton ja muut edellytykset täyttyvät, kadonnut henkilö on julistettava käräjäoikeuden päätöksellä kuolleeksi. Päätöksessä on määrättävä ajankohta, jolloin hänen katsotaan kuolleen. Sinä pidetään yleensä sitä päivää, jolloin kadonnut henkilö olisi aikaisintaan voitu julistaa kuolleeksi. Onnettomuudessa tuhoutuneen henkilön kuolinajankohdaksi on kuitenkin pääsääntöisesti määrättävä onnettomuuden tapahtumispäivä. Käräjäoikeuden on kuulutettava päätöksestä virallisessa lehdessä.

Kadoksissa olevien yli 90-vuotiaiden henkilöiden osalta laissa säädetään yksinkertaistetusta kuolleeksi julistamismenettelystä, jonka keskeisenä tavoitteena on edistää väestötietojärjestelmän tietojen pitämistä ajan tasalla. Maistraattien on toimitettava vuosittain viralliselle syyttäjälle luettelo niistä väestötietojärjestelmään merkityistä Suomen kansalaisista, joiden syntymästä edellisen kalenterivuoden päättyessä on kulunut vähintään 90 vuotta ja joiden elossa olemisesta viimeisten viiden vuoden aikana maistraatti ei ole saanut tietoja. Lain mukaan syyttäjän on hankittava saatavissa oleva selvitys siitä, ovatko edellytykset kuolleeksi julistamiselle olemassa. Jos näin näyttää olevan, syyttäjän on pantava asia vireille käräjäoikeudessa. Käräjäoikeuden on harkittava, onko kenenkään kuuleminen asian käsittelyssä tarpeen. Virallisen syyttäjän hakemuksesta annettua kuulutusta ei julkaista virallisessa lehdessä, jollei käräjäoikeus toisin määrää.

Käytännössä viimeksi selostettu menettely tapahtuu nykyisin seuraavasti. Väestörekisterikeskuksen toimesta laaditaan vuosittain luettelo sellaisista 90 vuotta täyttäneistä Suomen kansalaisista, joilla ei ole kotikuntaa Suomessa. Eläkelaitoksilta saatujen tietojen perusteella luettelosta karsitaan Väestörekisterikeskuksessa manuaalisesti henkilöt, joille maksetaan eläkettä ulkomaille. Tämän jälkeen luettelot lähetetään maistraateille, jotka omalta osaltaan yhteistyössä seurakuntien kanssa tarkistavat, löytyykö väestökirjoista tietoja asianomaisten henkilöiden elossa olemisesta viimeisten viiden vuoden ajalta. Maistraatit poistavat luetteloista henkilöt, joiden elossa olemisesta löytyy tietoja. Sen jälkeen maistraatit toimittavat luettelot virallisille syyttäjille. Käytännössä syyttäjät eivät suorita asiassa lisäselvityksiä, vaan panevat kuolleeksi julistamista koskevan asian vireille kärjäoikeudessa Väestörekisterikeskuksen ja maistraatin suorittamien selvitysten perusteella. Asiaa kärjäoikeudessa käsiteltäessä ei yleensä suoriteta kuulemisia eikä julkaista kuulutuksia virallisessa lehdessä.

2.1.3. Kuolleeksi julistamisen oikeusvaikutukset

Kun henkilö julistetaan kuolleeksi, hänen avioliittonsa tai rekisteröity parisuhteensa samalla purkautuu. Vaikka myöhemmin ilmenisi, että kuolleeksi julistettu on elossa, hänen avioliittonsa tai rekisteröity parisuhteensa pysyy edelleen purkautuneena.

Kuolleeksi julistaminen ei muutoin välittömästi muuta kuolleeksi julistetun oikeussuhteita. Se luo ainoastaan oikeudellisen oletaman siitä, että hän on kuollut ja että kuolema on tapahtunut päätöksessä määrättyä ajankohtana. Henkilön kuolemaan liittyvien oikeusseuraamusten katsotaan takautuvasti alkaneen päätöksessä määrätystä ajankohdasta. Esimerkiksi kuolleeksi julistetun jäämistöä jaettaessa se, ketkä katsotaan hänen perillisikseen, määräytyy päätöksessä vahvistetun ajankohdan mukaan. Perunkirjoituksen aika lasketaan kuitenkin päätöksen antopäivästä.

Kuolleeksi julistamis päätöksellä luotu oletama voidaan kumota todistamalla, että kuolleeksi julistettu on elossa tai että hän on kuollut muuna kuin päätöksessä määrättyä ajankohtana. Jos kuolleeksi julistettu on elossa, kuolleeksi julistamis päätöstä ei ole tarpeen purkaa, jotta hän pääsisi nauttimaan oikeuksiaan (KKO 1933 I 14). Päätöstä ei ole tarpeen purkaa silloinkaan, kun kuolleeksi julistetun sittemmin todetaan kuolleen muuna kuin päätöksessä määrättyä ajankohtana (KKO 1959 II 6).

Jos kuolleeksi julistettu onkin elossa, hänen omaisuutensa, jonka joku on kuolleeksi julistamisen johdosta ottanut haltuunsa, on palautettava. Edellytyksenä on kuitenkin, että kuolleeksi julistettu vaatii sitä yön ja vuoden kuluessa siitä, kun hän sai tiedon kuolleeksi julistamisesta. Kuolleeksi julistetun ei ole tarpeen oikeutensa säilyttämiseksi nostaa määräajassa kannetta, vaan yksityisesti esitetty vaatimus on riittävä (KKO 1953 II 156).

Jos kuolleeksi julistetun havaitaan kuolleen muuna kuin kuolleeksi julistamis päätöksessä määrättyä ajankohtana ja jos hän kuollessaan jätti jälkeensä muun perillisen kuin sen, joka on ottanut omaisuuden haltuunsa, omaisuus on luovutettava oikealle perilliselle. Edellytyksenä on kuitenkin, että oikea perillinen vaatii sitä yön ja vuoden kuluessa siitä, kun hän sai tiedon kuolemantapausten sattumisesta muuna kuin päätöksessä määrättyä ajankohtana.

Jos kuolleeksi julistetun omaisuus on luovutettu edelleen tai pantattu, haltija ei ole velvollinen palauttamaan sitä, jos hän on saanut sen haltuunsa vilpittömässä mielessä. Kuolleeksi julistettu tai oikea perillinen voi tällöin vaatia korvausta omaisuuden luovuttajalta tai panttaajalta.

Jos omaisuus on edellä mainituissa tilanteissa palautettava, omaisuutta hallinnee on suoritettava myös siitä saatu korko tai tulo. Jos hän oli vilpittömässä mielessä, hän on kuitenkin velvollinen suorittamaan korkoa tai tuloa vain siitä lähtien, kun hän sai tiedon siitä, että kuolleeksi julistettu on elossa tai että tämä on kuollut muuna kuin päätöksessä määrättyä ajankohtana. Omaisuutta hallinneella on oikeus saada korvaus omaisuuteen panemistaan tarpeellisista ja hyödyllisistä kustannuksista.

2.1.4. Kansainvälisyksityisoikeudellinen tilanne

Kuolleeksi julistamisesta annetun lain mukaan voidaan julistaa kuolleeksi vain Suomen kansalainen. Suomalaisen tuomioistuimen toimivaltaan ei siten kuulu vieraan valtion kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön julistaminen kuolleeksi, vaikka asianomainen olisi ennen katoamistaan asunut täällä pysyväisluonteisesti. Toisaalta myös pysyväisluonteisesti vieraassa valtiossa asunut, mutta Suomen kansalaisuuden säilyttänyt henkilö voidaan julistaa kuolleeksi Suomessa.

Laissa ei ole säännöksiä vieraassa valtiossa annetun kuolleeksi julistamista koskevan päätöksen tunnustamisesta.

2.1.5. Menettelyn käyttöalasta

Viime vuosina on virallisessa lehdessä julkaistu kuulutuksia yksityisten hakemuksesta tapahtuneista kuolleeksi julistamisista seuraavasti:

kuulutuksen julkaisemisvuosi	kuolleeksi julistettuja henkilöitä
1997	9
1998	16
1999	15
2000	14
2001	21
2002	16

Syyttäjien hakemuksesta on viime vuosina julistettu kuolleeksi 2 000 – 2 300 henkilöä vuosittain. Edellä kohdassa 2.1.2. selostetuin tavoin syyttäjien hakemuksesta julistetaan käytännössä kuolleeksi vain sellaisia henkilöitä, joilla ei ole kotikuntaa Suomessa. Nämä ovat yleensä sellaisia vakinaisesti ulkomaille asumaan muuttaneita Suomen kansalaisia, joiden kuolemasta Suomen väestökirjaviranomaiset eivät ole saaneet tietoa.

2.2. Ulkomaiden lainsäädäntö

2.2.1. Ruotsi

Nykyinen lainsäädäntö

Ruotsissa kuolleeksi julistamisesta säädetään perintökaaren 25 luvussa.

Kadonneen henkilön julistamista kuolleeksi voidaan hakea kymmenen vuoden kuluttua siitä, kun hän tiettävästi viimeksi oli elossa. Jos kadonnut henkilö olisi yli 75-vuotias, odotusaika on

kuitenkin vain viisi vuotta. Jos voidaan olettaa, että kadonnut henkilö oli hengenvaarassa tiettävästi viimeksi elossa ollessaan, odotusaika on kolme vuotta. Jos on selvitetty hänen olleen hengenvaarassa, odotusaika on yksi vuosi.

Kuolleeksi julistamista koskeva asia käsitellään kärjäoikeudessa hakemusasiana. Hakemuksen ovat oikeutettuja tekemään kadonneen henkilön puoliso, perillinen ja muu, jonka oikeus voi riippua kuolleeksi julistamisesta. Hakemuksen johdosta kärjäoikeuden on kuultava kadonneen henkilön maassa oleskelevaa puolisoa ja lähimpiä sukulaisia sekä muuta henkilöä, jolla voidaan olettaa viimeksi olleen tietoja kadonneesta henkilöstä. Lisäksi kärjäoikeuden on kuultava kadonneen henkilön viimeisen kotipaikan vero- ja poliisiviranomaisia.

Jos kuolleeksi julistamisen edellytykset täyttyvät eikä ole selvitetty, että kadonnut henkilö on kuollut, kärjäoikeuden on julkisella kuulutuksella kutsuttava kadonnutta henkilöä ilmoittautumaan oikeudelle viimeistään määröpäivänä. Jos kutsu ei tuota tulosta, kadonnut henkilö on julistettava kuolleeksi. Päätöksessä on määrättävä kuolleeksi julistetun oletettu kuolinpäivä.

Jos kuolleeksi julistettu onkin elossa, hänen omaisuuttaan kuolleeksi julistamisen johdosta haltuunsa ottaneiden on palautettava se. Palautusvelvollisuus koskee myös tilannetta, jossa kuolleeksi julistetun havaitaan kuolleen muuna kuin kuolleeksijulistamispäätöksessä määrättyinä päivinä, jos tämän vuoksi joku muu on oikeutettu perintöön. Jos omaisuus on luovutettu edelleen, myös luovutuksensaaja on palautusvelvollinen, jollei hän ollut vilpittömässä mielessä omaisuuden saadessaan. Omaisuuden palauttamista koskevan vaatimuksen esittämiselle ei ole säädetty määräaika.

Laissa ei ole säännöksiä Ruotsin tuomioistuinten kansainvälisestä toimivallasta kuolleeksi julistamista koskevissa asioissa. Oikeuskirjallisuudessa on katsottu, että ruotsalainen tuomioistuin on toimivaltainen käsittelemään Ruotsin kansalaisen kuolleeksi julistamista koskevan hakemuksen, vaikka kadonneella ei olisi ollut kotipaikkaa Ruotsissa. Ruotsalaisen tuomioistuimen on katsottu olevan toimivaltainen käsittelemään myös vieraan valtion kansalaisen kuolleeksi julistamista koskevan hakemuksen, jos kadonneella henkilöllä katoamishetkellä oli kotipaikka Ruotsissa tai jos kuolleeksi julistaminen on muutoin tarpeen esimerkiksi sen vuoksi, että kadonneelta henkilöltä on jäänyt Ruotsissa olevaa omaisuutta.

Uudistusehdotus

Perintökaaren uudistamista koskevan selvitystyön yhteydessä on ehdotettu kuolleeksi julistamista koskevien säännösten uudistamista (Makes arvsrätt, dödsboförvaltare och dödförklaring, SOU 1998:110). Seuraavassa on selostettu ehdotuksen pääkohdat.

Ehdotuksen mukaan kuolleeksi julistamisen edellytyksiä muutettaisiin. Kadonnut henkilö voitaisiin julistaa kuolleeksi välittömästi, jos olisi selvitetty, että hän on kuollut, mutta hänen kuolemaansa ei olisi voitu lääketieteellisesti todeta. Jos kadonnut henkilö olisi katoamiseen liittyvät olosuhteet ja muut tiedossa olevat seikat huomioon ottaen suurella todennäköisyydellä kuollut, kuolleeksi julistamista koskeva asia voitaisiin ottaa käsiteltäväksi vuoden kuluttua katoamisesta. Muissa tapauksissa odotusaika olisi viisi vuotta.

Ehdotuksen mukaan kuolleeksi julistamista koskevien asioiden käsittely siirrettäisiin kärjäoikeuksilta väestökirjanpitoa hoitaville veroviranomaisille. Veroviranomainen saisi ottaa asian käsiteltäväkseen myös omasta aloitteestaan. Kuulemismenettely säädettäisiin

harkinnanvaraiseksi. Kuulutusta ei julkaistaisi niissä tapauksissa, joissa on selvitetty, että kadonnut henkilö on kuollut.

Ehdotus ei ole toistaiseksi johtanut jatkovalmisteluun.

2.2.2. Tanska

Tanskassa kuolleeksi julistamisesta säädetään vuonna 1946 annetussa laissa (lov om borteblevne).

Lain mukaan julkisen kuulutuksen jälkeen voidaan tuomiolla vahvistaa, että kadonnut henkilö on katsottava kuolleeksi. Julkista kuulutusta voidaan hakea kymmenen vuoden kuluttua siitä, kun kadonnut henkilö tiettävästi viimeksi oli elossa. Jos kadonnut henkilö tuolloin oli hengenvaarassa tai jos muutoin on varmuutta lähentelevä todennäköisyys siitä, että hän on kuollut, odotusaika on vain yksi vuosi. Kuolleeksi julistamista koskevia säännöksiä ei oikeuskäytännön mukaan voida soveltaa, jos on varmaa, että kadonnut henkilö on kuollut. Tällöin tuomioistuin voi tuomiolla välittömästi vahvistaa, että kadonnut henkilö on kuollut.

Kuolleeksi julistamista koskeva asia käsitellään yleisessä alioikeudessa. Asian ovat oikeutettuja panemaan vireille kadonneen henkilön puoliso, perilliset ja muut, joilla on oikeudellista etua kuolleeksi julistamistuomiosta.

Tanskalainen tuomioistuin on toimivaltainen käsittelemään kuolleeksi julistamista koskevan asian, jos kadonneen henkilön viimeinen tunnettu asuinpaikka tai sellaisen puuttuessa viimeinen tunnettu oleskelupaikka oli Tanskassa. Kadonneen henkilön puoliso voi lisäksi panna asian vireille tanskalaisessa tuomioistuimessa, jos hän asuu Tanskassa ja hänellä on Tanskan kansalaisuus tai oli Tanskan kansalaisuus avioliittoa solmittaessa. Tanskalainen tuomioistuin on toimivaltainen käsittelemään asian myös, jos kadonneelta henkilöltä on jäänyt Tanskassa olevaa omaisuutta. Tällöin tuomiolla on kuitenkin vaikutusta vain suhteessa tähän omaisuuteen.

Tuomioistuimen on kutsuttava kuultaviksi kadonneen henkilön puoliso, lähimmät sukulaiset ja muut, joilla voidaan olettaa olevan tietoja kadonneesta. Jos kuolleeksi julistamisen edellytykset täyttyvät eikä ole selvitetty, että kadonnut henkilö on kuollut, kadonnutta henkilöä kutsutaan julkisella kuulutuksella saapumaan oikeuteen määräpäivänä. Jos kutsu ei tuota tulosta eikä muutakaan estettä ilmene, tuomioistuimen on julistettava kadonnut henkilö kuolleeksi. Tuomiossa on määrättävä kuolleeksi julistetun oletettu kuolinpäivä.

Jos kuolleeksi julistettu onkin elossa, hän voi vaatia omaisuuttaan takaisin niiltä, jotka ovat saaneet sen perintönä. Jos kuolleeksi julistetun selvitetään kuolleen muuna kuin kuolleeksi julistamistuomiossa määrättynä ajankohtana ja jos tällä on vaikutusta perinnönjakoon, oikea perillinen voi vaatia itselleen kuolleeksi julistetun jälkeen perintönä jaettua omaisuutta. Vaatimus on kummassakin tapauksessa esitettävä kymmenen vuoden kuluessa tuomiossa määrätystä oletetusta kuolinpäivästä.

2.2.3. Norja

Norjassa kuolleeksi julistamisesta säädetään vuonna 1961 annetussa laissa (lov om försvunne personer).

Jos joku on kadonnut sellaisissa olosuhteissa, ettei ole järkevää syytä epäillä sitä, että hän on kuollut, pesänselvitystuomari (skiftedommeren) voi otettuaan vastaan asiaa koskevan selvityksen välittömästi vahvistaa, että kadonnut henkilö on kuollut. Jos kadonneen henkilön kuolemasta ei ole näin vahvaa selvitystä, tuomioistuimessa voidaan nostaa kuolleeksi julistamista koskeva kanne. Kanteen saa nostaa kymmenen vuoden kuluttua siitä, kun kadonnut henkilö tiettävästi viimeksi oli elossa. Odotusaika on kuitenkin vain yksi vuosi, jos kadonneen henkilön kuolema on erittäin todennäköinen sen vuoksi, että hän on kadonnut onnettomuudessa, sotatoimissa tai muussa tilanteessa, joka aiheutti vakavan hengenvaaran.

Kuolleeksi julistamista koskeva asia käsitellään käräjäoikeudessa. Asian ovat oikeutettuja panemaan vireille kadonneen henkilön perilliset, puoliso ja muut, joilla on oikeudellista etua kuolleeksi julistamistuomiosta.

Norjalainen tuomioistuin on toimivaltainen käsittelemään kuolleeksi julistamista koskevan asian, jos kadonneen henkilön viimeinen asuinpaikka oli Norjassa. Asia voidaan panna vireille norjalaisessa tuomioistuimessa myös, jos kadonneelta henkilöltä on jäänyt Norjassa olevaa omaisuutta. Tällöin tuomiolla on kuitenkin vaikutusta vain suhteessa tähän omaisuuteen.

Kadonnut henkilö kutsutaan kuuluttamalla saapumaan oikeuteen määröpäivänä. Kadonneen henkilön edunvalvojalle tai asiamiehelle on annettava tieto kutsusta, samoin mahdollisuuksien mukaan muille tiedossa oleville kanneoikeutetuille. Tieto on annettava myös viralliselle syyttäjälle, jolla on oikeus esiintyä asiassa yleisen edun valvojana.

Jos tuomioistuin toteaa katoamisen tapahtuneen sellaisissa olosuhteissa, ettei ole järkevää syytä epäillä sitä, että kadonnut henkilö on kuollut, asiassa ei anneta kuolleeksi julistamistuomiota. Sen sijaan tuomioistuin tällöin vahvistaa, että kadonnut henkilö on kuollut. Muussa tapauksessa tuomioistuimen on julistettava kadonnut henkilö kuolleeksi. Tuomiossa on määrättävä kuolleeksi julistetun oletettu kuolinpäivä.

Jos kuolleeksi julistettu onkin elossa, hän voi vaatia omaisuuttaan takaisin niiltä, jotka ovat perineet hänet. Vaatimus on esitettävä 20 vuoden kuluessa kuolleeksi julistamistuomiossa määrätystä oletetusta kuolinpäivästä. Oikeat perilliset voivat kymmenen vuoden kuluessa samasta ajankohdasta lukien vaatia itselleen kuolleeksi julistetun jälkeen perintönä jaettua omaisuutta, jos kuolleeksi julistetun selvitetään kuolleen muuna kuin sinä ajankohtana, joka oli ollut perusteena hänen perintöään jaettaessa.

2.2.4 Saksa

Saksassa kuolleeksi julistamisesta säädetään vuonna 1939 annetussa laissa (Verschollenheitsgesetz).

Laissa määritellään kadonneeksi henkilö, jonka olinpaikka on pitemmän aikaa ollut tuntematon ilman että on tietoja siitä, onko hän tänä aikana ollut elossa vai kuollut, jos näiden olosuhteiden perusteella on aihetta vakavasti epäillä hänen elossa olemistaan. Laissa tarkoitettulla tavalla kadonneena ei kuitenkaan pidetä henkilöä, jonka kuolemasta olosuhteisiin nähden ei ole epäilystä.

Kadonnut henkilö voidaan julistaa kuolleeksi kymmenen vuoden kuluttua sen kalenterivuoden lopusta, jolloin hän tiettävästi viimeksi oli elossa. Jos kadonnut henkilö olisi yli 80-vuotias, odotusaika on kuitenkin vain viisi vuotta. Pelkän kadoksissa olemisen perusteella henkilöä ei

kuitenkaan voida julistaa kuolleeksi ennen sen vuoden loppua, jolloin hän olisi täyttänyt 25 vuotta.

Laissa on yksityiskohtaiset säännökset edellytyksistä, joilla sodassa taikka meri- tai lentomatalla kadonnut henkilö voidaan julistaa kuolleeksi. Sodassa kadonnut henkilö voidaan pääsäännön mukaan julistaa kuolleeksi vuoden kuluttua rauhanteosta. Merimatalla kadonnut henkilö voidaan pääsäännön mukaan julistaa kuolleeksi kuuden kuukauden kuluttua aluksen uppoamisesta tai muusta katoamisen aiheuttaneesta tapahtumasta. Lentomatalla kadonnut henkilö voidaan pääsäännön mukaan julistaa kuolleeksi kolmen kuukauden kuluttua ilma-aluksen tuhoutumisesta tai muusta katoamisen aiheuttaneesta tapahtumasta. Lisäksi laissa on yleissäännös, jonka mukaan muissa olosuhteissa hengenvaaraan joutunut ja siitä lähtien kadoksissa ollut henkilö voidaan julistaa kuolleeksi vuoden kuluttua siitä, kun hengenvaara on päättynyt.

Saksalainen tuomioistuin on toimivaltainen käsittelemään kuolleeksi julistamista koskevan asian, jos kadonnut henkilö tietävästi viimeksi elossa ollessaan oli Saksan kansalainen tai jos hänen asuinpaikkansa oli Saksassa. Saksalainen tuomioistuin on toimivaltainen myös, jos on olemassa oikeutettu intressi kadonneen henkilön julistamiseen kuolleeksi Saksassa.

Kuolleeksi julistamista koskeva asia käsitellään yleisessä alioikeudessa (Amtsgericht) hakemusasiana. Hakemuksen ovat oikeutettuja tekemään virallinen syyttäjä, kadonneen henkilön laillinen edustaja, kadonneen henkilön puoliso, jälkeläiset ja vanhemmat sekä muut, joilla on oikeudellista etua kadonneen henkilön julistamisesta kuolleeksi. Jos hakija on saattanut kuolleeksi julistamisen edellytykset todennäköisiksi, tuomioistuimen on julkisella kuulutuksella kehotettava kadonnutta henkilöä ilmoittautumaan määräajassa oikeudelle. Tuomioistuimen on varattava ennen kuulutuksen julkaisemista viralliselle syyttäjälle tilaisuus tulla kuulluksi sekä ennen päätöksen tekemistä hakijalle ja viralliselle syyttäjälle tilaisuus tulla kuulluksi.

Edellytysten täytyessä tuomioistuimen on määräajan päätyttyä julistettava kadonnut henkilö kuolleeksi. Samalla on vahvistettava ajankohta, jona hänen katsotaan kuolleen. Täksi on pääsäännön mukaan vahvistettava kadonneen henkilön todennäköisin kuolinhetki. Päätöksestä on kuulutettava samalla tavalla kuin hakemuksesta.

Jos kuolleeksi julistettu onkin elossa, hän tai virallinen syyttäjä voi hakea kuolleeksi julistamis päätöksen kumoamista siinä alioikeudessa, joka on käsitellyt kuolleeksi julistamista koskevan asian. Jos kuolleeksi julistettu on kuollut muuna kuin kuolleeksi julistamis päätöksessä vahvistettuna ajankohtana, jokainen, jolla on oikeudellista etua muun kuolinajan vahvistamisesta, voi tietäen edellytyksin vaatia vahvistetun kuolinajan muuttamista.

Laissa on lisäksi säännökset kuolinajan vahvistamisesta tuomioistuimen päätöksellä. Menettelyä käytetään tilanteissa, joissa henkilöä ei voida julistaa kuolleeksi sen vuoksi, että hänen kuolemastaan ei olosuhteisiin nähden ole epäilystä, mutta kuolemaa ei kuitenkaan ole merkitty väestökirjoihin.

Jos henkilö, joka on julistettu kuolleeksi tai jonka kuolinaika on vahvistettu tuomioistuimen päätöksellä, onkin elossa, hän voi siviililakikirjan (Bürgerliches Gesetzbuch) 2031 §:n mukaan vaatia omaisuutensa palauttamista. Hänen tätä koskeva vaatimuksensa vanhentuu 30 vuoden

kuluttua vaateen syntymisestä, aikaisintaan kuitenkin vuoden kuluttua siitä, kun hän sai tiedon kuolleeksi julistamisesta tai kuolinajan vahvistamisesta.

2.3. Nykytilan arviointi

2.3.1. Yleistä

Oikeusjärjestys edellyttää eri syistä tietoa siitä, onko henkilö elossa vai kuollut. Jos henkilö on kadonnut, on tarpeen, että oikeudellinen epävarmuus sen suhteen, onko hän elossa tai kuollut, voidaan jossakin vaiheessa päättää. Kadonneen henkilön julistaminen kuolleeksi on vakiintunut ja edelleen tarkoituksenmukainen menettelytapa tämän epävarmuustilan päättämiseen.

Suomessa, kuten myös edellä jaksossa 2.2. tarkastelluissa oikeusjärjestyksissä, kadonnut henkilö voidaan julistaa kuolleeksi, kun jonkun yksityinen etu sitä vaatii. Kuolleeksi julistamisen tarpeellisuutta näissä tilanteissa ei ole aihetta kyseenalaistaa.

Suomessa kuolleeksi julistamista on vuonna 1930 säädetyn lainmuutoksen jälkeen voitu käyttää myös yleisen edun vuoksi. Hallituksen esityksen 12/1930 II vp mukaan lainmuutoksen perusteena oli se, että vuoden 1918 tapahtumissa oli kadonnut suuri määrä henkilöitä, joiden nimet rasittivat edelleen kirkonkirjoja, siviilirekisteriä ja muita luetteloita. Lainmuutoksella virallinen syyttäjä sai oikeuden panna vireille kuolleeksi julistamista koskevan asian saatuaan siitä määräyksen maaherralta. Yleisen edun vuoksi tapahtuvan kuolleeksi julistamisen käyttöalaa on laajennettu vuonna 1939 säädetyllä lainmuutoksella. Tuolloin on otettu käyttöön edellä jaksossa 2.1.2. selostettu viranomaisten aloitteesta vuosittain toteutettava yksinkertaistettu kuolleeksijulistamismenettely. Sen keskeisenä tavoitteena on hallituksen esityksen 78/1938 vp mukaan ollut väestökirjanpidon luotettavuuden edistäminen.

Suomen voimassa oleva väestötietolainsäädäntö perustuu siihen lähtökohtaan, että henkilöt on merkitty väestötietojärjestelmään joko elossa oleviksi tai kuolleiksi eikä kadoksissa olevia henkilöitä luokitella erikseen. Väestötietojärjestelmä on yhteiskunnan perusrekisteri, jonka tietojen perusteella monet henkilön oikeudet ja velvollisuudet määräytyvät. Esimerkkinä voidaan mainita, että väestötietojärjestelmän tietoihin pohjautuu äänioikeusrekisterin laatiminen vaaleja varten. Sen vuoksi on tärkeää, että väestötietojärjestelmän tiedot olisivat mahdollisimman ajantasaisia. Henkilön elossa olemista koskevan tiedon mahdollisimman suurta luotettavuutta edellyttää muun ohella väestötietolain (507/1993) 6 §:n 1 momentti, jonka mukaan väestötietojärjestelmään talletettuja henkilötietoja pidetään luotettavana selvityksenä henkilöstä ja hänen perheoikeudellisesta asemastaan, jollei toisin näytetä. Väestötietojärjestelmän tietojen pitäminen ajan tasalla ehkäisee ennalta myös sitä, että tietymättömissä olevien henkilöiden henkilötietoja käytettäisiin väärin esimerkiksi uuden henkilöllisyyden hankkimiseen.

Väestötietojärjestelmän tietojen ajan tasalla pitämiseksi viranomaisten aloitteesta vuosittain toteutettava kuolleeksijulistamismenettely palvelee välillisesti myös yksityistä etua. Se, että sellaiset tietymättömissä olevat henkilöt, jotka ikänsä huomioon ottaen ovat todennäköisesti kuolleet, julistetaan säännöllisesti viranomaisten aloitteesta kuolleeksi, vähentää tarvetta yksityisten hakemuksesta tapahtuvaan kuolleeksi julistamiseen. Tämä yksinkertaistaa ja nopeuttaa esimerkiksi kuolinpesien selvittämistä. Viranomaisaloitteisen kuolleeksijulistamismenettelyn säilyttäminen on siten myös yksityisten henkilöiden kannalta perusteltua.

2.3.2. Kuolleeksi julistamisen edellytykset

Jos kuolleeksi julistamisen jälkeen ilmenee, että kuolleeksi julistettu onkin elossa, omaisuus- ja perhesuhteiden selvittely saattaa olla hankalaa. Kuolleeksi julistamisen edellytysten onkin oltava riittävän tiukat, jotta riski päätöksen virheellisyydestä jää vähäiseksi. Mitä pitempi aika henkilön katoamisesta on kulunut, sitä todennäköisempänä voidaan yleensä pitää, että kadonnut henkilö on kuollut. Siten on tarpeen, että kuolleeksi julistaminen pääsääntöisesti tulee kysymykseen vasta tietyn odotusajan kuluttua.

Laissa nykyisin säädetyt odotusajat ovat kuitenkin peräisin aikakaudelta, jolloin väestökirjanpito ja tietoliikenneyhteydet olivat olennaisesti nykyistä kehittymättömämmät. Nykyisin esimerkiksi onnettomuuteen osallisena ollut henkilö saa pelastuttuaan suurella todennäköisyydellä suhteellisen pian yhteyden läheisiinsä lähes kaikkialta maailmasta. Myös viranomaisten mahdollisuudet saada selville kadonneen henkilön olinpaikka ovat parantuneet.

Tarpeettoman pitkät odotusajat ovat kadonneen henkilön läheisten kannalta ongelmallisia. Odotusaikana poissa olevalle on esimerkiksi järjestettävä edunvalvonta. Kadonneen henkilön elatuksen varassa olleiden henkilöiden toimeentulo saattaa vaikeutua, kun kadonnut henkilö ei ole huolehtimassa heidän elatuksestaan, mutta myöskään hänen jäämistöään ei voida jakaa eikä korvausta makseta henkivakuutuksesta. Kuolleeksijulistamispäätöksen odottaminen läheisen kadottua onnettomuudessa on myös omiaan vaikeuttamaan ja pitkittämään surutyön tekemistä.

Voimassa olevan lain mukaan tulipalossa tai muussa välittömän hengenvaaran aiheuttaneessa onnettomuudessa tuhoutunut henkilö voidaan julistaa kuolleeksi ilman odotusaikaa. Kuolleeksi julistaminen on lain 2 §:n 3 momentin mukaan mahdollista heti, kun onnettomuudesta ja henkilön ruumiin tuhoutumisesta on saatu riittävä selvitys. Säännös koskee sanamuotonsa mukaan vain sellaisia tilanteita, joissa henkilön ruumis on onnettomuudessa tuhoutunut. Kadonneen henkilön kuolema saattaa kuitenkin olla yhtä suurella varmuudella todettavissa myös sellaisissa tilanteissa, joissa ei ole selvitetty, että ruumis olisi tuhoutunut, mutta sitä ei myöskään löydetä. Kuten edellä jaksossa 2.1.1. on selostettu, mainitun säännöksen soveltamisalaa onkin oikeuskäytännössä eräissä tapauksissa tulkinnallisesti laajennettu. Soveltamiskäytäntö ei kuitenkaan ole ollut johdonmukaista.

Onnettomuudessa kadonneen henkilön kuolemasta on nykyisin yleensä saatavissa varsin luotettava selvitys. Kuolemaan johtaneet onnettomuudet Suomessa tutkii poliisi tai useissa tapauksissa tehdään erikseen onnettomuustutkinta. Suuronnettomuudet ja ilmaionnettomuudet sekä eräät raide- ja vesiliikenteessä tapahtuneet onnettomuudet tutkitaan siten kuin onnettomuuksien tutkinnasta annettussa laissa (373/1985) ja asetuksessa (79/1996) säädetään. Tie- ja maastoliikenteessä tapahtuneita onnettomuuksia puolestaan tutkitaan siten kuin tie- ja maastoliikenneonnettomuuksien tutkinnasta annettussa laissa (24/2001) säädetään. Palon tai muun onnettomuuden selvittämiseksi voidaan pelastustoimilain (561/1999) 86 §:n 2 momentin nojalla suorittaa erityinen tutkimus. Muun muassa työsuojeluviranomaiset suorittavat työtaturmien tutkintaa. Puolustusvoimat puolestaan suorittavat sotilasilmailu- ja muiden onnettomuuksien tutkintaa. Onnettomuustutkinnassa saadaan yleensä varsin luotettavasti selvitettyä se, keitä onnettomuudessa on saanut surmansa. Myös kaupallisessa meri- ja lentoliikenteessä käytetyillä matkustaja- ja miehistöluetteloilla on olennainen merkitys selvitettyä sitä, keitä on ollut osallisina tällaisessa liikenteessä tapahtuneessa onnettomuudessa. Jos onnettomuudessa ilmeisesti surmansa saaneiden henkilöiden

henkilöllisyys on esimerkiksi edellä mainituilla tavoilla luotettavasti selvitetty, ei ole tarpeen edellyttää odotusajan kulumista ennen heidän kuolleeksi julistamistaan.

Viranomaisaloitteinen kuolleeksi julistaminen koskee nykyisin sellaisia henkilöitä, joiden syntymästä on edellisen kalenterivuoden päättyessä kulunut vähintään 90 vuotta. Ikäraja on otettu lakiin vuonna 1939 säädetyllä lainmuutoksella. Vuoden 1939 jälkeen väestön keskimääräinen elinaika on olennaisesti pidentynyt ja yli 90-vuotiaiksi elävien määrä on lisääntynyt. Esimerkiksi vuoden 2001 lopussa Suomessa on Tilastokeskuksen tietojen mukaan ollut 23 990 vähintään 90-vuotiasta henkilöä, joista 282 on ollut vähintään satavuotiaita. Kun kuolleeksi julistamista koskevissa asioissa sovellettavaa ikärajaa ei ole korotettu elinajan pitenemistä vastaavalla tavalla, riski kuolleeksijulistamispäätöksen virheellisyydestä on kasvanut. Käytännössä onkin esiintynyt yksittäisiä tapauksia, joissa on ilmennyt, että viranomaisten aloitteesta kuolleeksi julistettu henkilö on elossa.

2.3.3. Kuolleeksi julistamista koskevia asioita käsittelevät viranomaiset

Viranomaisaloitteisissa kuolleeksi julistamista koskevissa asioissa nykyinen organisaatio on tarpeettoman raskas ja sitoo maistraattien, syyttäjien ja käräjäoikeuksien resursseja. Käytännössä väestökirjaviranomaiset huolehtivat kuolleeksi julistamisen edellytysten selvittämisestä ja syyttäjän ja käräjäoikeuden rooli menettelyssä on jäänyt muodolliseksi. Syyttäjän ja käräjäoikeuden osallistumisen näiden asioiden käsittelyyn ei siten voida katsoa tosiasiallisesti lisäävän oikeusturvaa.

Yksityisten hakemuksesta vireille tulevien kuolleeksi julistamista koskevien asioiden käsittelemiseen käräjäoikeudessa ei liity vastaavia organisatorisia epäkohtia.

Yleisistä syyttäjistä annetun lain (199/1997) mukaan syyttäjien tehtävänä on huolehtia rikosoikeudellisen vastuun toteuttamisesta rikosasian käsittelyssä, syyteharkinnassa ja oikeudenkäynnissä. Kuolleeksi julistamista koskevien asioiden käsitteleminen joko asian vireillepanijana tai menettelyssä kuultavana ei liity tämän perustehtävän toteuttamiseen. Syyttäjien osallistumiselle näiden asioiden käsittelemiseen ei muutoinkaan ole perusteita.

2.3.4. Menettely

Voimassa olevan lain säännökset edellyttävät yksityisen hakemuksesta vireille tulevissa kuolleeksi julistamista koskevissa asioissa kolmen peräkkäisen kuulutuksen julkaisemista virallisessa lehdessä ennen kuolleeksijulistamispäätöstä ja lisäksi vielä erillistä kuulutusta tehdystä päätöksestä. Kuulutusmenettely on tässä muodossa epätarkoituksenmukainen. Peräkkäisten kuulutusten ei voida arvioida sanottavasti lisäävän todennäköisyyttä, että tietymättömissä, mutta elossa oleva henkilö tosiasiallisesti saa tiedon kuolleeksi julistamista koskevasta hakemuksesta. Nykyaikaisten tiedonsaanti- ja siirtomenetelmien käytettävissä ollessa ei voida pitää tarpeellisenä eikä tehokkaana myöskään sitä, että kuulutuksessa asetettava määräpäivä saa yleensä olla aikaisintaan kuuden kuukauden kuluttua kuuluttamista koskevan päätöksen tekemisestä. Erillinen kuulutus kuolleeksijulistamispäätöksestä on niin ikään tarpeeton.

Viranomaisaloitteisissa kuolleeksi julistamista koskevissa asioissa nykyisin noudatettava menettely ei ole kuolleeksi julistettavien henkilöiden oikeusturvan kannalta asianmukainen. Edellä jaksossa 2.1.2. selostetuin tavoin syyttäjät panevat kuolleeksi julistamista koskevat asiat vireille käräjäoikeudessa yksinomaan Väestökisterikeskuksen ja maistraatin suorittamien

selvitysten perusteella. Nämä selvitykset puolestaan pohjautuvat pelkästään niihin tietoihin, jotka eläkelaitoksilta ja väestökirjoista on saatu henkilöiden elossa olemisesta. Myöskään asiaa käräjäoikeudessa käsiteltäessä ei pääsääntöisesti kuulla asianomaisten henkilöiden läheisiä eikä julkaista kuulutusta virallisessa lehdessä. Henkilöitä, joiden syntymästä on kulunut 90 vuotta ja joilla ei ole kotipaikka Suomessa, julistetaan siten nykyisten säännösten mukaan kuolleeksi ilman, että asiaa käsittelevillä viranomaisilla olisi missään menettelyn vaiheessa ollut velvollisuutta pyrkiä tavoittamaan heitä tai heidän läheisiään.

2.3.5. Kansainvälisyksityisoikeudellinen tilanne

Nykyisten säännösten mukaan mahdollisuus kuolleeksi julistamiseen koskee vain Suomen kansalaisia. Jos Suomessa pysyväisluonteisesti asunut vieraan valtion kansalainen on kadonnut, häntä ei siten voida julistaa kuolleeksi Suomessa. Kuolleeksi julistamisen hakeminen kadonneen henkilön kansalaisuusvaltiossa saattaa olla hänen läheisilleen hankalaa ja aiheuttaa heille ylimääräisiä kustannuksia. Jos Suomessa pysyväisluonteisesti asunut kansalaisuudeton henkilö on kadonnut, häntä ei voida julistaa kuolleeksi Suomessa eikä todennäköisesti missään muussakaan valtiossa.

Suomessa asuvien ulkomaalaisten määrä on viime vuosina nopeasti lisääntynyt. Väestötietojärjestelmän tietojen mukaan vuodenvaihteessa 2001 – 2002 Suomessa asui vakinaisesti yli 98 000 ulkomaiden kansalaista. Tarvetta julistaa Suomessa pysyväisluonteisesti asunut vieraan valtion kansalainen kuolleeksi Suomessa saattaa siten esiintyä aikaisempaa useammin.

Väestötietolain mukaan väestötietojärjestelmään voidaan tallettaa tietoja ulkomaalaisesta muun ohella silloin, kun se on Suomessa asumisen vuoksi tarpeen. Myös väestötietojärjestelmän tietojen pitäminen ajan tasalla edellyttää siten, että muukin kuin Suomen kansalainen voidaan julistaa kuolleeksi Suomessa. Koska äänioikeusrekisterin laatiminen vaaleja varten pohjautuu väestötietojärjestelmän tietoihin, tärkeää on etenkin se, että Suomessa äänioikeutettuja ulkomaalaisia koskevat tiedot voidaan pitää ajan tasalla. Vaalilain (714/1998) 2 §:n 2 momentin mukaan europarlamenttivaaleissa on äänioikeutettu Euroopan unionin muun jäsenvaltion kansalainen, jolla on kotikuntalaissa (201/1994) tarkoitettu kotikunta Suomessa. Kuntalain (365/1995) 26 §:n 1 momentin mukaan äänioikeus kunnassa toimitettavissa kunnallisvaaleissa on Suomen sekä muun Euroopan unionin jäsenvaltion, Islannin ja Norjan kansalaisella, jonka kotikuntalaissa tarkoitettu kotikunta kyseinen kunta on väestötietojärjestelmässä olevien tietojen mukaan 51. päivänä ennen vaalipäivää. Äänioikeus kunnallisvaaleissa on myös muulla ulkomaalaisella, jos hänellä on ollut kotikunta Suomessa kahden vuoden ajan. Äänestys-oikeus neuvonantavassa kunnallisessa kansanäänestyksessä määräytyy kuntalain 26 §:n 2 momentin mukaan samalla tavalla kuin äänioikeus kunnallisvaaleissa.

3. Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset

3.1. Yleistä

Esityksen tarkoituksena on ajanmukaistaa kuolleeksi julistamisesta annettu laki. Uudistuksen tavoitteena on, että kuolleeksi julistamisen edellytykset vastaisivat nykyajan vaatimuksia ja että kuolleeksi julistamista koskevia asioita käsittelevät tehtävään parhaiten soveltuvat viranomaiset. Menettelyn kuolleeksi julistamista koskevissa asioissa on oltava

tarkoituksenmukaista, mutta samalla taattava riittävä oikeusturva niille henkilöille, joiden kuolleeksi julistamisesta on kysymys.

3.2. Kuolleeksi julistamisen edellytykset

Esityksessä ehdotetaan kuolleeksi julistamisen edellytyksiä koskevien säännösten uudistamista. Tarkoituksena on vähentää kuolleeksijulistamispäätöksen odottamisesta kadonneen henkilön läheisille aiheutuvia haittoja siinä määrin kuin se on kadonneen henkilön oikeusturva huomioon ottaen mahdollista. Tässä tarkoituksessa ehdotetaan voimassa olevan lain mukaisia odotusaikoja lyhennettäväksi. Kymmenen vuoden odotusaika lyhennettäisiin viiteen vuoteen ja kolmen vuoden odotusaika yhteen vuoteen. Lisäksi lyhyemmän odotusajan soveltamisen edellytykset ehdotetaan säänneltäviksi siten, että tuomioistuimelle jää nykyistä laajempi harkintavalta.

Myös tilanteet, joissa kuolleeksi julistamista voidaan hakea ilman odotusaikaa, ehdotetaan säänneltäviksi nykyistä laajemmin. Mahdollisuus hakea välittömän hengenvaaran aiheuttaneessa onnettomuudessa tai muussa siihen rinnastettavassa tilanteessa kadonneen henkilön julistamista kuolleeksi välittömästi katoamisen jälkeen ei esityksen mukaan enää edellyttäisi sitä, että henkilön ruumis on tuhoutunut. Tämä merkitsisi oikeuskäytännössä eräissä tapauksissa jo nykyisin omaksutun tulkinnan kirjaamista lakiin ja selkeyttäisi siten tässä suhteessa oikeustilaa.

Esityksessä ehdotetaan myös viranomaisaloitteisen kuolleeksi julistamisen edellytysten muuttamista. Viranomaisaloitteisessa kuolleeksi julistamisessa sovellettava ikäraja korotettaisiin 90 vuodesta sataan vuoteen. Muutoksella pyritään pienentämään virheellisten päätösten riskiä. Samalla kuolleeksi julistamisen edellytysten selvittämisen ja kuulemismenettelyn piiriin vuosittain tulevien henkilöiden lukumäärä alenee. Näin vähennetään asioiden käsittelystä viranomaisille aiheutuvaa työtä ja kustannuksia.

3.3. Kuolleeksi julistamista koskevia asioita käsittelevät viranomaiset

Yksityisten hakemukset kadonneen henkilön julistamisesta kuolleeksi käsiteltäisiin esityksen mukaan käräjäoikeuksissa, kuten nykyisinkin. Viranomaisaloitteisten kuolleeksi julistamista koskevien asioiden käsittely ehdotetaan sitä vastoin siirrettäväksi käräjäoikeuksilta maistraateille. Esityksellä tavoitellaan järkevää työnjakoa oikeushallinnon ja rekisterihallinnon välillä. Ehdotettu työnjako perustuu erityisesti seuraaviin seikkoihin.

Viranomaisaloitteiset kuolleeksi julistamista koskevat asiat ovat tosiasiallisesti kirjaamistoimen luonteisia. Niissä ei ole tarvetta ottaa vastaan henkilötodistelua kuolleeksi julistamisen edellytysten täyttymisestä eikä suorittaa harkinnanvaraista kirjallisenkaan näytön arviointia. Nämä seikat huomioon ottaen ei ole välttämätöntä, että viranomaisaloitteisesta kuolleeksi julistamisesta päätetään tuomioistuimessa.

Maistraateista on viimeisten vuosien aikana kehittynyt valtion paikallishallinnon yleishallintoviranomaisia. Ne toimivat jo nykyisin väestökirjanpidon paikallisviranomaisina. Ottaen huomioon viranomaisaloitteisen kuolleeksi julistamisen läheinen yhteys väestötietojärjestelmän ylläpitämiseen olisi luontevaa, että asiasta päätettäisiin maistraatissa. Kun viranomaisaloitteiset kuolleeksi julistamista koskevat asiat on tähänkin saakka valmisteltu maistraateissa, maistraateilla on myös kokemusta näiden asioiden käsittelemisestä.

Valmistelun aikana on harkittu, voitaisiinko myös yksityisten hakemuksesta vireille tulevat kuolleeksi julistamista koskevat asiat siirtää käsiteltäviksi maistraateissa. Tätä harkittaessa on kiinnitetty huomiota erityisesti seuraaviin näkökohtiin.

Maistraateilla olisi epäilemättä riittävä oikeudellinen asiantuntemus tämänkin tehtävän hoitamiseen. Yksityisten hakemuksesta vireille tulevissa asioissa joudutaan kuitenkin arvioimaan tapauskohtaisesti muun ohella sitä, mikä päivä on asiassa esitetyn selvityksen perusteella määrättävä henkilön kuolinpäiväksi. Tätä koskevalla ratkaisulla saattaa olla vaikutusta muun muassa perillispiirin määräytymiseen. Tämän voidaan katsoa puoltavan sitä, että ratkaisu tehdään tuomioistuimessa.

Yksityisten hakemuksesta vireille tulevissa asioissa voidaan joutua ottamaan vastaan henkilötodistelua esimerkiksi sen onnettomuuden olosuhteista, jossa henkilön ilmoitetaan kadonneen. Käräjäoikeuksilla on jo nykyisin tällaisten asioiden joustavan käsittelemisen edellyttämät mahdollisuudet ottaa välittömästi vastaan henkilötodistelua. Jos asian käsittelisi maistraatti, henkilötodistelu olisi otettava vastaan virka-apuna hallinto-oikeudessa. Tämä monimutkaistaisi asian käsittelyä.

Yksityisten hakemuksesta vireille tulevien asioiden siirtämistä maistraattien käsiteltäväksi voidaan katsoa puoltavan sen, että kuolleeksijulistamispäätös on merkittävä väestötietojärjestelmään. Toisaalta yksityisten hakemuksesta vireille tulevien asioiden yhteys väestötietojärjestelmän ylläpitämiseen on kuitenkin vain välillinen. Tieto käräjäoikeuden kuolleeksijulistamispäätöksestä voidaan vastaisuudessakin vaikeuksista ilmoittaa väestötietojärjestelmään samalla tavalla kuin tiedot käräjäoikeuden päätöksistä muissa henkilö- ja perheoikeudellisissa asioissa.

Yksityisten hakemuksesta vireille tulevien asioiden käsittely sujuu nykyisin käräjäoikeuksissa ongelmitta. Näitä asioita on myös vuosittain niin vähän, että niiden siirtämisellä maistraatteihin ei olisi merkitystä käräjäoikeuksien voimavarojen käytön kannalta.

Yksityisen hakemuksesta vireille tuleva kuolleeksi julistamista koskeva asia muistuttaa sekä tavoitteidensa että menettelyn suhteen julkista haastetta ja asiakirjan kuolettamista. Eduskunnalle 18 päivänä lokakuuta 2002 annetussa hallituksen esityksessä 187/2002 vp on ehdotettu, että julkista haastetta ja asiakirjan kuolettamista koskevat asiat vastaisuudessakin käsitellään käräjäoikeudessa. Johdonmukaisuussyyt puoltavat samanlaista ratkaisua myös kuolleeksi julistamista koskevien asioiden osalta.

Esitetyistä syistä on katsottu perustelluksi ehdottaa, että yksityisten hakemuksesta vireille tulevat kuolleeksi julistamista koskevat asiat käsitellään edelleen käräjäoikeuksissa.

Esityksen mukaan osa kuolleeksi julistamista koskevista asioista käsiteltäisiin siis maistraateissa ja osa käräjäoikeuksissa. Kaikki yksityisten hakemuksesta vireille tulevat asiat käsiteltäisiin kuitenkin edelleen käräjäoikeuksissa. Toimivallan jakamisesta eri viranomaisten kesken ei näin ollen käytännössä voi aiheutua kadonneen henkilön läheisille epätietoisuutta sen suhteen, missä viranomaisessa heidän on pantava vireille kuolleeksi julistamista koskeva asia.

3.4. Menettely

Yksityisten hakemuksesta vireille tulevien asioiden osalta ehdotetaan kuulusmenettelyn ajanmukaistamista ja tehostamista. Tarkoituksena on nopeuttaa asioiden käsittelyä ja vähentää

kadonneen henkilön läheisille aiheutuvia kustannuksia. Kuulutusta virallisessa lehdessä ei ehdotuksen mukaan olisi enää tarpeen julkaista niissä tapauksissa, joissa kadonneen henkilön kuolemasta on niin luotettava selvitys, että hänet voidaan julistaa kuolleeksi ilman odotusaikaa. Muissa tapauksissa kuulutus olisi julkaistava virallisessa lehdessä nykyisen kolmen sijasta vain yhden kerran. Kuulutus olisi julkaistava virallisessa lehdessä nykyisen kuuden kuukauden sijasta viimeistään kolme kuukautta ennen kadonneen henkilön ilmoittautumiselle asetettua määräpäivää. Aika lyhenisi siten puoleen nykyisestä. Kuolleeksijulistamispäätöksestä ei enää olisi tarpeen kuuluttaa virallisessa lehdessä.

Viranomaisaloitteisessa kuolleeksijulistamismenettelyssä pyrittäisiin nykyistä paremmin turvaamaan niiden henkilöiden oikeusturva, joiden kuolleeksi julistamisesta on kysymys. Toisin sanoen tavoitteena on nykyistä tehokkaammin varmistua siitä, että kuolleeksi julistettava henkilö ei ole elossa. Tämän vuoksi lakiin ehdotetaan otettavaksi nimenomainen säännös maistraatin velvollisuudesta hankkia kohtuudella saatavissa oleva selvitys kuolleeksi julistamisen edellytysten täyttymisestä. Lisäksi maistraatin olisi sekä erityis- että yleistiedoksiantoa käyttäen pyrittävä tavoittamaan asianomainen henkilö, hänen läheisensä ja muut hänestä tietävät.

3.5. Kuolleeksi julistamisen oikeusvaikutukset

Esityksellä ei muutettaisi kuolleeksi julistamisen oikeusvaikutuksia. Sääntelyn informatiivisuuden parantamiseksi lakiin ehdotetaan kuitenkin otettavaksi kuolleeksi julistamisen vaikutuksia koskevat nimenomaiset säännökset. Niiden mukaan kuolleeksi julistetun katsotaan kuolleen päätöksessä määrättyinä kuolinpäivänä, jollei muuta näytetä. Jos lain mukaan jokin määräaika lasketaan henkilön kuolemasta, henkilön tultua julistetuksi kuolleeksi määräaika lasketaan kuitenkin ehdotuksen mukaan päätöksen antopäivästä.

Kuolleeksi julistetun henkilön omaisuuden takaisin luovuttamista koskevat säännökset, jotka tulevat käytännössä sovellettaviksi vain harvoin, ehdotetaan säilytettäväksi perusperiaatteiltaan nykyisellään. Säännöksiä kuitenkin ajanmukaistettaisiin ja täsmennettäisiin eräiltä osilta. Merkittävin muutos olisi se, että määräaika, jonka kuluessa kuolleeksi julistettu voi vaatia omaisuutensa palauttamista, pitenisi nykyisestä yhdestä vuodesta kolmeen vuoteen.

Määräajan pidentämisen tarkoituksena on turvata se, että kuolleeksi julistetulla on kohtuullinen aika vaatia omaisuuttaan takaisin esimerkiksi tilanteessa, jossa hänen kadoksissa olonsa on johtunut sairaudesta tai vammasta ja jossa hän ei kykene täysipainoisesti hoitamaan asioitaan heti paluunsa jälkeen. Joissakin tilanteissa saattaa myös olla hankalaa selvittää esimerkiksi sitä, keille kuolleeksi julistetun omaisuutta on luovutettu edelleen. Toisinaan voi olla vaikeaa selvittää sitäkin, mitä kuolleeksi julistetun omaisuuteen hänen paluunsa jälkeen kuuluu. Näin voi olla asianlaita esimerkiksi silloin, kun kuolleeksi julistetun ollessa poissa hänen perittävänsä on kuollut ja perintö on jaettu lähtien siitä olettamuksesta, että kuolleeksi julistettu on kuollut. Nykyistä pidempi määräaika turvaisi kuolleeksi julistetun mahdollisuudet saada omaisuutensa takaisin myös tällaisissa olosuhteiltaan poikkeuksellisissa tilanteissa. Määräajan pidentäminen kolmeen vuoteen on myös sopusoinnussa sen kanssa, että velan yleiseksi vanhentumisajaksi ehdotetaan hallituksen esityksessä 187/2002 vp niin ikään kolme vuotta.

Palauttamisvaatimuksen esittämisen määräaika pidennettäisiin yhdestä vuodesta kolmeen vuoteen soveltuvin osin samoista syistä ja johdonmukaisuuden vuoksi myös tilanteissa, joissa kuolleeksi julistetun näytetään kuolleen muulloin kuin päätöksessä määrättyinä kuolinpäivinä

ja joissa sen vuoksi joku muu kuin kuolleeksi julistetun omaisuutta haltuunsa ottanut on oikeutettu omaisuuteen.

3.6. Kansainvälisen yksityisoikeuden alaan kuuluvat säännökset

Suomen viranomaisten kansainvälistä toimivaltaa kuolleeksi julistamista koskevissa asioissa ehdotetaan laajennettavaksi. Tavoitteena on, että suomalaisten tuomioistuinten palvelut olisivat käytettävissä aina, kun kuolleeksi julistamista koskevalla asialla on sellaiset liittymät Suomeen, että asia on aiheellista tutkia täällä. Viranomaisaloitteisen kuolleeksi julistamisen osalta kansainvälisen toimivallan laajentamisen tarkoituksena on ennen muuta turvata se, että väestötietojärjestelmän tiedot voidaan pitää ajan tasalla kaikkien sellaisten väestötietojärjestelmään merkittyjen henkilöiden osalta, jotka ovat äänioikeutettuja Suomessa. Asian tutkiminen Suomessa olisi pääsäännön mukaan mahdollista silloin, kun kadonnut henkilö on Suomen kansalainen tai kun hänen viimeinen tiedossa oleva asuin- tai kotipaikkansa on ollut Suomessa.

Lakiin ehdotetaan otettavaksi säännökset vieraassa valtiossa annetun kuolleeksi julistamista koskevan päätöksen tunnustamisesta. Säännösten tarkoituksena on varmistaa se, että Suomessa ei jouduta tarpeettomasti julistamaan uudelleen kuolleeksi henkilöä, joka on jo asianmukaisessa menettelyssä julistettu kuolleeksi sellaisessa vieraassa valtiossa, johon hänellä on riittävät liittymät. Esityksen mukaan Suomessa tunnustettaisiin henkilön kansalaisuusvaltiossa taikka hänen viimeisessä asuin- tai kotipaikkavaltiossaan annettu päätös.

4. Esityksen vaikutukset

4.1. Taloudelliset sekä organisaatio- ja henkilöstövaikutukset

Esityksen mukaan väestötietojärjestelmän tietojen ajan tasalla pitämiseen liittyvien kuolleeksi julistamista koskevien asioiden käsittely siirrettäisiin käräjäoikeuksilta maistraateille. Samalla syyttäjien tehtävä näiden asioiden vireillepanijana päättyisi.

Mainittujen asioiden käsittelemisen syyttäjiltä ja käräjäoikeuksilta vaatima työmäärä on nykyisinkin varsin vähäinen. Sen vuoksi niiden siirtämisellä maistraattien käsiteltäväksi ei olisi syyttäjyyskäsittelyä eikä käräjäoikeuksien toiminnan kannalta mainittavia taloudellisia vaikutuksia eikä henkilöstövaikutuksia. Kun kysymyksessä oleva kirjaamistoimen luonteinen tehtävä siirrettäisiin maistraateille, syyttäjät ja käräjäoikeudet voisivat paremmin keskittyä päätehtäviensä hoitamiseen, syyttäjät rikosoikeudellisen vastuun toteuttamiseen ja käräjäoikeudet varsinaiseen tuomitsemistoimintaan.

Uudistuksen vaikutukset maistraattien toimintaan ilmenisivät käytännössä pääosin vasta kymmenen vuoden kuluttua uudistuksen voimaantulosta. Tämä johtuu esitykseen sisältyvästä ehdotuksesta, jonka mukaan maistraattien käsiteltäväksi siirtyvissä kuolleeksi julistamista koskevissa asioissa sovellettava ikäraja korotettaisiin 90 vuodesta sataan vuoteen. Ensimmäisten kymmenen vuoden aikana lain voimaantulon jälkeen maistraattien käsiteltäväksi tulisi siten vain joitakin yksittäisiä asioita. Ne voitaisiin hoitaa maistraattien nykyisillä voimavaroilla.

Mainitun kymmenen vuoden siirtymävaiheen jälkeen uudistus lisäisi jonkin verran maistraattien työtä nykyiseen verrattuna. Lisätyötä aiheutuisi lähinnä uudesta kuulemismenettelystä ja erityisesti sen edellyttämistä sukuselvityksistä kadonneen henkilön

läheisten sukulaisten löytämiseksi. Toisaalta väestötietojärjestelmän tietojen perusteella voidaan arvioida, että viranomaisaloitteisen kuolleeksi julistamismenettelyn piiriin tulevien henkilöiden määrä olisi nykyistä vähäisempi, noin 1 200 – 1 600 henkilöä vuosittain. Väestötietojärjestelmän tietojen perusteella arvioituna kuolleeksi julistettavia henkilöitä olisi esimerkiksi Helsingin maistraatissa noin 300 – 500 vuosittain ja Tampereen maistraatissa noin 50 – 80 vuosittain. Näiden tietojen perusteella voidaan arvioida, että ainakin muissa maistraateissa kuin Helsingin maistraatissa tehtävä voitaisiin hoitaa olemassa olevilla henkilöstövoimavaroilla. Arviointia luonnollisesti hankaloittaa se, että maistraattien kokonaistyötilannetta kymmenen vuoden kuluttua on vaikeaa ennakoida.

Siirtymävaiheen jälkeen maistraateille voidaan arvioida aiheutuvan kustannuksia kuulutusmenettelystä yhteensä muutamia kymmeniätuhansia euroja vuodessa.

Esityksen johdosta on tarpeen kehittää väestötietojärjestelmää. Jotta maistraatti voisi tarkoituksenmukaisella tavalla täyttää viranomaisaloitteiseen kuolleeksi julistamiseen liittyvän selvittämisvelvollisuutensa, tulisi olla mahdollista automaattisesti tarkistaa, ilmeneekö väestötietojärjestelmästä tietoja henkilön elossa olemisesta viimeksi kuluneiden viiden kalenterivuoden ajalta. Tämän edellyttämästä kehittämistyöstä voidaan arvioida aiheutuvan jonkin verran kustannuksia Väestörekisterikeskukselle.

4.2. Vaikutukset eri kansalaisryhmien asemaan

Ehdotetut muutokset yksityisen hakemuksesta tapahtuvan kuolleeksi julistamisen edellytyksissä merkitsevät sitä, että päätös kuolleeksi julistamisesta on mahdollista saada aikaisempaa olennaisesti lyhyempien odotusaikojen jälkeen ja nykyistä useammin kokonaan ilman odotusaikaa. Kadonneiden henkilöiden läheisten kannalta tämä helpottaa monenlaisten asioiden hoitamista. Esimerkiksi tarve järjestää kadonneelle henkilölle edunvalvonta vähenee ja kadonneen henkilön jäämistö voidaan selvittää ja jakaa nopeammin. Kuulutusmenettelyn tehostaminen puolestaan nopeuttaa asian käsittelyä käräjäoikeudessa ja vähentää asian käsittelystä kadonneen henkilön läheisille aiheutuvia kustannuksia.

Viranomaisaloitteisen kuolleeksi julistamisen edellytyksiä ja menettelyä koskevat muutokset parantaisivat oikeusturvaa. Riskin, että elossa oleva henkilö tulee julistetuksi kuolleeksi, voidaan arvioida olennaisesti alenevan. Toisaalta ehdotettu ikärajan korottaminen voi jossakin määrin lisätä tarvetta sille, että yksityisten on haettava kadoksissa olevien iäkkäiden henkilöiden kuolleeksi julistamista esimerkiksi kuolinpesien selvittämisen yhteydessä. Ottaen huomioon se, kuinka vähän henkilöitä on viime vuosina julistettu kuolleeksi yksityisten hakemuksesta, voidaan kuitenkin arvioida, että lisääntynyt tarve voi merkitä vain joitakin yksittäisiä hakemuksia vuosittain.

5. Asian valmistelu

Oikeusministeriö asetti 28 päivänä toukokuuta 2002 työryhmän valmistelemaan kuolleeksi julistamista koskevan lain uudistamista. Työryhmä on kuullut asiantuntijana hallintopäällikkö Pirjo Valkama-Joutsenta Onne ttomuustutkintakeskuksesta.

Työryhmän mietintö valmistui 28 päivänä marraskuuta 2002.

Työryhmän mietinnöstä on pyydetty lausunnot --

6. Muita esitykseen vaikuttavia seikkoja

Ehdotetun kuolleeksi julistamisesta annetun lain 16 §:ssä viitataan hallintolakiin, jota koskeva hallituksen esitys 72/2002 vp on annettu eduskunnalle 24 päivänä toukokuuta 2002. Lakiehdotuksen hyväksyminen tältä osalta esitykseen sisältyvässä muodossaan edellyttää, että ehdotettu hallintolaki on voimassa tässä esityksessä ehdotettavan lain tullessa voimaan.

Esitykseen sisältyvä ehdotus säädettyjen määräaikain laskemisesta annetun lain (150/1930) 6 §:n muuttamisesta perustuu yksityiskohtaisista perusteluista tarkemmin ilmenevin tavoin osaksi hallituksen esitykseen 187/2002 vp, jossa muun ohella ehdotetaan säädettäväksi laki julkisesta haasteesta sekä muutettavaksi asiakirjain kuolettamisesta annettua lakia (34/1901). Esitys on annettu eduskunnalle 18 päivänä lokakuuta 2002. Määräaikalain muuttamista koskevan ehdotuksen hyväksyminen edellyttää, että mainitut lakiehdotukset ovat voimassa määräaikalain muutoksen tullessa voimaan.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotusten perustelut

1.1. Laki kuolleeksi julistamisesta

1 luku. Yleiset säännökset

1 §. *Lain soveltamisala.* Pykälään on otettu lain soveltamisalaa koskeva säännös.

Pykälän mukaan laki koskee kadonneen henkilön julistamista kuolleeksi. Henkilön kadoksissa olemisella tarkoitetaan sitä, että hänen olinpaikkansa on tuntematon ja ettei ole muitakaan tietoja siitä, että hän on elossa. Pykälässä tarkoitettulla tavalla kadonneena pidetään myös sellaista henkilöä, joka on katoamiseen liittyvät olosuhteet huomioon ottaen suurella varmuudella kuollut heti katoamishetkellään, mutta jonka kuolemaa ei ole voitu lääketieteellisesti todeta sen vuoksi, että hänen ruumiinsa on tuhoutunut esimerkiksi tulipalossa tai sitä ei ole löydetty esimerkiksi merestä.

Kadonneena ei pidetä henkilöä, josta on laadittu kuolemansyyn selvittämisestä annetun asetuksen (948/1973) 19 §:ssä tarkoitettu kuolintodistus tai jonka kuolemasta on sitä vastaava muu selvitys, jonka perusteella tieto kuolemasta voidaan väestötietoasetuksen (886/1993) 5 c §:n mukaan tallettaa väestötietojärjestelmään.

2 §. *Kuolleeksi julistamisen vaikutukset.* Pykälään on otettu yleiset säännökset kuolleeksi julistamisen oikeusvaikutuksista.

Pykälän 1 momentissa on säännös kuolleeksi julistamisen keskeisestä oikeusvaikutuksesta, niin sanotusta kuoleman olettamasta. Päätös kuolleeksi julistamisesta synnyttää olettaman siitä, että kuolleeksi julistettu on kuollut ja että kuolema on tapahtunut päätöksessä määrättyinä kuolinpäivinä. Olettama voidaan kumota näyttämällä, että kuolleeksi julistettu on elossa tai että hän on kuollut muulloin kuin päätöksessä määrättyinä kuolinpäivinä. Ehdotettu säännös ei muuttaisi voimassa olevaa oikeutta, vaan merkitsisi sen kirjaamista lakiin.

Kuolleeksi julistamis päätöksen synnyttämästä olettamasta seuraavat pääsäännön mukaan kaikki ne oikeusvaikutukset, jotka normaalisti liittyvät henkilön kuolemaan. Kuolleeksi julistetulle määrätyn edunvalvojan tehtävä lakkaa holhoustoimesta annetun lain (442/1999) 17 §:n 1 momentin 2 kohdan nojalla, hänen omaisuutensa siirtyy perintönä tai testamentin nojalla hänen perillisilleen tai testamentin saajille, henkivakuutuksen edunsaajalle syntyy oikeus vakuutuskorvaukseen ja niin edelleen.

Ehdotus ei aiheuttaisi muutosta kuolleeksi julistamisen oikeusvaikutuksiin suhteessa kuolleeksi julistetun avioliittoon ja rekisteröityyn parisuhteeseen. Avioliittolain (234/1929) 3 §:n ja rekisteröidystä parisuhteesta annetun lain (950/2001) 7 §:n 1 momentin mukaan avioliitto tai rekisteröity parisuhde purkautuu, kun toinen puoliso tai rekisteröidyn parisuhteen toinen osapuoli julistetaan kuolleeksi.

Kuolleeksi julistamis päätöksessä määrätty kuolinpäivä on lähtökohtana ratkaistaessa esimerkiksi sitä, ketkä ovat oikeutettuja perintöön kuolleeksi julistetun jälkeen. Koska päätöksen oikeusvaikutuksena kuitenkin on vain olettama kuolleeksi julistetun kuolemasta päätöksessä määrättyinä päivinä, päätöksellä ei ole oikeusvoimavaikutusta esimerkiksi

perinnönjaossa, jossa on riitaa siitä, milloin perittävä on kuollut ja ketkä siten ovat oikeutettuja perintöön. Jos kuolleeksi julistetun todelliseksi kuolinpäiväksi näytetään jokin muu kuin päätöksessä mainittu, tämä on siis päätöksestä huolimatta asetettava perinnönjaon perusteeksi. Kuolleeksi julistamis päätöstä ei siten myöskään ole tarpeen purkaa, jos se osoittautuu virheelliseksi. Tämä vastaa nykyistä oikeuskäytäntöä (KKO 1959 II 6).

Jos kuolleeksi julistamis päätös osoittautuu tosiasioita vastaamattomaksi, maistraatin on oikaistava päätöksen johdosta väestötietojärjestelmään tehty merkintä. Oikaisun tekemiseen voidaan soveltaa henkilötietolain (523/1999) 29 §:n ja väestötietolain 14 a §:n säännöksiä.

Pykälän 2 momenttiin on otettu määräaikojen soveltamista koskeva säännös, joka merkitsee poikkeusta 1 momentin pääsäännöstä. Sen mukaan sellaiset laissa säädetyt määräajat, jotka lasketaan henkilön kuolemasta, lasketaan henkilön tultua julistetuksi kuolleeksi siitä päivästä, jona kuolleeksi julistamista koskeva päätös on annettu. Esimerkkinä momentissa tarkoitettusta määräaikasäännöksestä voidaan mainita perintökaaren (40/1965) 20 luvun 1 §, jonka mukaan perunkirjoitus on toimitettava kolmen kuukauden kuluessa kuolemantapauksesta. Toisena esimerkkinä voidaan mainita perintökaaren 16 luvun 1 §:n 1 momentti, jonka mukaan perillisen ja testamentin saajan on saatettava oikeutensa voimaan viimeistään kymmenen vuoden kuluessa perittävän kuolema sta.

2 luku. Kuolleeksi julistaminen tuomioistuimen päätöksellä

3 §. *Kuolleeksi julistaminen ilman odotusaikaa.* Pykälässä säädettäisiin edellytyksistä, joiden täytyessä kadonneen henkilön kuolleeksi julistamista voitaisiin hakea välittömästi katoamisen jälkeen.

Pykälän mukaan kuolleeksi julistaminen ilman odotusaikaa olisi mahdollista, jos kadonnut henkilö on kadotessaan ollut välittömän hengenvaaran aiheuttaneessa onnettomuudessa tai muussa siihen rinnastettavassa tilanteessa. Pykälässä tarkoitettu onnettomuus voi olla esimerkiksi tulipalo tai räjähdys. Onnettomuus ymmärretään tavallisesti ulkoisen syyn aiheuttamaksi tapahtumaksi. Koska pykälä koskisi myös tapauksia, joissa katoaminen on tapahtunut välittömän hengenvaaran aiheuttaneeseen onnettomuuteen rinnastettavassa tilanteessa, pykälää voitaisiin soveltaa myös silloin, kun kadonnut henkilö on omilla aktiivisilla toimenpiteillään aiheuttanut kuolemansa. Välittömän hengenvaaran aiheuttaneeseen onnettomuuteen rinnastettavasta tilanteesta on kysymys esimerkiksi silloin, kun kadonnut henkilö on hypännyt alukselta veteen aavalla merellä.

Pykälä on tarkoitettu sovellettavaksi tilanteissa, joissa kadonneen henkilön kuolemaan johtanut tapahtumainkulku on sinänsä kyetty selvittämään luotettavasti, mutta kuolintodistusta ei ole voitu laatia sen vuoksi, että hänen ruumiinsa on tuhoutunut tai sitä ei ole etsinnöistä huolimatta löydetty merestä tai vastaavasta paikasta. Pykälän soveltaminen edellyttää toisin sanoen sitä, että henkilön mukanaolosta välittömän hengenvaaran aiheuttaneessa onnettomuudessa tai muussa siihen rinnastettavassa tilanteessa on esitetty luotettava selvitys.

Kaupallisessa meri- ja lentoliikenteessä on käytössä matkustaja- ja miehistöluettelot, joita voidaan käyttää apuna selvitettäessä, onko kadonnut henkilö ollut mukana tällaisessa liikenteessä tapahtuneessa onnettomuudessa. Luetteloiden luotettavuus on ajan myötä parantunut. Poliisi- tai muussa tutkinnassa pyritään selvittämään luetteloiden paikkansapitävyys. Viime kädessä arvio sen suhteen, voidaanko henkilön katsoa olleen mukana onnettomuudessa, olisi kuitenkin tehtävä tapauskohtaisesti.

Kuolleeksi julistaminen pykälän nojalla edellyttää sitä, että olosuhteet onnettomuudessa tai muussa siihen rinnastettavassa tilanteessa ovat olleet sellaiset, että kokemusperäisesti tiedetään, ettei henkilö ole voinut niissä omin voimin pelastua. Kuolleeksi julistamisen edellytyksenä on luonnollisesti myös se, että kadonnutta henkilöä ei ole asianmukaisista etsinnöistä huolimatta löydetty.

Pykälää voitaisiin soveltaa esimerkiksi seuraavanlaisissa tilanteissa:

1. Kadonnut henkilö on luotettavan selvityksen mukaan ollut aluksella, joka on kaatunut tai uponnut merellä sellaisissa olosuhteissa, että hänen pelastumistaan voidaan pitää poissuljettuna.
2. Kadonnut henkilö on luotettavan selvityksen mukaan ollut rakennuksessa tai ajoneuvossa, joka on tuhoutunut tulipalossa tai räjähdyksessä niin täydellisesti, ettei kaikkia onnettomuuden uhreja ole voitu tunnistaa.
3. Kadonnut henkilö on luotettavan selvityksen mukaan ollut lentokoneessa, joka on syöksynyt maahan ja tuhoutunut niin täydellisesti, ettei kaikkia onnettomuuden uhreja ole voitu tunnistaa.
4. Kadonneen henkilön on nähty hyppäävän tai putoavan alukselta veteen merellä sellaisissa olosuhteissa, että hänen pelastumistaan voidaan pitää poissuljettuna.

4 §. *Kuolleeksi julistaminen odotusajan kuluttua.* Pykälään on otettu säännökset siitä, kuinka pitkän odotusajan kuluttua kuolleeksi julistamista koskeva asia voitaisiin panna vireille, jollei ole 3 §:n mukaisia edellytyksiä kuolleeksi julistamiseen välittömästi katoamisen jälkeen. Eri tilanteissa sovellettavat odotusajat olisivat yksi vuosi ja viisi vuotta.

Pykälän 1 momentista seuraisi, että odotusajan olisi tullut kulua umpeen ennen kuin kuolleeksi julistamista koskeva hakemus pannaan vireille. Jos hakemus olisi esimerkiksi pantu vireille jo vuoden kuluttua katoamisesta, vaikka 2 momentin mukaisia edellytyksiä yhden vuoden odotusajan soveltamiseen ei olisi, hakemus olisi hylättävä ennenaikaisena. Odotusaika alkaisi siitä ajankohdasta, jolloin kadonneen henkilön tiedetään viimeksi olleen elossa.

Pykälän 2 momentin mukaan kuolleeksi julistamista voitaisiin hakea yhden vuoden odotusajan kuluttua, jos katoamiseen liittyvät olosuhteet ja muut seikat huomioon ottaen olisi erittäin todennäköistä, että kadonnut henkilö on kuollut. Lyhyemmän odotusajan soveltaminen edellytyksenä olisi siten, että katoamiseen liittyvät olosuhteet ja muut seikat selvästi viittaavat siihen, että henkilön kadoksissa oleminen johtuu nimenomaan hänen kuolemastaan.

Säännöksen soveltamisalan havainnollistamiseksi säännöksessä mainittaisiin esimerkinomaisesti sen tyypillisin soveltamistilanne. Kuolleeksi julistaminen yhden vuoden odotusajan kuluttua tulisi kysymykseen muun ohella silloin, kun kadonnut henkilö on kadotessaan ollut olosuhteissa, joihin liittyy hengenvaara.

Yhden vuoden odotusajan soveltamista ei sinänsä estäisi se, että henkilön katoamiselle voidaan esittää muitakin selityksiä kuin hänen kuolemansa. Olosuhteiden kokonaisarviointin perusteella näiden vaihtoehtoisten selitysten tulisi kuitenkin olla selvästi epätodennäköisempiä kuin henkilön kuoleman.

Säännöstä voitaisiin soveltaa esimerkiksi seuraavainlaisissa tilanteissa:

1. Kadonnut henkilö on ollut yksin vesillä veneellä, joka löydetään ajalehtimasta, eikä häntä ole etsinnöistä huolimatta löydetty.
2. Kadonnut henkilö on joutunut tietymättömiin sotilaallisen operaation yhteydessä.
3. Kadonnut henkilö on viimeksi tiettävästi elossa ollessaan liikkunut alueella, jolla on vaarana pudota syövyttävää ainetta sisältävään säiliöön.
4. Kadonnut henkilö on jättänyt jälkeensä ilmoituksen aikomuksestaan tehdä itsemurha, ja ilmoituksen ja sitä tukevien muiden seikkojen perusteella voidaan pitää erittäin todennäköisenä, että hän on surmannut itsensä. Ilmoitusta voi tukea esimerkiksi henkilön mielenterveydellisiä ongelmia koskeva lääketieteellinen selvitys.
5. Samanaikaisesti henkilön katoamisen kanssa on tapahtunut sellainen välittömän hengenvaaran aiheuttanut onnettomuus, jota tarkoitetaan 3 §:ssä. Jos kadonneen henkilön mukanaoloa onnettomuudessa ei ole kyetty selvittämään niin luotettavasti, että hänet voitaisiin julistaa kuolleeksi ilman odotusaikaa, mutta esitetyn selvityksen perusteella voidaan kuitenkin pitää erittäin todennäköisenä, että hän on ollut siihen osallisena, hänet voitaisiin julistaa kuolleeksi yhden vuoden odotusajan kuluttua.

Pykälän 3 momentin mukaan kadonnut henkilö voitaisiin muissa kuin 2 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa julistaa kuolleeksi viiden vuoden odotusajan kuluttua. Kadonneen henkilön julistaminen kuolleeksi tämän säännöksen nojalla ei välttämättä edellyttäisi selvitystä niistä olosuhteista, joissa hän on kadonnut. Toisin kuin voimassa olevan lain mukaan, odotusajan pituus ei enää riippuisi kadonneen henkilön iästä.

5 §. *Vireillepano.* Pykälään on otettu säännös kuolleeksi julistamista koskevien asioiden vireillepanotavasta. Nämä asiat pantaisiin vireille käräjäoikeudessa hakemuksella. Asioiden käsittelyyn sovellettaisiin siten oikeudenkäymiskaaren 8 luvun säännöksiä, jollei tämän lain säännöksistä muuta johdu.

6 §. *Toimivaltainen tuomioistuin.* Pykälään on otettu säännökset oikeuspaikasta kuolleeksi julistamista koskevassa asiassa.

Pykälän 1 momentissa säädetyn pääsäännön mukaan kuolleeksi julistamista koskeva asia käsiteltäisiin siinä tuomioistuimessa, jonka tuomiopiirissä kadonneella henkilöllä on viimeksi ollut kotikuntalaisia tarkoitettu kotikunta tai väestökirjanpitokunta.

Pykälän 2 momentin mukaan haettaessa usean samalla kertaa kadonneen henkilön julistamista kuolleeksi asian voi käsitellä tuomioistuin, joka on 1 momentin nojalla toimivaltainen heistä jonkun osalta. Säännös mahdollistaa sen, että esimerkiksi suuronnettomuudessa kadonneiden henkilöiden kuolleeksi julistamista voidaan hakea yhteisellä hakemuksella samassa tuomioistuimessa eikä asiaa koskevia selvityksiä tarvitse esittää useaan kertaan. Tämä helpottaa ja joustavoittaa asioiden hoitamista.

Säännös ei ole pakottava eikä siis estä panemasta asiaa jonkun kadonneen henkilön osalta erikseen vireille 1 momentissa mainitussa tuomioistuimessa. Tällä turvataan kadonneen

henkilön läheisten oikeus valita, käsitelläkö asia yhdessä muiden samalla kertaa kadonneiden henkilöiden kuolleeksi julistamista koskevan asian kanssa.

Samalla kertaa kadonneiden henkilöiden kuolleeksi julistamista koskevat asiat voitaisiin käsitellä yhdessä oikeudenkäymiskaaren 18 luvun 6 §:n 1 momentin nojalla. Mainitun lainkohdan mukaan eri asianosaisten väliset asiat voidaan käsitellä samassa oikeudenkäynnissä, jos se edistää asioiden selvittämistä. Tästä syystä ehdotukseen ei ole sisällytetty voimassa olevan lain 4 a §:n 4 momenttia vastaavaa erityissäännöstä kuolleeksi julistamista koskevien asioiden käsittelemisestä yhdessä.

Pykälän 3 momentissa on oikeuspaikkaa koskeva säännös niitä tilanteita varten, joissa mikään tuomioistuin ei olisi toimivaltainen 1 ja 2 momentin säännösten mukaan. Tällöin asian käsittelisi hakijan kotikunnan tuomioistuin. Jos samassa asiassa on useita hakijoita, kenen tahansa hakijan kotikunnan tuomioistuin olisi toimivaltainen. Jos hakijalla tai kenelläkään useista hakijoista ei ole kotikuntaa Suomessa, asia olisi pantava vireille Helsingin kärjäoikeudessa.

Säännös tulisi sovellettavaksi esimerkiksi silloin, kun kadonneen henkilön viimeinen kotipaikka on ollut 10 päivänä helmikuuta 1947 allekirjoitetulla rauhansopimuksella Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitolle luovutetulla alueella. Säännös tulisi sovellettavaksi myös esimerkiksi silloin, kun suomalainen tuomioistuin on 23 §:n 1 momentin nojalla toimivaltainen käsittelemään ulkomaalaisen kuolleeksi julistamista koskevan asian sillä perusteella, että hänellä on katsottava olleen täällä kansainvälisyksityisoikeudellinen asuin- tai kotipaikka, mutta hänellä ei ole jostakin syystä ollut kotikuntalaissa tarkoitettua kotikuntaa Suomessa.

7 §. Vireillepanoon oikeutetut. Pykälässä säädettäisiin siitä, kuka voi panna vireille kuolleeksi julistamista koskevan asian.

Puhevalta olisi ensiksikin kadonneen henkilön aviopuolisolla. Rekisteröidystä parisuhteesta annetun lain 8 §:n 4 momentin mukaan rekisteröidyn parisuhteen osapuoli rinnastuu aviopuolisoon. Siten puhevalta olisi myös henkilöllä, joka on solminut kadonneen henkilön kanssa rekisteröidyn parisuhteen.

Puhevalta olisi myös kadonneen henkilön perillisellä. Tällä tarkoitetaan lähintä perillistä eli sitä, joka olisi oikeutettu perintöön, jos kadonnut henkilö julistettaisiin kuolleeksi. Perillisten henkilöpiiri määräytyy sen ajankohdan mukaan, joka hakemuksen tueksi esitettyjen seikkojen perusteella olisi 11 §:n nojalla määrättävä kadonneen henkilön kuolinpäiväksi.

Perintökaaren 26 luvussa on säännökset perimyksen sovellettavasta laista. Niiden mukaan määräytyy muun ohella se, minkä valtion lain mukaan ratkaistaan kysymys siitä, keitä on pidettävä henkilön perillisinä. Jos perimyksen sovelletaan Suomen lakia, tulevat kysymystä ratkaistaessa sovellettaviksi perintökaaren 2 – 5 luvun säännökset. Jos perimyksen on sovellettava vieraan valtion lakia eikä tuomioistuin tunne sen sisällystä, tuomioistuimen on oikeudenkäymiskaaren 17 luvun 3 §:n 1 momentin nojalla kehotettava hakijaa esittämään siitä näyttöä. Jos vieraan valtion lain sisällyksestä ei saada selvitystä, sovelletaan viimeksi mainitun pykälän 3 momentin nojalla Suomen lakia.

Pykälän mukaan puhevalta olisi lisäksi muulla henkilöllä, jonka oikeus saattaa riippua kuolleeksi julistamisesta. Edellytystä voidaan tulkita verraten laajasti. Kysymykseen tulisi

esimerkiksi henkilö, jonka hyväksi kadonnut henkilö on tehnyt testamentin tai joka on määrätty edunsaajaksi tämän henkivakuutuksessa. Kysymykseen voi tulla myös esimerkiksi henkilö, jolla on kadonneen henkilön kanssa yhteistä omaisuutta. Kuolleeeksi julistetun kanssa avioliitonomaisessa suhteessa elänyt henkilö olisi viimeksi mainitulla perusteella käytännössä yleensä oikeutettu tekemään hakemuksen.

Pykälän jälkimmäisen virkkeen mukaan kullakin vireillepanoon oikeutetulla olisi oikeus jatkaa toisen henkilön hakemusta. Säännös vastaa voimassa olevan lain 4 a §:n 1 momentin jälkimmäistä virkettä.

8 §. *Kuuleminen.* Pykälään on otettu säännökset asiaan osallisten kuulemisesta kuolleeeksi julistamista koskevassa asiassa.

Pykälän 1 momentin mukaan kadonneen henkilön aviopuolisolle ja perillisille olisi varattava tilaisuus tulla kuulluksi hakemuksen johdosta. Rekisteröidystä parisuhteesta annetun lain 8 §:n 4 momentin mukaan rekisteröidyn parisuhteen osapuoli rinnastuu aviopuolisoon. Tilaisuus tulla kuulluksi olisi siten varattava myös henkilölle, joka on solminut kadonneen henkilön kanssa rekisteröidyn parisuhteen. Perillisillä tarkoitettaisiin samoja henkilöitä, jotka olisivat 7 §:n nojalla olleet oikeutettuja panemaan hakemuksen vireille.

Jos kadonneelle henkilölle on määrätty holhustoimesta annetussa laissa tarkoitettu edunvalvoja, myös tälle olisi varattava tilaisuus tulla kuulluksi.

Kuulemisen olennaisena tarkoituksena on varmistua siitä, että hakemuksessa kadonneeksi ilmoitettu henkilö tosiasiallisesti on kadonnut ja että hän on 4 §:n soveltamistilanteissa ollut kadoksissa hakemuksessa ilmoitetun ajan. Jos kuultavan henkilön olinpaikka on tuntematon, tämä kuulemisen tarkoitus ei pääsääntöisesti toteutuisi, jos tiedoksianto toimitettaisiin kuuluttamalla. Erillisen tiedoksiannon toimittaminen kuuluttamalla olisi epätarkoituksenmukaista myös siihen nähden, että asiaan osallinen saisi 3 §:ssä tarkoitettuja tapauksia lukuun ottamatta yhtä suurella varmuudella tiedon kuolleeeksi julistamista koskevasta hakemuksesta 9 §:ssä tarkoitetusta kuulutuksesta. Näistä syistä pykälän 2 momentissa ehdotetaan säädettäväksi, että tilaisuutta tulla kuulluksi ei tarvitse varata, jos tiedoksianto olisi toimitettava oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 9 §:ssä tarkoitettulla tuomioistuimen kuulutuksella.

9 §. *Kutsu ja sen tiedoksianto.* Pykälä sisältää säännökset kuolleeeksi julistamista edeltävästä kutsusta, joka annetaan tiedoksi kuuluttamalla. Kuuluttamisen päätarkoituksena on saattaa kuolleeeksi julistamista koskeva hakemus sen tietoon, jota hakemus koskee, jos hän vielä elää. Kuuluttamisen toisena tarkoituksena on saattaa hakemus niiden tietoon, jotka saattavat olla selvillä kadonneen henkilön mahdollisesta elossa olemisesta, olinpaikasta tai muista häneen liittyvistä asian ratkaisun kannalta merkityksellisistä seikoista.

Pykälän 1 momentista ilmeni, että kutsu olisi annettava 4 §:ssä tarkoitetuissa tapauksissa. Kutsua ei siten olisi tarpeen antaa, jos kuolleeeksi julistaminen on 3 §:n nojalla mahdollista ilman odotusaikaa. Kun viimeksi mainituissa tapauksissa henkilön kuolemasta on esitettävä luotettava selvitys, kuulutusmenettely olisi ilmeisen hyödytön.

Kuuluttamista ei olisi tarpeen toimittaa myöskään, jos jo asian siihenastisen käsittelyn perusteella on todettavissa, ettei ole edellytyksiä kuolleeeksi julistamiseen hakemuksen mukaisesti. Tämä voi perustua esimerkiksi siihen, että alle viiden vuoden kuluttua katoamisesta tehdyn hakemuksen tueksi ei ole esitetty riittävää selvitystä 4 §:n 2 momentin

mukaisten edellytysten täyttymisestä tai että jo 8 §:ssä tarkoitetun kuulemisen perusteella on saatu selvitys siitä, että kadonneeksi ilmoitettu henkilö on elossa tai että tämä on todistettavasti kuollut. Tämän vuoksi 1 momentissa säädettäisiin kutsun antamisen edellytykseksi se, että kuolleeksi julistamiseen on selvitetty olevan edellytykset.

Kutsussa olisi mainittava määräpäivä, jolloin asianomaisen henkilön olisi viimeistään ilmoitettava tuomioistuimelle. Ilmoittautumiselle ei säädettäisi mitään määrämuotoa. Asianomainen henkilö voisi siis ilmoittautua henkilökohtaisesti tuomioistuimen kansliassa tai ottaa tuomioistuimeen yhteyttä esimerkiksi puhelimitse, kirjeitse tai sähköpostitse. Ilmoittautumisaika päättyisi kutsussa mainittuna määräpäivänä tuomioistuimen kanslian aukioloajan päättyessä.

Ehdotukseen sisältyy voimassa olevan lain 6 §:n 3 momenttia vastaava säännös, jonka mukaan tuomioistuimen on kutsuttava kaikkia, jotka voivat antaa tietoja siitä, onko kadonnut henkilö elossa vai kuollut, ilmoittamaan tietonsa tuomioistuimelle. Tämäkin ilmoitus voitaisiin tehdä käräjäoikeudelle missä muodossa tahansa.

Pykälän 2 momentin mukaan kutsu annettaisiin tiedoksi kuuluttamalla oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 10 §:ssä säädetyllä tavalla. Tämä tapahtuu siten, että asiakirja liitteineen pidetään nähtävillä tuomioistuimen kansliassa ja ilmoitus asiakirjan pääasiallisesta sisällöstä sekä siitä, missä tiedoksi annettavat asiakirjat ovat nähtävillä, julkaistaan virallisessa lehdessä jonkin kuukauden ensimmäisessä numerossa. Tuomioistuin voi julkaista ilmoituksen myös sanomalehdessä. Ilmoitus on viipymättä pantava nähtäville myös tuomioistuimen ilmoitustaululle.

Toisin kuin voimassa olevan lain 7 §:n mukaan, kuulutusta ei ehdotuksen mukaan olisi julkaistava virallisessa lehdessä useammin kuin kerran.

Tuomioistuimen olisi julkaistava kuulutus kutsusta virallisessa lehdessä viimeistään kolme kuukautta ennen määräpäivää. Määräajan vähimmäispituus on kolme kuukautta lyhyempi kuin voimassa olevan lain mukaan. Ottaen huomioon tiedonsaanti- ja siirtomenetelmien kehitys voidaan kolmen kuukauden määräaika nykyoloissa pitää riittävänä sen turvaamiseen, että kadonneella henkilöllä ja hänestä mahdollisesti tietävillä on ollut tilaisuus saada tieto kutsusta. Kolme kuukautta on määräajan vähimmäispituus. Tuomioistuin voi yksittäistapauksessa asettaa pidemmänkin määräajan, jos tähän on erityistä tarvetta.

Voimassa olevan lain 6 §:n 4 momentin mukaan sama kuulutus voi koskea useampiakin kadonneita henkilöitä. Tästä teknisluonteisesta seikasta ei enää ehdoteta otettavaksi säännöstä lakiin. Tähänastisen käytännön mukaan samassa virallisen lehden numerossa julkaistavat kuolleeksi julistamista koskevat kuulutukset yhdistetään virallisessa lehdessä yhdeksi kuulutukseksi. Muutoksella ei ole tarkoitus estää tämän käytännön jatkamista.

10 §. *Tuomioistuimen päätös kuolleeksi julistamisesta.* Tuomioistuimen olisi pykälässä mainittujen edellytysten täytyessä julistettava kadonnut henkilö kuolleeksi. Päätös voitaisiin luonnollisesti tehdä vasta 9 §:ssä tarkoitetun määräpäivän jälkeen. Myös sellainen henkilön elossa olemista tai kuolemaa koskeva tieto, jonka tuomioistuin on saanut vasta määräpäivän jälkeen, estäisi kuitenkin kuolleeksi julistamisen.

Toisin kuin voimassa olevan lain 12 §:n mukaan, kuolleeksi julistamista koskevasta päätöksestä ei olisi tarpeen kuuluttaa virallisessa lehdessä. Tuomioistuimen olisi ilmoitettava

päätöksestä väestötietojärjestelmään siten kuin tuomioistuimen ilmoituksista väestötietojärjestelmään annetussa asetuksessa (808/1995) säädetään.

Käräjäoikeuden päätökseen kuolleeksi julistamista koskevassa asiassa haetaan muutosta hovioikeudelta oikeudenkäymiskaaren 25 luvussa säädetyssä järjestyksessä.

11 §. *Kuolinpäivän määrittäminen.* Pykälään on otettu säännökset kadonneen henkilön oletetun kuolinajan määrittämisestä. Pykälän 1 momentista ilmeni, että kuolinaika olisi aina määrättävä päivän tarkkuudella, kuten voimassa olevan lain 11 §:nkin mukaan.

Pykälän 2 momentin ensimmäisessä virkkeessä ilmaistun pääsäännön mukaan kuolinpäiväksi olisi määrättävä kadonneen henkilön todennäköisin kuolinpäivä. Tämä määrättäisiin tapauskohtaisesti asiassa esitetyn selvityksen perusteella. Todennäköisimmän kuolinpäivän määrittäminen olisi useimmiten mahdollista silloin, kun kuolleeksi julistamiseen on 3 §:n mukaiset edellytykset. Välittömän hengenvaaran aiheuttaneessa onnettomuudessa kadonneen henkilön kuolinpäiväksi voitaisiin pääsääntöisesti määrätä onnettomuuden tapahtumispäivä.

Jollei todennäköisintä kuolinpäivää voitaisi määrittää, oletetuksi kuolinpäiväksi olisi määrättävä se päivä, jona kadonnut henkilö todennäköisesti viimeistään on kuollut. Jos kadonnut henkilö oli esimerkiksi lähtenyt purjehtimaan 13.7. tarkoituksenaan viipyä merellä kaksi viikkoa ja hänen veneensä on löydetty ajalehtimasta 21.7. eikä sääolosuhteiden tai vastaavien seikkojen perusteella ole aihetta pitää mitään tiettyä päivää ajalla 13. – 21.7. hänen todennäköisimpänä kuolinpäivänään, kuolinpäiväksi on määrättävä 21.7.

Momentin viimeisen virkkeen mukaan kuolinpäiväksi on kuitenkin määrättävä viimeistään se päivä, jona on kulunut viisi vuotta siitä, kun kadonnut henkilö on tietävästi viimeksi ollut elossa. Kysymys on siis siitä päivästä, jolloin 4 §:n 3 momentissa tarkoitettu viiden vuoden odotusaika on päättynyt. Säännöksen tarkoituksena on turvata ennakoitava ja yhdenmukainen ratkaisukäytäntö erityisesti niissä tilanteissa, joissa kuolleeksi julistamista haetaan vasta pitkän ajan kuluttua henkilön katoamisesta.

3 luku. Kuolleeksi julistaminen maistraatin päätöksellä

12 §. *Edellytykset.* Pykälään on otettu säännökset niistä edellytyksistä, joiden täytyessä henkilö voidaan julistaa kuolleeksi maistraatin päätöksellä.

Laki koskee 1 §:n mukaan kadonneiden henkilöiden julistamista kuolleeksi. Viranomaisaloitteisessa kuolleeksi julistamisessa menettelyn lähtökohtana ei kuitenkaan käytännössä voi olla henkilön tosiasiallinen katoaminen tietynä ajankohtana samalla tavalla kuin yksityisten hakemuksesta vireille tulevilla asioissa yleensä on asianlaita. Viranomaisaloitteisen kuolleeksi julistamisen yhteydessä maistraatin on haettava tiedot kuolleeksi julistettavista henkilöistä väestötietojärjestelmästä. Tällöin on luonnollista käyttää ensisijaisena hakukriteerinä henkilön ikää. Menettelyn piiriin otetaan vain sellaiset henkilöt, jotka syntymäaikansa perusteella ovat todennäköisesti kuolleita, vaikka väestökirjaviranomaiset eivät olekaan saaneet tietoa kuolemasta. Vasta tämän jälkeen maistraatin on muilla tavoin selvitettävä, ovatko kyseiset henkilöt elossa tai todistettavasti kuolleita vai kadoksissa. Pykälässä ehdotetut kuolleeksi julistamisen edellytykset vastaavat näitä lähtökohtia.

Pykälän 1 kohdan mukaan kuolleeksi julistaminen maistraatin päätöksellä edellyttää, että on kulunut sata vuotta sen kalenterivuoden päättymisestä, jonka aikana henkilö on syntynyt.

Viranomaisaloitteisessa kuolleeksi julistamisessa sovellettavaa ikärajaa siis korotettaisiin voimassa olevan lain mukaisesta 90 vuodesta.

Kuolleeksi julistaminen maistraatin päätöksellä edellyttäisi 2 kohdan mukaan lisäksi, että on kulunut viisi vuotta sen kalenterivuoden päättymisestä, jonka aikana henkilö on tiettävästi viimeksi ollut elossa. Odotusaika on yhtä pitkä kuin voimassa olevan lain 2 §:n 1 momentissa säädetty odotusaika sellaisen kadonneen henkilön osalta, joka on yli 75-vuotias.

Pykälässä liitetään sekä ikää että odotusaikaa koskevan edellytyksen täyttyminen asianomaisen kalenterivuoden päättymiseen. Näin turvataan se, että kuolleeksi julistamisen ajankohta ei riipu sattumanvaraisesti siitä, mihin aikaan kalenterivuotta maistraatti ryhtyy tässä luvussa tarkoitettuun menettelyyn. Odotusajan laskemisen aloittaminen vasta asianomaisen kalenterivuoden päättymisestä on perusteltua myös sen vuoksi, että viranomaisaloitteisissa asioissa viimeisen tiedon henkilön elossa olemisesta voidaan olettaa usein olevan ajallisesti epätasemmalla määrätävissä kuin yksityisten hakemuksesta vireille tulevissa asioissa.

Jos henkilö on esimerkiksi syntynyt 16.2.1904 ja ollut tiettävästi viimeksi elossa 1940-luvulla, hänet voitaisiin julistaa kuolleeksi maistraatin päätöksellä aikaisintaan vuonna 2005. Jos mainittuna päivänä syntynyt henkilö on ollut tiettävästi viimeksi elossa vuoden 2000 aikana, hänet voitaisiin julistaa kuolleeksi maistraatin päätöksellä aikaisintaan vuonna 2006.

13 §. *Vireilletulo*. Pykälään on otettu säännös maistraatissa käsiteltävän kuolleeksi julistamista koskevan asian vireilletulotavasta.

Asia tulisi vireille maistraatin omasta aloitteesta. Maistraatin velvollisuutena olisi vuosittain selvittää, onko väestötietojärjestelmän tietojen mukaan elossa sellaisia henkilöitä, joiden kuolleeksi julistamiseen on 12 §:n mukaiset edellytykset.

Mainittu velvollisuus koskee luonnollisesti vain sellaisia väestötietojärjestelmään merkittyjä henkilöitä, joiden kuolleeksi julistamiseen maistraatilla on kansainvälinen toimivalta 23 §:n 1 momentin mukaan. Menettelyn piiriin voi siis tulla vain sellainen väestötietojärjestelmään merkitty henkilö, joka on Suomen kansalainen tai jonka viimeinen tiedossa oleva asuin- tai kotipaikka on Suomessa. Kuten 23 §:n 1 momenttia koskevissa perusteluissa on todettu, viimeksi mainitun toimivaltaperusteen voidaan yleensä katsoa täyttyvän, jos asianomaisella henkilöllä on kotikuntalaissa tarkoitettu kotikunta Suomessa. Maistraatin ei siis tule ryhtyä selvittämään kuolleeksi julistamisen edellytyksiä esimerkiksi sellaisen ulkomaalaisen osalta, joka on merkitty väestötietolain 4 §:n 4 momentin nojalla väestötietojärjestelmään pelkästään tilapäisen Suomessa työskentelyn perusteella. Tällaisen henkilön tietojen ylläpito väestötietojärjestelmässä lopetetaan siten kuin väestötietoasetuksen 13 §:n 1 momentissa säädetään.

14 §. *Toimivaltainen maistraatti*. Pykälään on otettu säännökset siitä, miten toimivalta kuolleeksi julistamista koskevissa asioissa jakautuu maistraattien kesken.

Pykälän 1 momentissa säädetyn pääsäännön mukaan kuolleeksi julistamista koskevan asian käsittelisi se maistraatti, jonka toimialueella henkilöllä on viimeksi ollut kotikuntalaissa tarkoitettu kotikunta tai väestökirjanpitokunta.

Toimivaltaisesta viranomaisesta Ahvenanmaan maakunnassa säädetään 29 §:ssä.

Pykälän 2 momentissa on toimivaltaista maistraattia koskeva säännös niitä tilanteita varten, joissa mikään maistraatti ei olisi toimivaltainen 1 momentin mukaan. Tällöin asian käsittelee Helsingin maistraatti. Säännös voisi tulla sovellettavaksi 6 §:n 3 momenttia koskevissa perusteluissa mainituissa esimerkkitalanteissa.

15 §. *Selvittämisvelvollisuus.* Pykälään on otettu säännös maistraatin selvittämisvelvollisuudesta.

Selvityksen hankkimisen tarkoituksena on pyrkiä varmistamaan se, että kuolleeksi julistamis päätöksellä luotava oletama henkilön kuolemasta vastaa tosiasioita. Hankkimalla viran puolesta selvitystä ennen 16 §:n mukaista tiedoksiantomenettelyä pyritään myös estämään se epätoivottava tilanne, että elossa olevalle henkilölle lähetettäisiin kutsu ilmoittautua maistraatille kuolleeksi julistamisen uha lla.

Pykälän mukaan maistraatin on kunkin sellaisen henkilön osalta, jonka kuolleeksi julistamiseen on 12 §:n 1 momentin kohdassa säädetty ikää koskeva edellytys, hankittava selvitys siitä, onko hän ollut viimeksi kuluneiden viiden kalenterivuoden aikana elossa. Selvittämisvelvollisuus rajoittuu kuitenkin vain kohtuudella saatavissa olevaan selvitykseen.

Esimerkkeinä selvittämisvelvollisuuden täyttämiseksi suoritettavista toimenpiteistä voidaan mainita seuraavat:

1. Maistraatti voi tarkistaa, ilmeneekö väestötietojärjestelmästä tai muista väestökirjoista tietoja, jotka osoittavat henkilön olleen elossa kysymyksessä olevana aikana. Tällainen kuolleeksi julistamisen estävä tieto voi olla esimerkiksi kotiosoitteen muutos.
2. Maistraatti voi selvittää, ilmeneekö muista sen hallussa olevista, esimerkiksi holhousasioihin liittyvistä asiakirjoista tietoja henkilön elossa olemisesta kysymyksessä olevana aikana.
3. Maistraatti voi selvittää, onko suomalainen eläkelaitos kysymyksessä olevana aikana maksanut henkilölle eläkettä. Tällaiset selvitykset olisi luonnollisesti tarkoituksenmukaista kohdistaa vain suurimpiin eläkelaitoksiin.

Harkitessaan, kuinka laajoihin selvityksiin asiassa on kohtuudella aiheellista ryhtyä, maistraatin on otettava huomioon, että jo 12 §:n 1 kohdan mukaisen ikärajan ylittymisen perusteella todennäköisyys henkilön elossa olemisesta on varsin vähäinen. Lisäksi kuolleeksi julistamis päätöksen oikeusvaikutuksena on 2 §:n mukaisesti vain oletama henkilön kuolemasta. Näistä syistä maistraatin ei pääsääntöisesti ole tarkoituksenmukaista ryhtyä hankkimaan muita kuin edellä mainittuja selvityksiä.

Edellä todetusta lähtökohdasta on luonnollisesti poikettava, jos maistraatin tietoon yksittäistapauksessa tulee seikkoja, joiden vuoksi lisäselvitykset ovat tarpeen. Jos maistraatille esimerkiksi 16 §:n mukaisen kutsun johdosta ilmoitetaan, että kutsussa tarkoitettu henkilö on ilmoituksen tekijän viimeisten tietojen mukaan ollut hoidettavana jossakin laitoksessa, maistraatin on tiedusteltava kyseisestä laitoksesta, onko sillä tietoja henkilön elossa olemisesta tai kuolemasta.

Viranomaisten ja eräiden muiden tahojen velvollisuudesta antaa maistraatille tietoja, joita se tarvitsee tässä pykälässä tarkoitettua selvittämisvelvollisuutta täyttäessään, säädetään 28 §:ssä.

Jos maistraatin hankkimasta selvityksestä ilmenee, että henkilö on viimeksi kuluneiden viiden kalenterivuoden aikana ollut elossa, kuolleeksi julistamismenettelyä ei hänen osaltaan jatketa. Tämä ilmenee välillisesti 16 §:n 1 momentista. Asian luonteesta johtuen maistraatti ei tee asiasta tällaisen henkilön osalta erityistä päätöstä.

16 §. *Kutsu ja sen tiedoksiantona.* Pykälä sisältää säännökset kuolleeksi julistamista edeltävästä kutsusta ja sen tiedoksiannosta. Pykälän 1 momentissa säädetään kutsun sisällöstä, 2 momentissa kutsun tiedoksiannosta niin sanottuna erityistiedoksiantona ja 3 momentissa sen tiedoksiannosta niin sanottuna yleistiedoksiantona.

Pykälän 1 momentista ilmeni, että kutsu olisi annettava sellaisten henkilöiden osalta, joiden kuolleeksi julistamiseen on 15 §:n mukaisesti selvitetty olevan edellytykset. Kutsua ei siis olisi tarpeen antaa, jos jo asian siihenastisen käsittelyn perusteella on todettavissa, ettei ole edellytyksiä kuolleeksi julistamiseen.

Kutsussa olisi mainittava määräpäivä, jolloin asianomaisen henkilön olisi viimeistään ilmoitauduttava maistraatille. Ilmoittautumiselle ei säädettäisi mitään määrämuotoa. Asianomainen henkilö voisi siis ilmoittautua henkilökohtaisesti maistraatissa tai ottaa maistraattiin yhteyttä esimerkiksi puhelimitse, kirjeitse tai sähköpostitse. Ilmoittautumisaika päättyisi kutsussa mainittuna määräpäivänä maistraatin aukioloajan päättyessä.

Ehdotukseen sisältyvän säännöksen mukaan maistraatin on samalla kutsuttava kaikkia, jotka voivat antaa tietoja siitä, onko asianomainen henkilö elossa vai kuollut, ilmoittamaan tietonsa maistraatille. Tämäkin ilmoitus voitaisiin tehdä maistraatille missä muodossa tahansa.

Kutsun erityistiedoksiantoa koskevan 2 momentin mukaan kutsu olisi ensiksikin pyrittävä toimittamaan asianomaiselle henkilölle itselleen. Jos asianomaiselle henkilölle on merkitty väestötietojärjestelmään voimassa oleva osoite, kutsu olisi lähetettävä siihen.

Jos väestötietojärjestelmästä tai muista väestökirjoista ilmenee, että asianomaisella henkilöllä on Suomessa aviopuoliso tai läheisiä sukulaisia, kutsu olisi annettava tiedoksi aviopuolisolle ja vähintään yhdelle sukulaiselle. Rekisteröidystä parisuhteesta annetun lain 8 §:n 4 momentin mukaan rekisteröidyn parisuhteen osapuoli rinnastuu aviopuolisoon. Kutsu olisi siten annettava tiedoksi rekisteröidyn parisuhteen osapuolelle samoin edellytyksin kuin aviopuolisolle.

Toisin kuin 8 §:ssä ehdotetaan säädettäväksi kadonneen henkilön läheisten kuulemisesta tuomioistuimessa, maistraatin olisi annettava kutsu tiedoksi yhdelle henkilön läheiselle sukulaiselle eikä hänen perillisilleen. Eroavuus johtuu seuraavista seikoista. Viranomaisaloitteisen kuolleeksi julistamisen piiriin tulevat henkilöt ovat useimmiten sellaisia Suomen kansalaisia, jotka ovat vuosikymmeniä sitten muuttaneet ulkomaille. Heidän viimeinen kotipaikkansa ei siten ole Suomessa. Perintökaaren 26 luvun säännösten mukaan heidän perimyksensä sovellettava laki on siten useimmiten jonkin muun valtion kuin Suomen laki. Näin ollen se, ketkä ovat asianomaisen henkilön perillisiä, saattaa määräytyä toisella tavalla kuin Suomen lain mukaan. Toisaalta Suomen väestötietojärjestelmässä tai muissa väestökirjoissa ei välttämättä ole tietoja esimerkiksi nuorena ulkomaille muuttaneen henkilön ulkomailta syntyneistä rintaperillisistä. Näistä syistä maistraatin olisi käytännössä mahdotonta luotettavasti selvittää, ketkä ovat henkilön perillisiä. Tämän vuoksi ja ottaen huomioon kuolleeksi julistamismenettelyn tarkoitus voidaan asianomaisten henkilöiden oikeusturvan kannalta pitää riittävänä sitä, että kutsu annetaan tiedoksi yhdelle asianomaisen henkilön Suomessa asuvalle läheiselle sukulaiselle. Tällaisen tiedoksiannon voidaan arvioida johtavan

siihen, että kutsun tiedoksi saava sukulainen tarvittaessa hankkii muilta tiedossaan olevilta sukulaisilta selvitystä kutsussa tarkoitetun henkilön elossa olemisesta tai kuolemasta.

Läheisillä sukulaisilla tarkoitetaan säännöksessä sellaisia sukulaisia, jotka perintökaaren 2 luvun säännösten nojalla voivat olla oikeutettuja perintöön. Käytännössä kysymykseen tulevat lähinnä asianomaisen henkilön jälkeläiset, sisarukset tai sisarusten jälkeläiset. Jos tällaisia läheisinä pidettäviä sukulaisia ei ole, maistraatin ei olisi tarpeen antaa kutsua tiedoksi esimerkiksi serkuille.

Jos asianomaiselle henkilölle on määrätty holhoustoimesta annetussa laissa tarkoitettu edunvalvoja, kutsu olisi annettava tiedoksi myös tälle.

[Hallintolain] säännösten mukaisesti maistraatti voisi suorittaa 2 momentissa tarkoitetun tiedoksiannon tavallisena tiedoksiannona eli postitse kirjeellä vastaanottajalle. Maistraatti voisi kuitenkin käyttää myös todisteellisia tiedoksiannotapoja, jos siihen harkitaan olevan syytä.

Pykälän 3 momentin mukaan kutsu annettaisiin lisäksi tiedoksi yleistiedoksiannona [hallintolain 62 §:ssä] säädetyllä tavalla. Pykälän mukaan yleistiedoksiannossa asiakirja pidetään määrätyn ajan vastaanottajan nähtävillä viranomaisessa. Asiakirjan nähtävillä asettamisesta on ilmoitettava virallisessa lehdessä ja sen lisäksi viranomaisen ilmoitustaululla tai sellaisessa sanomalehdessä, josta vastaanottajan voidaan otaksua parhaiten saavan tiedon. Ilmoituksesta on käytävä ilmi, mitä asia koskee sekä maininta siitä, missä ja mihin ajankohtaan saakka asiakirja pidetään nähtävillä. Ilmoituksessa on todettava, että tiedoksisaannin katsotaan tapahtuneen seitsemäntenä päivänä ilmoituksen julkaisemisesta virallisessa lehdessä.

Maistraatin olisi julkaistava kuulutus kutsusta virallisessa lehdessä viimeistään kolme kuukautta ennen määräpäivää. Jotta käräjäoikeuksien ja maistraattien julkaisemat kuulutukset kuolleeksi julistamista koskevissa asioissa tulisivat keskitetyksi samoihin virallisen lehden numeroihin, momenttiin on otettu oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 10 §:ää vastaava erityissäännös siitä, että kutsu on julkaistava virallisessa lehdessä jonkin kuukauden ensimmäisessä numerossa.

17 §. *Maistraatin päätös kuolleeksi julistamisesta.* Maistraatin olisi pykälässä mainittujen edellytysten täytyessä julistettava kadonnut henkilö kuolleeksi. Päätös voitaisiin luonnollisesti tehdä vasta 16 §:ssä tarkoitetun määräpäivän jälkeen. Myös sellainen henkilön elossa olemista tai kuolemaa koskeva tieto, jonka maistraatti on saanut vasta määräpäivän jälkeen, estäisi kuitenkin kuolleeksi julistamisen.

Maistraatin päätökseen, jolla henkilö on julistettu kuolleeksi, voidaan hakea muutosta hallinto-oikeudelta siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään.

18 §. *Kuolinpäivän määrääminen.* Pykälään on otettu säännökset kuolinpäivän määräämisestä. Maistraatin olisi määrättävä kuolinpäiväksi 1 päivä tammikuuta sinä vuonna, jona kuolleeksi julistaminen aikaisintaan olisi ollut mahdollista.

Jos henkilö on esimerkiksi syntynyt 16.2.1904 ja ollut tiettävästi viimeksi elossa 1940-luvulla, hänen kuolinpäiväkseen on määrättävä 1.1.2005. Jos samana päivänä syntynyt henkilö on ollut tiettävästi viimeksi elossa vuoden 2000 aikana, hänet kuolinpäiväkseen on määrättävä 1.1.2006. Jos henkilö on syntynyt 1.1.1902 ja ollut tiettävästi viimeksi elossa 1980-luvulla, hänen kuolinpäiväkseen on määrättävä 1.1.2003.

19 §. *Maistraatin päätöksen tiedoksianto.* Pykälään on otettu maistraatin päätöksen tiedoksi- antoa koskeva säännös. Päätöksen tiedoksi- anto ehdotetaan säänneltäväksi samalla tavalla kuin kutsun erityistiedoksi- anto 16 §:n 2 momentissa lukuun ottamatta sitä, että kuolleeksi julistetun osoitteeseen ei olisi tarpeen lähettää tietoa päätöksestä.

4 luku. Omaisuuden takaisin luovuttaminen

20 §. *Omaisuuden luovutusvelvollisuus.* Pykälään on otettu säännökset omaisuuden luovutusvelvollisuudesta tilanteissa, joissa kuolleeksi julistamisen jälkeen ilmenee, että kuolleeksi julistettu on elossa tai että hän on kuollut muulloin kuin päätöksessä määrättyinä kuolinpäivinä.

Pykälän 1 momentti koskee niin sanottua kuolleeksi julistetun paluuta eli tilannetta, jossa kuolleeksi julistamisen jälkeen ilmenee, että kuolleeksi julistettu on elossa. Tällöin sen henkilön, joka on kuolleeksi julistamisen johdosta ottanut haltuunsa kuolleeksi julistetun omaisuutta, olisi luovutettava se hänelle. Tyypillisesti luovutusvelvollinen on henkilö, joka on saanut omaisuuden haltuunsa perintönä tai testamentin nojalla.

Luovutusvelvollisuuden olemassa olo ei pääsääntöisesti riipu siitä, onko omaisuuden haltija ottaessaan kuolleeksi julistetun omaisuutta haltuunsa tiennyt kuolleeksi julistamis- päätöksen virheellisyydestä vai ei. Pykälän 3 momentin nojalla myöhempi luovutuksensaaja taikka pantti- oikeuden tai käyttöoikeuden saaja saa kuitenkin vilpittömän mielen suojaa kuolleeksi julistetun luovutusvaatimusta vastaan.

Momentin jälkimmäisen virkkeen mukaan luovutusvelvollisuus edellyttää, että kuolleeksi julistettu vaatii omaisuuden luovuttamista kolmen vuoden kuluessa siitä, kun hän sai tiedon kuolleeksi julistamisesta. Määräajan tarkoituksena on estää omistussuhteiden epäselvyys tilanteessa, jossa kuolleeksi julistettu paluunsa jälkeen pysyy pitkään passiivisena. Ehdotuksen mukaan määräaika pitenisi nykyisestä yhdestä vuodesta kolmeen vuoteen. Perusteet tälle muutokselle on esitetty yleisperustelujen jaksossa 3.5.

Kuolleeksi julistetun ei ole tarpeen oikeutensa säilyttämiseksi nostaa määräajassa kannetta, vaan omaisuuden haltijalle yksityisestikin esitetty vaatimus on riittävä. Tämä vastaa nykyistä oikeuskäytäntöä (KKO 1953 II 156).

Säännöksessä tarkoitettu vaatimus voidaan esittää yleisesti koskien kaikkea tietyn henkilön hallussa olevaa kuolleeksi julistetun omaisuutta. Kuolleeksi julistetun ei siis ole oikeutensa säilyttämiseksi tarpeen kyetä määräajan kuluessa yksilöimään niitä yksittäisiä esineitä tai muita omaisuuksia, joiden luovuttamista hän vaatii.

Pykälän 2 momentti koskee tilanteita, joissa kuolleeksi julistamis- päätöksessä määrätty kuolinpäivä osoittautuu virheelliseksi perinnönjaon kannalta merkityksellisellä tavalla. Tällöin kuolleeksi julistetun omaisuutta haltuunsa ottanut henkilö olisi velvollinen luovuttamaan omaisuuden tai liikaa saamansa osuuden siitä oikealle perilliselle tai muutoin omaisuuteen oikeutetulle.

Esimerkkinä säännöksen soveltamisesta voidaan mainita seuraava tilanne. A:n ja B:n ainoa lapsi C on julistettu kuolleeksi ja kuolinpäiväksi on määrätty 1.1.2002. C:llä ei ole rintaperillisiä eikä puolisoa, joten A ja B ovat perillisinä ottaneet hänen omaisuutensa

haltuunsa. B kuolee 1.4.2002 ja hänen omaisuutensa – mukaan luettuna C:ltä saatu omaisuus – siirtyy hänen tekemänsä testamentin nojalla D:lle. Tämän jälkeen ilmenee, että C todellisuudessa onkin kuollut vasta 1.7.2002, joten hänen ainoa perillisensä on A. Tällöin D on velvollinen luovuttamaan A:lle sen osuuden B:ltä testamentilla saamastaan omaisuudesta, joka koostuu B:n haltuunsa ottamasta C:n omaisuudesta.

Momentin jälkimmäisen virkkeen mukaan luovutusvelvollisuus edellyttää, että omaisuuteen oikeutettu vaatii omaisuuden luovuttamista kolmen vuoden kuluessa siitä, kun hän sai tiedon oikeudestaan omaisuuteen. Määräaika siis pitenis nykyisestä yhdestä vuodesta kolmeen vuoteen vastaavasti kuin 1 momentissa tarkoitetuissa tilanteissa.

Pykälän 3 momentissa säädetään sellaisen henkilön asemasta, jolle 1 tai 2 momentissa mainittu henkilö on luovuttanut kuolleeksi julistetulta saamaansa omaisuutta. Luovutus pysyy voimassa, jos luovutuksensaaja on saanut omaisuuden haltuunsa vilpittömässä mielessä. Jos hän sitä vastoin tiesi tai hänen olisi pitänyt tietää, että kuolleeksi julistettu oli elossa tai että luovuttaja ei muusta syystä ollut omaisuuden oikea omistaja, hän on velvollinen luovuttamaan omaisuuden siihen oikeutetulle.

Jos luovutuksensaaja on vilpillisessä mielessä ja siis luovutusvelvollinen, omaisuuden luovuttamista koskeva vaatimus on esitettävä hänelle tilanteesta riippuen joko 1 momentissa tai 2 momentissa säädetyssä määräajassa.

Momentin ensimmäisen virkkeen periaate soveltuu momentin jälkimmäisen virkkeen myös tilanteisiin, joissa kuolleeksi julistetun omaisuuteen on perustettu panttioikeus tai käyttöoikeus. Säännöksessä tarkoitettu käyttöoikeus voi olla esimerkiksi maanvuokraoikeus.

21 §. *Luovutusvelvollisen muu suoritusvelvollisuus.* Pykälään on otettu 20 §:ää täydentävät säännökset luovutusvelvollisen muusta suoritusvelvollisuudesta omaisuuteen oikeutetulle.

Omaisuuden luovuttamisen tarkoituksena on saattaa omaisuuteen oikeutettu samaan asemaan, jossa hän olisi ollut, jos luovutusvelvollinen ei olisi ottanut omaisuutta hallintaansa sittemmin virheelliseksi osoittautuneen kuolleeksi julistamispäätöksen nojalla. Luovutusvelvollisuus on ensisijaisesti esinekohtainen. Kaikissa tilanteissa omaisuus ei kuitenkaan ole enää tallella tai muuten luovutettavissa. Tällöin omaisuuteen oikeutetun etu vaatii, että omaisuuden arvo korvataan.

Omaisuuden arvo olisi 1 momentin mukaan korvattava, jos luovutettava omaisuus ei ole tallella tai muuten luovutettavissa. Arvon korvaaminen tulee kysymykseen esimerkiksi silloin, kun omaisuus on hävinnyt tai tuhoutunut. Luovutusvelvollinen on velvollinen korvaamaan omaisuuden arvon myös silloin, kun omaisuus on luovutettu edelleen kolmannelle henkilölle ja luovutus pysyy voimassa 20 §:n 3 momentin nojalla. Omaisuus on myös voitu yhdistää toiseen esineeseen niin, ettei sen irrottaminen käy enää päinsä. Omaisuuden luovuttamisen asemasta on omaisuuden arvo tällöin korvattava. Arvon korvaaminen tulisi lisäksi kysymykseen silloin, kun omaisuus on niin huonossa kunnossa, ettei omaisuuteen oikeutetun voida edellyttää ottavan sitä vastaan. Jos sen sijaan omaisuus on tallella vain osittain, luovutusvelvollisen on luovutettava tallella oleva omaisuus ja korvattava muun omaisuuden arvo.

Korvausvelvollisuus ei riippuisi siitä, onko esimerkiksi omaisuuden häviäminen tai tuhoutuminen johtunut luovutusvelvollisen tuottamuksesta. Korvausvelvollisuutta voitaisiin

kuitenkin 5 momentin nojalla sovitella. Yhtenä perusteena sovittelulle voi olla se, että omaisuuden tuhoutuminen on johtunut luovutusvelvollisesta riippumattomista syistä.

Pykälän 2 momenttiin ehdotetaan otettavaksi säännökset siitä, mikä vaikutus omaisuuden arvon alenemisella on omaisuutta luovutettaessa.

Jos omaisuuden arvo on alentunut merkittävästi kulumisen tai vahingoittumisen vuoksi, luovutusvelvollisen olisi momentin ensimmäisen virkkeen mukaan korvattava arvon aleneminen. Tilanne on rinnastettavissa siihen, ettei omaisuus ole enää tallella tai muuten palautettavissa, joten on johdonmukaista, että vastuu määrättyy samoin perustein. Kysymys on ankarasta vastuusta eli luovutusvelvollinen on korvausvelvollinen tuottamuksestaan riippumatta. Korvausvelvollisuuteen ei myöskään vaikuta se, johtuuko arvon aleneminen omaisuuden varsinaisesta käytöstä vai ulkopuolisista tekijöistä. Korvausvelvollisuus olisi kuitenkin olemassa vain, jos omaisuuden arvo on alentunut merkittävästi.

Jos omaisuuden arvo on alentunut muusta syystä kuin kulumisen tai vahingoittumisen vuoksi, luovutusvelvollisen olisi momentin jälkimmäisen virkkeen mukaan suoritettava kohtuullinen korvaus arvon alenemisesta, jos siihen katsotaan olevan erityistä syytä. Säännös tulisi sovellettavaksi silloin, kun omaisuus on sinänsä samassa kunnossa kuin se oli luovutusvelvollisen saadessa omaisuuden, mutta siitä ei enää saada samaa hintaa. Säännöksessä tarkoitetaan näin ollen esimerkiksi sellaisia tilanteita, joissa omaisuuden markkina-arvo on alentunut kurssimuutosten tai sesonkivaihteluiden vuoksi. Esimerkiksi pörssiosakkeet ovat tyypillisesti kurssimuutoksille alttiita. Koska tällainen arvon aleneminen olisi tapahtunut silloinkin, jos omaisuuteen oikeutettu olisi pitänyt omaisuutta hallussaan, pääsääntönä olisi, että arvon aleneminen jää omaisuuteen oikeutetun tappioksi. Korvauksen määrääminen edellyttää, että sen tuomitsemiseen on erityistä syytä. Lähinnä tällainen syy voi olla käsillä silloin, kun luovutusvelvolliselta vaaditaan omaisuuden luovuttamista ja hän viivyttää luovutusta aiheuttomasti sillä seurauksella, että omaisuuden arvo tuona aikana alenee.

Luovutusvelvollinen olisi momentin jälkimmäisen virkkeen nojalla velvollinen suorittamaan arvon alenemisesta kohtuullisen korvauksen. Se voisi siis jäädä todellista arvon alenemista pienemmäksi. Kohtuullisen korvauksen määrä olisi harkittava tapauskohtaisesti.

Pykälän 3 momenttiin ehdotetaan otettavaksi säännökset omaisuudesta saadun tuoton luovuttamisesta tai sen arvon korvaamisesta, luovutettavalle rahamäärälle maksettavasta korosta sekä omaisuudesta saadun hyödyn korvaamisesta. Omaisuudesta saadun hyödyn korvaaminen olisi kuitenkin jäljempänä tarkemmin selostettavalla tavalla toissijaista suhteessa omaisuuden arvon alenemisestä 2 momentin nojalla suoritettavaan korvaukseen.

Momentin ensimmäisen virkkeen mukaan luovutusvelvollisen olisi luovutettava omaisuudesta saamansa tuotto. Tuottoa on kaikki se, mitä omaisuudesta kertyy sen säännöllisessä käytössä. Tuotto käsittää toisaalta luonnontuotteet, kuten kiinteistöltä korjatun sadon, toisaalta esineestä kertyneen tulon, esimerkiksi huoneistosta saadut vuokramaksut tai osakkeista saadut osingot. Säännöksen mukaan tuoton esinekohtaisen luovuttamisen vaihtoehtona olisi tuoton arvon korvaaminen. Luovutusvelvollinen voisi valita, kummalla tavalla hän täyttää vastuunsa.

Momentin toinen virke koskee luovutusvelvollisen velvollisuutta suorittaa korkoa tilanteessa, jossa luovutettava omaisuus on rahaa. Luovutusvelvollisen olisi maksettava luovutettavalle rahamäärälle korkolain (633/1982) 3 §:n 2 momentin mukaista korkoa eli niin sanottua

tuottokorkoa. Tuottokoron maksamista puoltaa se, että kysymys on tuottoon rinnastuvasta erästä.

Luovutusvelvollinen olisi lähtökohtaisesti velvollinen maksamaan tuottokorkoa siitä lukien, kun hän on saanut omaisuuden haltuunsa. Momentin viimeisestä virkkeestä kuitenkin seuraa, että velvollisuus maksaa korkoa alkaa aikaisintaan siitä, kun luovutusvelvollinen sai tiedon, että hän ei ole oikeutettu omaisuuteen. Tuottokoron maksuvelvollisuus päättyy siihen, kun luovutettavalle määrälle alkaa 4 momentin nojalla juosta viivästyskorko.

Rahaa haltuunsa saanut luovutusvelvollinen ei toisaalta ole velvollinen suorittamaan enempää kuin tuottokoron, vaikka hän olisi onnistunut sijoittamaan haltuunsa saamat rahat siten, että hän on saanut niistä korkolain 3 §:n 2 momentin tarkoittamaa tuottokorkoa paremman tuoton.

Momentin kolmannessa virkkeessä on säännös omaisuudesta saadun hyödyn korvaamisesta. Hyötynä pidetään omaisuuden käytöstä saatua etua. Hyötyä voi olla esimerkiksi etu, joka on saatu siitä, että luovutusvelvollinen on saanut asua luovutettavassa asunnossa tai käyttää luovutettavaa autoa. Omaisuudesta saadusta hyödystä on suoritettava kohtuullinen korvaus. Korvauksen määrää harkittaessa tulee ottaa huomioon se, missä määrin omaisuuteen oikeutetulle on aiheutunut vahinkoa siitä, että omaisuus ei ole ollut hänen hyödynnettävänä. Jos kysymyksessä on omaisuus, josta kuka tahansa olisi voinut saada tietyn markkina-arvon mukaisen hyödyn, sen mukaan määräytyvää täyttä korvausta voidaan tavallisesti pitää myös kohtuullisena. Jos luovutusvelvollisen saama hyöty sitä vastoin on perustunut lähinnä hänen omaan toimintaansa, ei hyödyn korvaamista voida pitää kohtuullisena.

Käytännössä saattaa esiintyä tapauksia, joissa omaisuudesta on saatu hyötyä, mutta samalla sen arvo on alentunut ja luovutusvelvollinen on tämän vuoksi velvollinen korvaamaan arvon alennuksen omaisuuteen oikeutetulle. Esimerkkinä tällaisesta voidaan mainita tilanne, jossa kiinteistöltä on otettu soraa tai kiveä. Momentin kolmannen virkkeen mukaan omaisuuteen oikeutetun kärsimä vahinko tulee tällöin ensisijaisesti korvattavaksi arvon alenemisesta suoritettavalla korvauksella. Koska luovutusvelvollista ei voida velvoittaa korvaamaan kaksinkertaisesti samaa vahinkoa, ei näissä tapauksissa toimenpiteistä saatua hyötyä tarvitse korvata.

Tuotolla ja hyödyllä tarkoitetaan momentissa nettotuottoa ja –hyötyä. Jos luovutusvelvollinen on pannut omaisuuteen kustannuksia tuoton ja hyödyn saamiseksi, hänellä on oikeus vähentää ne omaisuuteen oikeutetulle tehtävästä suorituksesta.

Voimassa olevan lain 18 §:ää vastaavalla tavalla momentissa suojataan sellaista luovutusvelvollista, joka on pitänyt omaisuutta hallussaan vilpittömässä mielessä. Momentin viimeisen virkkeen mukaan tuotto on luovutettava tai sen arvo korvattava, korkoa maksettava taikka hyöty korvattava aikaisintaan siitä lähtien, kun luovutusvelvollinen sai tiedon, että hän ei ole oikeutettu omaisuuteen. Tämä tieto koskee tilanteesta riippuen joko sitä, että kuolleeksi julistettu on elossa, tai sitä, että tämä on kuollut muulloin kuin päätöksessä määrättyinä kuolinpäivänä ja että tämän johdosta jollakulla muulla on parempi oikeus omaisuuteen. Jos luovutusvelvollinen tiesi mainitusta seikasta jo saadessaan omaisuuden hallintaansa, suoritusvelvollisuus koskee koko hallinta-aikaa.

Luovutusvelvollinen on 4 momentin mukaan velvollinen suorittamaan korkolain 4 §:n 1 momentin mukaista viivästyskorkoa luovutettavalle määrälle tai omaisuuden arvosta suoritettavalle korvaukselle siitä lukien, kun luovuttamisvaatimus on esitetty.

Pykälän 5 momentissa on suoritusvelvollisuuden sovittelua koskeva säännös. Sen mukaan 1 – 4 momentin mukaista suoritusvelvollisuutta voidaan sovittaa, jos korvauksen maksamista on olosuhteisiin nähden pidettävä kohtuuttomana.

Sovittelu voi koskea kaikkia luovutusvelvolliselle tämän pykälän nojalla syntyviä velvollisuuksia. Sovittelu on siten mahdollista, kun kysymys on omaisuuden arvon tai arvon alenemisen korvaamisesta, tuoton luovuttamisesta tai sen arvon korvaamisesta, koronmaksuvelvollisuudesta taikka hyödyn korvaamisesta. Sovittelu tarkoittaa yleensä suoritusvelvollisuuden alentamista, mutta mahdollista on sekin, että suoritusvelvollisuus poistetaan kokonaan.

Sovittelu voi tulla kysymykseen ennen muuta tilanteissa, joissa luovutusvelvollinen on pitänyt omaisuutta hallinnassaan vilpittömässä mielessä. Esimerkiksi 1 momentin mukaista korvausvelvollisuutta voidaan pitää olosuhteisiin nähden kohtuuttomana silloin, kun luovutettava omaisuus on tuhoutunut ilman luovutusvelvollisen tuottamusta ja luovutusvelvollinen on pitänyt omaisuutta hallinnassaan vilpittömässä mielessä.

22 §. *Omaisuuteen pannut kustannukset.* Pykälään on otettu säännös luovutusvelvollisen oikeudesta korvaukseen luovutettavaan omaisuuteen panemistaan kustannuksista.

Omaisuuteen oikeutettu on pykälän nojalla velvollinen suorittamaan luovutusvelvolliselle korvauksen luovutettavaan omaisuuteen pannuista tarpeellisista kustannuksista. Tarpeellisina pidetään sellaisia kustannuksia, jotka ovat välttämättömiä omaisuuden säilyttämiseksi ja käyttämiseksi tarkoitukseensa, mutta jotka eivät kuulu sen säännöllisiin käyttö- ja ylläpitomenoihin. Tällaisia kustannuksia voi aiheutua esimerkiksi koneen korjaamisesta tai rakennuksen katon paikkaamisesta. Luovutusvelvollisen oikeus korvaukseen tarpeellisista kustannuksista ei riipu siitä, onko luovutusvelvollinen pitänyt omaisuutta hallinnassaan vilpittömässä mielessä vai ei.

Omaisuuteen oikeutettu on lisäksi velvollinen suorittamaan luovutusvelvolliselle korvauksen sellaisista omaisuuteen pannuista hyödyllisistä kustannuksista, jotka ovat syntyneet ennen kuin luovutusvelvollinen sai tiedon, että hän ei ole oikeutettu omaisuuteen. Tämä tieto koskee tilanteesta riippuen joko sitä, että kuolleeksi julistettu on elossa, tai sitä, että tämä on kuollut muulloin kuin päätöksessä määrättyä kuolinpäivänä ja että tämän johdosta jollakulla muulla on parempi oikeus omaisuuteen. Pykälään otetusta ajallisesta rajoituksesta seuraa, ettei hyödyllisiä kustannuksia ole korvattava lainkaan, jos luovutusvelvollinen ei ollut vilpittömässä mielessä hallinnan saadessaan. Hyödyllisinä pidetään sellaisia kustannuksia, jotka lisäävät omaisuuden arvoa. Tällaisia kustannuksia saattaa aiheutua esimerkiksi kiinteistön lisärakentamisesta tai metsänparannustoimenpiteistä.

5 luku. Kansainvälisen yksityisoikeuden alaan kuuluvat säännökset

23 §. *Suomen viranomaisten kansainvälinen toimivalta.* Pykälään on otettu säännökset Suomen viranomaisten kansainvälisestä toimivallasta kuolleeksi julistamista koskevissa asioissa. Viranomaisten kansainvälisen toimivallan eli yleistoiimivallan sääntelyssä on kysymys siitä, milloin asialla on katsottava olevan sellaiset liittymät Suomeen, että asia on aiheellista tutkia täällä.

Pykälän 1 momenttiin sisältyvät Suomen viranomaisten kansainvälisen toimivallan pääasialliset määräytymisperusteet. Ne koskevat sekä tuomioistuimia että maistraatteja. Kuolleeeksi julistamista koskeva asia voitaisiin tutkia Suomessa ensiksikin silloin, kun se henkilö, jonka kuolleeeksi julistamista on kysymys, on Suomen kansalainen. Tämä toimivaltaperuste vastaa voimassa olevaa oikeutta. Toimivaltaperusteiden soveltamista ei estä se, että henkilöllä on niin sanottu kaksoiskansalaisuus eli samanaikaisesti myös jonkin muun valtion kuin Suomen kansalaisuus.

Momentin mukaan asia voidaan lisäksi tutkia Suomessa silloin, kun henkilön viimeinen tiedossa oleva asuin- tai kotipaikka on Suomessa. Tällöin ei viranomaisten kansainvälisen toimivallan kannalta ole merkitystä sillä, minkä valtion kansalainen henkilö on. Toimivaltaperuste soveltuu myös kansalaisuudettomaan henkilöön.

Asuin- ja kotipaikalla tarkoitetaan momentissa niin sanottua kansainvälisyksityisoikeudellista asuin- ja kotipaikkaa. Suomen kansainvälisessä yksityisoikeudessa tarkoitetaan asuinpaikalla sitä valtiota, jossa henkilö asuu ja jossa hänen elämänsä keskipiste ja tärkeimmät kiinnkohdat ovat. Asuinpaikka määräytyy siten ulkoisesti havaittavien tosiasiallisten seikkojen pohjalta. Arvioitaessa sitä, missä valtiossa henkilöllä on asuinpaikka, ei kiinnitetä huomiota siihen, onko henkilön tarkoituksena asua kyseisessä valtiossa pysyväisluonteisesti vai ei.

Jotta henkilöllä voitaisiin sanoa olevan kotipaikka tietyssä valtiossa, edellytetään puolestaan paitsi sitä, että hän asuu tuossa valtiossa, myös sitä, että hänellä on tarkoitus asua siellä pysyväisluonteisesti. Kotipaikan vaihdos tapahtuu siten vain silloin, kun henkilö on asettunut asumaan toiseen valtioon tarkoituksenaan asua siellä pysyväisluonteisesti.

Ehdotetun säännöksen mukaan suomalaisten viranomaisten toimivallan kannalta on siis riittävää, että asianomaisen henkilön joko asuin- tai kotipaikka on tietyssä valtiossa Suomessa.

Maistraatin omasta aloitteesta käsiteltävissä kuolleeeksi julistamista koskeissa asioissa viimeksi mainitun toimivaltaperusteiden määräytymiseen vaikuttavien seikkojen selvittäminen kussakin yksittäistapauksessa erikseen saattaa olla hankalaa. Maistraatilla voitaisiin yleensä katsoa olevan kansainvälinen toimivalta käsitellä väestötietojärjestelmään merkityn ulkomaalaisen kuolleeeksi julistamista koskeva asia, jos asianomaisella henkilöllä on kotikuntalaissa tarkoitettu kotikunta Suomessa. Kotikuntalain 4 §:n 1 momentin mukaan Suomeen tulleella henkilöllä nimittäin on saman lain 2 §:n säännösten mukaisesti määräytyvä kotikunta Suomessa, jos hän asuu Suomessa ja hänellä on tarkoitus jäädä tänne vakinaisesti asumaan ja jos hänellä on lisäksi vähintään yhden vuoden oleskeluun oikeuttava voimassa oleva oleskelulupa, milloin sellainen lupa häneltä vaaditaan.

Pykälän 2 momenttiin on otettu säännös kolmannelta toimivaltaperusteesta, joka koskee vain tuomioistuimia.

Kysymyksessä olevan toimivaltaperusteiden olemassa olo edellyttää ensiksikin sitä, että hakijan tärkeät edut puoltavat asian ratkaisemista Suomessa. Näin voi olla asianlaita esimerkiksi silloin, kun hakija on Suomessa pysyväisluonteisesti asuva Suomen kansalainen ja kadonnut henkilö on hänen ulkomaalainen aviopuolisonsa, jonka kuolleeeksi julistamiseen suomalaisilla tuomioistuimilla ei ole toimivaltaa 1 momentin nojalla. Tällaisessa tilanteessa aviopuolisoiden omaisuuden ositus, jäljelle jääneen puolison mahdollisuus solmia uusi avioliitto tai muut

vastaavat seikat voivat edellyttää sitä, että kuolleeksi julistamista koskeva asia voidaan panna vireille Suomessa.

Kysymyksessä olevan toimivaltaperusteen olemassa olo edellyttää lisäksi sitä, että hakija ei voi saattaa asiaa tutkittavaksi siinä valtiossa, jonka kansalainen se henkilö on, jonka kuolleeksi julistamista asia koskee, tai valtiossa, jossa on tämän viimeinen tiedossa oleva asuin- tai kotipaikka, tai tämä aiheuttaisi hakijalle kohtuuttomia vaikeuksia. Jos henkilön kansalaisuusvaltio, asuinpaikkavaltio ja kotipaikkavaltio ovat eri valtioita, mainitun edellytyksen tulisi täyttyä suhteessa kaikkiin näihin valtioihin.

Esteen asian tutkimiselle tietyssä vieraassa valtiossa voi muodostaa esimerkiksi se, että kyseisen valtion lainsäädännön mukaan kuolleeksi julistaminen ei ylipäätään ole mahdollista. Esteen asian tutkimiselle jossakin valtiossa voi muodostaa myös se, että kyseisen valtion tuomioistuimilta puuttuu asiassa toimivalta. Asian vireillepanosta vieraassa valtiossa voidaan katsoa aiheutuvan hakijalle kohtuuttomia vaikeuksia esimerkiksi silloin, kun kyseisen valtion sotatila tai siihen verrattavat epävakaat olot olennaisesti vaikeuttaisivat kuolleeksi julistamista koskevan asian hoitamista siellä. Myös asian käsittelystä vieraassa valtiossa aiheutuvat poikkeuksellisen suuret kustannukset, huomattavat vaikeudet esittää siellä näyttöä hakemuksen tueksi tai muut vastaavat seikat voitaisiin ottaa huomioon harkittaessa, voidaanko kuolleeksi julistamista koskeva asia ottaa tutkittavaksi Suomessa.

24 §. *Sovellettava laki.* Kun Suomen viranomainen on 23 §:n nojalla toimivaltainen tutkimaan kuolleeksi julistamista koskevan asian, asia on ehdotetun pykälän mukaan käsiteltävä ja ratkaistava Suomen lain mukaan.

25 §. *Vieraassa valtiossa annetun päätöksen tunnustaminen.* Kuolleeksi julistamisesta vieraassa valtiossa annetun päätöksen tunnustaminen ehdotetaan säänneltäväksi siten, että henkilön kansalaisuusvaltiossa taikka viimeisessä tiedossa olevassa asuin- tai kotipaikkavaltiossa annettu päätös olisi täällä pätevä ilman erityistä vahvistamista. Pykälässä tarkoitetaan päätöksellä sekä tuomioistuimen että hallinnollisen viranomaisen päätöstä.

Tunnustamisen seurauksena vieraassa valtiossa annettu kuolleeksi julistamispäätös saa Suomessa aikaan samat oikeusvaikutukset kuin Suomessa annetulla päätöksellä on tämän lain 2 §:n ja muissa laeissa olevien säännösten mukaan. Kuolleeksi julistamispäätös, joka on pykälän nojalla tunnustettava, voidaan myös merkitä väestötietojärjestelmään.

26 §. *Tunnustamatta jättämisen perusteet.* Pykälässä ehdotetaan säädettäväksi, milloin vieraassa valtiossa annettua kuolleeksi julistamista koskevaa päätöstä ei saa tunnustaa, vaikka 25 §:ssä säädetyt edellytykset olisivat olemassa. Kieltäytymisperusteiden luettelo on tarkoitettu tyhjettäväksi.

Pykälän 1 kohtaan sisältyy niin sanottu *ordre public* –periaate. Tämän periaatteen mukaan vieraassa valtiossa annettua päätöstä ei saa tunnustaa, jos tunnustaminen olisi selvästi vastoin Suomen oikeusjärjestyksen perusteita.

Mitä pidetään Suomen oikeusjärjestyksen perusteisiin kuuluvana, ei ole täsmällisesti rajattavissa. *Ordre public* –periaatteen vastainen olisi esimerkiksi päätös, joka sotisi ihmisten yhdenvertaisuuden periaatetta vastaan. Pelkästään se seikka, että vieraassa valtiossa on päädytty toisenlaiseen tulokseen kuin mihin Suomen viranomainen tulisi, ei oikeuta pitämään vieraassa valtiossa annettua päätöstä *ordre public* –periaatteen vastaisena.

Pykälän 2 ja 3 kohdassa tarkoitetut perusteet edellyttävät sitä, että kysymyksessä olevan päätöksen lisäksi on olemassa saman henkilön kuolleeksi julistamisesta annettu päätös, joka on sen kanssa ristiriidassa. Pykälän 2 kohdassa on kysymys tunnustettavan päätöksen suhteesta Suomessa annettuun päätökseen ja 3 kohdassa sen suhteesta toisessa vieraassa valtiossa annettuun päätökseen.

Pykälän 2 kohdan mukaan Suomessa annettu päätös estäisi vieraassa valtiossa annetun päätöksen tunnustamisen Suomessa riippumatta siitä, kumpi päätöksistä on annettu ensiksi.

Jos on kysymys kahdesta ristiriitaisesta vieraassa valtiossa annetusta päätöksestä, jotka kumpikin lähtökohtaisesti voitaisiin tunnustaa päteväksi Suomessa, niistä tunnustettaisiin 3 kohdan mukaan se, joka on annettu ensiksi.

Valmistelun aikana on harkittu, olisiko tunnustamatta jättämisen perusteita koskevaan luetteloon sisällytettävä myös tilanteet, joissa havaitaan, että vieraassa valtiossa kuolleeksi julistettu henkilö joko on elossa tai on kuollut muulloin kuin päätöksessä mainittuna ajankohtana. Tätä tarkoittavaa säännöstä ei ole kuitenkaan katsottu aiheelliseksi sisällyttää ehdotukseen. Ehdotetun 2 §:n mukaisesti kuolleeksijulistamispäätös nimittäin tällaisissa tilanteissa on joka tapauksessa pääsääntöisesti vaikutukseton. Poikkeuksena on tosin se, että tunnustettu kuolleeksijulistamispäätös aiheuttaa avioliiton tai rekisteröidyn parisuhteen purkautumisen eikä purkautuminen raukea, vaikka kuolleeksi julistetun havaitaan olevan elossa. Olisi kuitenkin epäjohdonmukaista asettaa vieraassa valtiossa annettu, muutoin tunnustamiskelpoinen kuolleeksijulistamispäätös pelkästään tässä suhteessa eri asemaan kuin Suomessa annettu kuolleeksijulistamispäätös. Tähän ei ole myöskään käytännön tarvetta. Ottaen huomioon avioliiton ja rekisteröidyn parisuhteen päättämisen perusteet voimassa olevan lain mukaan voidaan nimittäin pitää sangen epätodennäköisenä, että kuolleeksijulistamismenettelyä vieraassa valtiossa pyrittäisiin käyttämään väärin, jotta saataisiin avioliitto tai rekisteröity parisuhde purkautumaan. Tällaista mahdollisuutta rajoittaa osaltaan myös 25 §:n säännös vieraassa valtiossa annetun päätöksen tunnustamisen edellytyksistä.

6 luku. Erinäisiä säännöksiä

27 §. *Kustannukset.* Pykälään on otettu säännös kuolleeksi julistamisesta aiheutuvien kustannusten korvausvelvollisuudesta.

Tuomioistuinten ja eräiden oikeushallintoviranomaisten suoritteista perittävistä maksuista (701/1993) annetun lain 5 §:n nojalla se, joka on pannut vireille kuolleeksi julistamista koskevan asian, on velvollinen suorittamaan valtiolle mainitussa laissa tarkoitetun hakemusmaksun. Ehdotetun pykälän mukaan hakijalla olisi oikeus saada kuolleeksi julistetun jäämistöstä korvaus suorittamastaan hakemusmaksusta. Hakijan oikeus korvaukseen koskisi myös muita kuolleeksi julistamisesta aiheutuneita kustannuksia, esimerkiksi hänen käyttämänsä asiamiehen palkkiota.

28 §. *Maistraatin oikeus saada tietoja.* Pykälään on otettu säännös viranomaisten ja eräiden muiden tahojen velvollisuudesta antaa tietoja maistraatille.

Jotta maistraatti voi asianmukaisesti suorittaa 3 luvussa säädetyn tehtävänsä, sillä on oltava riittävät mahdollisuudet hankkia selvitystä siitä, ovatko 12 §:n 1 momentissa säädetyn ikärajan

ylittävät henkilöt elossa tai todistettavasti kuolleita vai kadoksissa. Tämän vuoksi on välttämätöntä, että maistraatilla on oikeus saada salassapitosäynnösten estämättä sellaisia tietoja, jotka ovat tarpeen tämän selvittämiseksi.

Pykälän mukaan velvollisuus tietojen antamiseen olisi ensiksikin valtion ja kunnan viranomaisilla sekä muilla julkisoikeudellisilla yhteisöillä. Tämä on tarpeen, jotta maistraatti voisi tarvittaessa käyttää selvitystyössä hyväkseen esimerkiksi ansiotuloja koskevia verotustietoja.

Velvollisuus tietojen antamiseen olisi myös Kansaneläkelaitoksella, Eläketurvakeskuksella, eläkesäätiöllä ja muulla eläkelaitoksella. Tämä mahdollistaisi sen, että eläkkeiden maksamista koskevat tiedot voidaan ottaa huomioon kuolleeksi julistamisen edellytyksiä selvitettäessä.

Velvollisuus tietojen antamiseen olisi lisäksi sosiaali- tai terveydenhuollon toimintayksiköillä, terveydenhuollon ammattihenkilöillä sekä yksityisillä sosiaalipalvelun tuottajilla. Tämä on tarpeen, jotta maistraatti voisi tarvittaessa tarkistaa esimerkiksi, onko asianomainen henkilö laitoshoidossa.

Valmistelun aikana on harkittu, olisiko syytä velvoittaa myös luottolaitokset antamaan maistraatille sen mahdollisesti tarvitsemia tietoja. Tällainen tietojenantovelvollisuus mahdollistaisi sen, että maistraatti voisi pyytää luottolaitokselta tietoja esimerkiksi siitä, onko asianomainen henkilö käyttänyt pankkitiliään viimeksi kuluneiden viiden kalenterivuoden aikana. Näin pitkälle menevän tiedonantovelvollisuuden asettamista ei kuitenkaan ole pidetty tarpeellisena ottaen huomioon kuolleeksi julistamismenettelyn luonne ja tavoitteet sekä muut käytettävissä olevat keinot selvittää kuolleeksi julistamisen edellytysten täyttymistä.

Pykälän mukaan kysymyksessä olevien tietojen tulisi olla tarpeen maistraatin 3 luvussa säädetyn tehtävän suorittamiseksi. Maistraatilla olisi siten oikeus saada tietoja vain siinä laajuudessa kuin on tarpeen sen selvittämiseksi, onko henkilö ollut elossa viimeksi kuluneiden viiden kalenterivuoden aikana. Maistraatilla olisi oikeus saada tiedot maksutta.

Pykälän nojalla saatuja tietoja koskee väestötietolain 35 §:ssä säädetty salassapitovelvollisuus.

29 §. *Toimivaltainen viranomaisen Ahvenanmaan maakunnassa.* Rekisterihallintolain (166/1996) 3 §:n 2 momentin mukaan Ahvenanmaan maakunnassa mainitussa laissa tarkoitetun rekisterihallinnon paikallisviranomaisen tehtäviä hoitaa lääninhallitus. Selvyyden vuoksi pykälään on otettu säännös siitä, että myös kuolleeksi julistamiseen liittyvien maistraatin tehtävien hoitaminen kuuluu Ahvenanmaan maakunnassa lääninhallitukselle.

30 §. *Voimaantulo- ja siirtymäsäännökset.* Pykälän 1 momentissa on säännös lain voimaantuloajasta.

Pykälän 2 momentin nojalla kumotaan nykyisin voimassa oleva laki kuolleeksi julistamisesta.

Pykälän 3 momenttiin sisältyy siirtymäsäännös, joka koskee ennen uuden lain voimaantuloa valmisteltuja viranomaisaloitteisia kuolleeksi julistamista koskevia asioita. Jos kumottavan lain 4 a §:n 2 momentissa tarkoitettu väestörekisterin pitäjän luettelo on saapunut viralliselle syyttäjälle ennen uuden lain voimaantuloa, luettelossa mainittujen henkilöiden kuolleeksi julistamista koskeva asia voidaan siirtymäsäännöksen nojalla panna vireille ja käsitellä tuomioistuimessa soveltaen aikaisemmin voimassa olleita säännöksiä. Näiden asioiden

valmistelemiseen käytetty Väestörekisterikeskuksen ja maistraattien työpanos tulee näin hyödynnettyä.

Yksityisten henkilöiden hakemuksesta ennen uuden lain voimaantuloa vireille tulleita asioita voidaan sitä vastoin heti lain voimaantulon jälkeen ryhtyä käsittelemään uusien säännösten mukaisesti. Tämä koskee sekä kuolleeksi julistamisen edellytyksiä että asian käsittelyssä noudatettavaa menettelyä. Jos ennen uuden lain voimaantuloa on esimerkiksi haettu välittömän hengenvaaran aiheuttaneessa onnettomuudessa tuhoutuneen henkilön julistamista kuolleeksi, asia voidaan uuden lain tultua voimaan ratkaista ilman virallisessa lehdessä julkaistavaa kuulutusta.

Sekä kumottavaan lakiin että uuteen lakiin sisältyy vuosittainen velvollisuus maistraateille ryhtyä toimenpiteisiin kadoksissa olevien iäkkäiden henkilöiden julistamiseksi kuolleeksi. Jos uusi laki tulee voimaan kesken kalenterivuoden, voidaan lähtökohtana pitää sitä, että kyseisenä kalenterivuonna on toteutettava vain joko kumottavan lain tai uuden lain mukainen kuolleeksijulistamismenettely. Kumottavan lain 4 a §:n 2 momentin mukaan väestörekisterin pitäjän on lähetettävä edellä mainittu luettelo viralliselle syyttäjälle vuosittain ennen toukokuun loppua. Tästä seuraa, että jos uusi laki tulee voimaan 1 päivänä kesäkuuta tai sen jälkeen, maistraatin ei ole tarpeen toteuttaa uuden lain 3 luvussa tarkoitettua menettelyä vielä kyseisenä vuonna. Jos uusi laki sitä vastoin tulee voimaan ennen toukokuun loppua, lienee tarkoituksenmukaisempaa, että kyseisenä kalenterivuonna toteutetaan vain uuden lain mukainen menettely. Viime kädessä ratkaisu riippuu kuitenkin maistraatin tarkoituksenmukaisuusharkinnasta.

1.2. Laki säädettyjen määräaikain laskemisesta annetun lain 6 §:n muuttamisesta

6 §. Säädettyjen määräaikain laskemisesta annetun lain 6 § ehdotetaan ajantasaistettavaksi.

Pykälän 1 momentti säilyisi vähäistä kielellistä tarkistusta lukuun ottamatta ennallaan.

Voimassa olevassa 2 momentissa rajataan 1 momentin soveltamisalan ulkopuolelle konkurssi-valvonta, saatavien ilmoittaminen julkisessa haasteessa tai kuulutuksessa määrättyinä paikkalutlopäivinä sekä puhevallan käyttäminen kuolleeksi julistamista tai asiakirjan kuolettamista koskevassa asiassa. Lisäksi rajataan 1 momentin soveltamisalan ulkopuolelle muut sellaiset toimet, joihin on ryhdyttävä tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa viimeistään silloin, kun asia määräpäivänä otetaan käsiteltäväksi ilmoitettuna kellonaikana.

Momentissa erikseen mainitut poikkeukset koskevat tilanteita, joissa vanhemmassa lainsäädännössä oli käytetty niin sanottua kello kahdentoista sääntöä. Kello kahdentoista säännöstä on luovuttu konkurssivalvonnan osalta, kun sitä koskeva sääntely on uudistettu 1 päivänä joulukuuta 1993 voimaan tulleella lailla 1027/1993. Eduskunnalle 18 päivänä lokakuuta 2002 annetussa hallituksen esityksessä 187/2002 vp on ehdotettu luovuttavaksi kello kahdentoista säännöstä myös julkista haastetta ja asiakirjan kuolettamista koskevissa asioissa. Ehdotetussa uudessa laissa kuolleeksi julistamisesta ehdotetaan niin ikään luovuttavaksi kello kahdentoista säännöstä. Tämän johdosta on tarpeen ajantasaistaa 2 momentti. Selvyyden vuoksi ehdotetaan 2 momenttiin edelleen otettavaksi säännös, jonka mukaan tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyyn liittyvä toimi on suoritettava silloin, kun asia otetaan määräpäivänä käsiteltäväksi ilmoitettuna kellonaikana. Tyypillisimpänä esimerkkinä tällaisesta toimesta voidaan mainita oikeudenkäynnin asianosaisen läsnäolo istunnossa.

Voimassa olevan 3 momentin mukaan kansanedustajain vaaleista annetussa laissa (391/1969), kunnallisvaalilaissa (361/1972) ja kirkkolaisissa (635/1964) annettuja 1 momentista poikkeavia säännöksiä on kuitenkin noudatettava. Momentissa viitatu lait on kumottu. Viittaussäännösten ajantasaistaminen ei ole tarpeen. Tämä johtuu siitä, että säädettyjen määräaikain laskemisesta annetun lain toissijaisuus ilmenee jo lain 1 §:stä. Ilman erityistä 6 §:ään otettavaa säännöstäkin on siten selvää, että muualla laissa, esimerkiksi vaalilainsäädännössä olevia erityissäännöksiä määräajassa suoritettavista toimenpiteistä on noudatettava.

2. Tarkemmat säännökset ja määräykset

Ehdotettu laki kuolleeksi julistamisesta ei sisällä säännöksiä, joilla valtuutettaisiin antamaan tarkentavia säännöksiä ja määräyksiä alemmanasteisilla säädöksillä.

Väestötietolain 41 §:ssä säädetyn asetuksenantovaltuuden nojalla väestötietoasetukseen olisi lisättävä säännös, josta ilmenee maistraatin velvollisuus tallettaa väestötietojärjestelmään tieto kuolleeksi julistamista koskevasta päätöksestään. Esityksen liitteenä on luonnos valtioneuvoston asetukseksi väestötietoasetuksen muuttamisesta.

Tuomioistuimen velvollisuudesta ilmoittaa väestötietojärjestelmään kuolleeksi julistamista koskevasta päätöksestään säädetään tuomioistuimen ilmoituksista väestötietojärjestelmään annetussa asetuksessa, jota ei ole esityksen johdosta tarpeen muuttaa.

3. Voimaantulo

Lait ovat tarkoitetut tulemaan voimaan noin kolmen kuukauden kuluttua siitä, kun ne on hyväksytty ja vahvistettu.

4. Säättämisjärjestys

Ehdotettu laki kuolleeksi julistamisesta vastaa perustuslain edellyttämää säädöstasoa, eikä se sisällä asetuksenantovaltuuksia.

Kuolleeksi julistamiselle säädettävät edellytykset ovat yhdenmukaisia perustuslain 1 §:n 2 momentissa säädetyn ihmisarvon loukkaamattomuuden vaatimuksen kanssa.

Perustuslain 10 §:n 1 momentissa turvatus yksityiselämän ja henkilötietojen suojan kannalta on syytä tarkastella lakiehdotuksen 28 §:ää, jonka mukaan valtion ja kunnan viranomaiset sekä muu julkisoikeudellinen yhteisö, Kansaneläkelaitos, Eläketurvakeskus, eläkesäätiö ja muu eläkelaitos, sosiaali- tai terveydenhuollon toimintayksikkö, terveydenhuollon ammattihenkilö sekä yksityinen sosiaalipalvelun tuottaja olisivat salassapitosäännösten estämättä velvollisia antamaan maistraatille ne tiedot, jotka ovat tarpeen lain 3 luvussa säädetyn tehtävän suorittamiseksi. Velvollisuus koskisi vain tietoja, jotka ovat tarpeen sen selvittämiseksi, onko tietty henkilö elossa tai kuollut. Ehdotettu velvollisuus tietojen antamiseen olisi välttämätön, jotta maistraatti voi varmistautua siitä, ettei elossa olevia henkilöitä julisteta kuolleeksi. Sääntelylle on siten hyväksyttävä peruste.

Perustuslain 15 §:n 1 momentin mukaan jokaisen omaisuus on turvattu. Lakiehdotuksen 20 - 22 §:ään on otettu säännökset kuolleeksi julistetun henkilön omaisuuden takaisin luovuttamisesta tilanteissa, joissa kuolleeksi julistettu on elossa tai joissa tämän näytetään

kuolleen muulloin kuin päätöksessä määrättyä kuolinpäivänä. Näin ollen ehdotus ei loukkaa kuolleeksi julistetun tai tämän oikeiden perillisten omaisuuden suojaa.

Lakiehdotuksen 16 §:n säännöksillä turvattaisiin myös viranomaisaloitteisen kuolleeksi julistamismenettelyn osalta perustuslain 21 §:n 2 momentissa tarkoitettu oikeus tulla kuulluksi, ja siten parannettaisiin oikeusturvaa nykyiseen sääntelyyn verrattuna.

Esitetyistä syistä on perusteltua katsoa, että esitykseen sisältyvät lakiehdotukset voidaan käsitellä tavallisessa säätämisyjärjestyksessä.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

1.

Laki**kuolleeksi julistamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 luku

Yleiset säännökset

1 §

Lain soveltamisala

Kadonnut henkilö voidaan julistaa kuolleeksi tuomioistuimen tai maistraatin päätöksellä siten kuin tässä laissa säädetään.

2 §

Kuolleeksi julistamisen vaikutukset

Kuolleeksi julistetun katsotaan kuolleen päätöksessä määrätynä kuolinpäivänä, jollei muuta näytetä.

Jos lain mukaan jokin määräaika lasketaan henkilön kuolemasta, henkilön tultua julistetuksi kuolleeksi määräaika lasketaan kuitenkin päätöksen antopäivästä.

2 luku

Kuolleeksi julistaminen tuomioistuimen päätöksellä

3 §

Kuolleeksi julistaminen ilman odotusaikaa

Jos kadonnut henkilö on kadotessaan ollut välittömän hengenvaaran aiheuttaneessa on-

nettomuudessa tai muussa siihen rinnastettavassa tilanteessa, hänen kuolleeksi julistamistaan voidaan hakea välittömästi katoamisen jälkeen.

4 §

Kuolleeksi julistaminen odotusajan kuluttua

Kadonneen henkilön kuolleeksi julistamista voidaan muissa kuin 3 §:ssä mainituissa tapauksissa hakea odotusajan kuluttua. Odotusaika lasketaan siitä, kun kadonnut henkilö on tiettävästi viimeksi ollut elossa.

Jos kadonnut henkilö on kadotessaan ollut olosuhteissa, joihin liittyy hengenvaara, tai jos katoamiseen liittyvät olosuhteet ja muut seikat huomioon ottaen muutoin on erittäin todennäköistä, että hän on kuollut, odotusaika on yksi vuosi.

Muissa kuin 2 momentissa mainituissa tapauksissa odotusaika on viisi vuotta.

5 §

Vireillepano

Kuolleeksi julistamista koskeva asia pannaan vireille käräjäoikeudessa hakemuksella.

6 §

Toimivaltainen tuomioistuin

Kuolleeksi julistamista koskevan asian kä-

sittelee se tuomioistuin, jonka tuomiopiirissä kadonneella henkilöllä on viimeksi ollut kotikunta tai väestökirjanpitokunta.

Jos haetaan usean samalla kertaa kadonneen henkilön julistamista kuolleeksi, asian voi käsitellä tuomioistuin, joka on 1 momentin nojalla toimivaltainen heistä jonkun osalta.

Jos Suomessa ei ole tuomioistuinta, joka olisi 1 tai 2 momentin nojalla toimivaltainen käsittelemään asian, asian käsittelee se tuomioistuin, jonka tuomiopiirissä hakijalla on kotikunta, tai, jollei hakijalla ole kotikuntaa Suomessa, Helsingin käräjäoikeus.

7 §

Vireillepanoon oikeutetut

Kuolleeksi julistamista koskevan hakemuksen voi tehdä kadonneen henkilön aviopuoliso tai perillinen taikka muu henkilö, jonka oikeus saattaa riippua kuolleeksi julistamisesta. Heillä on myös oikeus jatkaa toisen henkilön hakemusta.

8 §

Kuuleminen

Kadonneen henkilön aviopuolisolle ja perillisille on varattava tilaisuus tulla kuulluksi hakemuksen johdosta. Jos kadonneelle henkilölle on määrätty edunvalvoja, myös tälle on varattava tilaisuus tulla kuulluksi.

Tilaisuutta tulla kuulluksi ei tarvitse varata, jos tiedoksianto olisi toimitettava oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 9 §:ssä tarkoitetulla tuomioistuimen kuulutuksella.

9 §

Kutsu ja sen tiedoksianto

Jos kuolleeksi julistamiseen on selvitetty olevan edellytykset, tuomioistuimen on 4 §:ssä tarkoitetuissa tapauksissa kutsuttava kadonnutta henkilöä ilmoittautumaan tuomioistuimelle viimeistään kutsussa mainittuna määräpäivänä uhalla, että hänet voidaan julistaa kuolleeksi. Tuomioistuimen on samalla kutsuttava kaikkia, jotka voivat antaa

tietoja siitä, onko kadonnut henkilö elossa vai kuollut, ilmoittamaan samassa ajassa tietonsa tuomioistuimelle.

Kutsu annetaan tiedoksi kuuluttamalla siten kuin oikeudenkäymiskaaren 11 luvun 10 §:ssä säädetään. Tuomioistuimen on julkaistava kuulutus kutsusta virallisessa lehdessä viimeistään kolme kuukautta ennen määräpäivää.

10 §

Tuomioistuimen päätös kuolleeksi julistamisesta

Kadonnut henkilö on 9 §:ssä tarkoitetun määräpäivän jälkeen julistettava kuolleeksi tuomioistuimen päätöksellä, jos tuomioistuin ei ole saanut tietoa siitä, että hän on elossa tai kuollut, ja jos kuolleeksi julistamisen edellytykset muutoin ovat olemassa.

11 §

Kuolinpäivän määrääminen

Julistaessaan kadonneen henkilön kuolleeksi tuomioistuimen on määrättävä se päivä, jona hänen katsotaan kuolleen.

Kuolinpäiväksi on määrättävä se päivä, jona kadonnut henkilö todennäköisimmin on kuollut. Jollei sitä voida määrittää, kuolinpäiväksi on määrättävä se päivä, jona hän todennäköisesti viimeistään on kuollut. Kuolinpäiväksi on kuitenkin määrättävä viimeistään se päivä, jona on kulunut viisi vuotta siitä, kun kadonnut henkilö on tiettävästi viimeksi ollut elossa.

3 luku

Kuolleeksi julistaminen maistraatin päätöksellä

12 §

Edellytykset

Henkilö voidaan julistaa kuolleeksi maistraatin päätöksellä, kun on kulunut:

1) sata vuotta sen kalenterivuoden päättämisestä, jonka aikana hän on syntynyt; ja

2) viisi vuotta sen kalenterivuoden päättymisestä, jonka aikana hän on tietävästi viimeksi ollut elossa.

13 §

Vireilletulo

Maistraatin on vuosittain omasta aloitteestaan selvitettävä, onko väestötietojärjestelmän tietojen mukaan elossa sellaisia henkilöitä, joiden kuolleeksi julistamiseen on 12 §:n mukaiset edellytykset.

14 §

Toimivaltainen maistraatti

Kuolleeksi julistamista koskevan asian käsittelee se maistraatti, jonka toimialueella henkilöllä on viimeksi ollut kotikunta tai väestökirjanpitokunta.

Jos Suomessa ei ole maistraattia, joka olisi 1 momentin nojalla toimivaltainen käsittelemään asian, asian käsittelee Helsingin maistraatti.

15 §

Selvittämisvelvollisuus

Maistraatin on kunkin sellaisen henkilön osalta, jonka kuolleeksi julistamiseen on 12 §:n 1 kohdassa säädetty edellytys, hankittava kohtuudella saatavissa oleva selvitys siitä, onko hän ollut viimeksi kuluneiden viiden kalenterivuoden aikana elossa.

16 §

Kutsu ja sen tiedoksianto

Maistraatin on kutsuttava kutakin sellaista henkilöä, jonka kuolleeksi julistamiseen on selvitetty olevan edellytykset, ilmoittautumaan maistraatille viimeistään kutsussa mainittuna määräpäivänä uhalla, että hänet voidaan julistaa kuolleeksi. Maistraatin on samalla kutsuttava kaikkia, jotka voivat antaa tietoja siitä, onko asianomainen henkilö elossa vai kuollut, ilmoittamaan samassa ajassa tietonsa maistraatille.

Jos asianomaiselle henkilölle on merkitty väestötietojärjestelmään voimassa oleva osoite, kutsu on lähetettävä siihen. Jos väestötietojärjestelmästä tai muista väestökirjoista ilmenee, että asianomaisella henkilöllä on Suomessa aviopuoliso tai läheisiä sukulaisia, kutsu on annettava tiedoksi aviopuolisolle ja vähintään yhdelle sukulaiselle. Jos asianomaiselle henkilölle on määrätty edunvalvoja, kutsu on annettava tiedoksi myös tälle.

Kutsu annetaan lisäksi tiedoksi yleistiedoksiantona siten kuin hallintolain (/) 62 §:ssä säädetään. Maistraatin on julkaistava kuulutus kutsusta virallisessa lehdessä jonkin kuukauden ensimmäisessä numerossa viimeistään kolme kuukautta ennen määräpäivää.

17 §

Maistraatin päätös kuolleeksi julistamisesta

Henkilö on 16 §:ssä tarkoitetun määräpäivän jälkeen julistettava kuolleeksi maistraatin päätöksellä, jos maistraatti ei ole saanut tietoa siitä, että hän on elossa tai kuollut, ja jos kuolleeksi julistamisen edellytykset muutoin ovat olemassa.

18 §

Kuolinpäivän määrääminen

Julistaessaan henkilön kuolleeksi maistraatin on määrättävä se päivä, jona hänen katsotaan kuolleen.

Kuolinpäiväksi on määrättävä 1 päivä tammiukuuta sinä vuonna, joka ensiksi alkaa sen jälkeen, kun on kulunut sata vuotta henkilön syntymästä ja viisi vuotta siitä, kun hän on tietävästi viimeksi ollut elossa.

19 §

Maistraatin päätöksen tiedoksianto

Jos väestötietojärjestelmästä tai muista väestökirjoista ilmenee, että kuolleeksi julistetulla on Suomessa aviopuoliso tai läheisiä sukulaisia, maistraatin päätös on annettava tiedoksi aviopuolisolle ja vähintään yhdelle

sukulaiselle. Jos kuolleeksi julistetulle on määrätty edunvalvoja, päätös on annettava tiedoksi myös tälle.

4 luku

Omaisuu den takaisin luovuttaminen

20 §

Omaisuu den luovutusvelvollisuus

Jos kuolleeksi julistettu on elossa, hänellä on oikeus saada omaisuutensa takaisin siltä, joka on kuolleeksi julistamisen johdosta ottanut omaisuutta haltuunsa. Edellytyksenä on kuitenkin, että kuolleeksi julistettu vaatii sitä kolmen vuoden kuluessa siitä, kun hän sai tiedon kuolleeksi julistamisesta.

Jos kuolleeksi julistetun näytetään kuolleen muulloin kuin päätöksessä määrättyä kuolinpäivänä ja jos sen vuoksi joku muu kuin se, joka on kuolleeksi julistamisen johdosta ottanut haltuunsa kuolleeksi julistetun omaisuutta, on oikeutettu omaisuuteen, haltijan on luovutettava omaisuus siihen oikeutetulle. Edellytyksenä on kuitenkin, että omaisuuteen oikeutettu vaatii sitä kolmen vuoden kuluessa siitä, kun hän sai tiedon oikeudestaan omaisuuteen.

Jos omaisuus on luovutettu edelleen, luovutus pysyy voimassa, jos haltija ei saadessaan omaisuuden haltuunsa tiennyt eikä hänen olisi pitänyt tietää, ettei luovuttaja ollut omaisuuden oikea omistaja. Sama koskee omaisuuden panttioikeuden tai käyttöoikeuden luovutusta.

21 §

Luovutusvelvollisen muu suoritusvelvollisuus

Jos luovutettava omaisuus ei ole tallella tai muuten luovutettavissa, sen arvo on korvattava.

Jos luovutettavan omaisuuden arvo on alentunut merkittävästi kulumisen tai vahingoittumisen vuoksi, luovutusvelvollisen on korvattava arvon aleneminen. Jos omaisuuden arvo on alentunut muusta syystä, luovutusvelvollisen on suoritettava kohtuullinen korvaus omaisuuden arvon alenemisesta, jos

siihen katsotaan olevan erityistä syytä.

Luovutusvelvollisen on luovutettava omaisuudesta saamansa tuotto tai korvattava sen arvo. Jos luovutettava omaisuus on rahaa, luovutusvelvollisen on maksettava luovutettavalle määrälle korkolain (633/1982) 3 §:n 2 momentin mukaista korkoa siitä lähtien, kun hän sai omaisuuden haltuunsa. Luovutusvelvollisen on myös suoritettava kohtuullinen korvaus omaisuudesta saamastaan hyödystä, jollei tämän voida katsoa sisältyvän omaisuuden arvon alenemisesta suoritettavaan korvaukseen. Tuotto on kuitenkin luovutettava tai sen arvo korvattava, korkoa maksettava taikka hyöty korvattava aikaisintaan siitä lähtien, kun luovutusvelvollinen sai tiedon, että hän ei ole oikeutettu omaisuuteen.

Jos luovutettava omaisuus on rahaa tai jos omaisuuden arvo on korvattava, luovutusvelvollisen on maksettava korkoa korkolain 4 §:n 1 momentin mukaisesti luovuttamisvaatimuksen esittämisestä lukien.

Jos 1—4 momentin mukaista suoritusvelvollisuutta on olosuhteisiin nähden pidettävä kohtuuttomana, sitä voidaan sovitella.

22 §

Omaisuu teen pannut kustannukset

Luovutusvelvollisella on oikeus saada korvaus luovutettavaan omaisuuteen panemistaan tarpeellisista kustannuksista sekä sellaisista hyödyllisistä kustannuksista, jotka ovat syntyneet ennen kuin hän sai tiedon, että hän ei ole oikeutettu omaisuuteen.

5 luku

Kansainvälisen yksityisoikeuden alaan kuuluvat säännökset

23 §

Suomen viranomaisten kansainvälinen toimivalta

Suomen tuomioistuin tai maistraatti voi tutkia kuolleeksi julistamista koskevan asian, jos henkilö, jonka kuolleeksi julistamista asia koskee, on Suomen kansalainen tai jos hänen

viimeinen tiedossa oleva asuin- tai kotipaikkansa on Suomessa.

Suomen tuomioistuin voi tutkia kuolleeksi julistamista koskevan asian myös, jos hakijan tärkeät edut puoltavat asian ratkaisemista Suomessa eikä hän voi saattaa asiaa tutkitavaksi siinä valtiossa, jonka kansalainen se henkilö on, jonka kuolleeksi julistamista asia koskee, tai valtiossa, jossa on tämän viimeinen tiedossa oleva asuin- tai kotipaikka, tai tämä aiheuttaisi hakijalle kohtuuttomia vaikeuksia.

24 §

Sovellettava laki

Kuolleeksi julistamista koskevassa asiassa on sovellettava Suomen lakia.

25 §

Vieraassa valtiossa annetun päätöksen tunnustaminen

Vieraassa valtiossa annettua päätöstä, jolla henkilö on julistettu kuolleeksi, on ilman erityistä vahvistamista pidettävä Suomessa pätevä, jos päätöksen on antanut sen valtion viranomainen, jonka kansalainen henkilö oli päätöksen antamisen hetkellä tai jossa on hänen viimeinen tiedossa oleva asuin- tai kotipaikkansa.

26 §

Tunnustamatta jättämisen perusteet

Vieraassa valtiossa annettua kuolleeksi julistamista koskevaa päätöstä ei tunnusteta Suomessa:

- 1) jos tunnustaminen on selvästi vastoin Suomen oikeusjärjestyksen perusteita;
- 2) jos päätös on ristiriidassa saman henkilön kuolleeksi julistamisesta Suomessa annetun päätöksen kanssa; tai
- 3) jos päätös on ristiriidassa saman henkilön kuolleeksi julistamisesta jossakin muussa valtiossa aikaisemmin annetun päätöksen

kanssa ja tämä aikaisemmin annettu päätös tunnustetaan Suomessa.

6 luku

Erinäisiä säännöksiä

27 §

Kustannukset

Sillä, jonka hakemuksesta kadonnut henkilö on julistettu kuolleeksi tuomioistuimen päätöksellä, on oikeus saada kuolleeksi julistetun jäämistöstä korvaus kuolleeksi julistamisesta aiheutuneista kustannuksista.

28 §

Maistraatin oikeus saada tietoja

Valtion ja kunnan viranomainen sekä muu julkisoikeudellinen yhteisö, Kansaneläkelaitos, Eläketurvakeskus, eläkesäätiö ja muu eläkelaitos, sosiaali- tai terveydenhuollon toimintayksikkö, terveydenhuollon ammattihenkilö sekä yksityinen sosiaalipalvelun tuottaja ovat salassapitosäännösten estämättä velvollisia pyynnöstä antamaan maksutta maistraatille ne tiedot, jotka ovat tarpeen 3 luvussa säädetyn tehtävän suorittamiseksi.

29 §

Toimivaltainen viranomainen Ahvenanmaan maakunnassa

Ahvenanmaan maakunnassa maistraatille tämän lain mukaan kuuluvia tehtäviä hoitaa lääninhallitus.

30 §

Voimaantulo- ja siirtymäsäännökset

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 200 .

Tällä lailla kumotaan kuolleeksi julistamisesta 23 päivänä huhtikuuta 1901 annettu laki (15/1901) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

Jos 2 momentissa mainitun lain 4 a §:n

2 momentissa tarkoitettu väestörekisterin pitäjän luettelo on saapunut viralliselle syyttäjälle ennen tämän lain voimaantuloa, luettelossa mainittujen henkilöiden kuolleeksi j-

listamista koskevan asian käsittelyyn sovelletaan tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä.

2.

Laki

säädettyjen määräaikain laskemisesta annetun lain 6 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan säädettyjen määräaikain laskemisesta 25 päivänä huhtikuuta 1930 annetun lain (150/1930) 6 §, sellaisena kuin se on laissa 662/1978, seuraavasti:

6 §

Tyytymättömyyden ilmoittaminen, muutoksenhakemuksen jättäminen, vastauksen antaminen siihen, viranhakemus sekä muu määräajassa tuomioistuimessa tai muussa viranomaisessa taikka virallisessa toimituksessa suoritettava toimi on tehtävä viimeistään määräajan viimeisenä päivänä, virastossa suoritettava toimi ennen viraston aukioloajan päättymistä ja oikeuden istunnossa tai muus-

sa toimituksessa suoritettava toimi ennen istunnon tai toimituksen päättymistä.

Jos tuomioistuimessa vireillä oleva asia otetaan määräpäivänä käsiteltäväksi ilmoitettuna kellonaikana, asian käsittelyyn liittyvä toimi on kuitenkin suoritettava silloin.

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä _____ kuuta 200 .

2.

Laki**säädettyjen määräaikain laskemisesta annetun lain 6 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan säädettyjen määräaikain laskemisesta 25 päivänä huhtikuuta 1930 annetun lain (150/1930) 6 §, sellaisena kuin se on laissa 662/1978, seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

6 §

Tyytymättömyyden ilmoittaminen, muutoksenhakemuksen jättäminen, vastauksen antaminen siihen, viranhakemus sekä muu määräajassa tuomioistuimessa tai muun viranomaisen luona taikka virallisessa toimituksessa suoritettava toimi on tehtävä viimeistään määräajan viimeisenä päivänä, virastossa suoritettava toimi ennen viraston aukioloajan päättymistä ja oikeuden istunnossa tai muussa toimituksessa suoritettava toimi ennen istunnon tai toimituksen päättymistä.

Mitä 1 momentissa on säädetty, ei koske konkurssivalvontaa, saatavien ilmoittamista julkisessa haasteessa tai kuulutuksessa määrättyinä paikalletulopäivänä eikä puhevallan käyttämistä kuolleeksi julistamista tai asiakirjan kuolettamista koskevassa asiassa, eikä myöskään muuta sellaista tointa, johon on ryhdyttävä tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa viimeistään silloin, kun asia määräpäivänä otetaan käsiteltäväksi ilmoitettuna kellonaikana.

Kansanedustajain vaaleista annetussa laissa (391/69), kunnallisvaalilaissa (361/72) ja kirkkolaisissa (635/64) annettuja

6 §

Tyytymättömyyden ilmoittaminen, muutoksenhakemuksen jättäminen, vastauksen antaminen siihen, viranhakemus sekä muu määräajassa tuomioistuimessa tai *muussa viranomaisessa* taikka virallisessa toimituksessa suoritettava toimi on tehtävä viimeistään määräajan viimeisenä päivänä, virastossa suoritettava toimi ennen viraston aukioloajan päättymistä ja oikeuden istunnossa tai muussa toimituksessa suoritettava toimi ennen istunnon tai toimituksen päättymistä.

Jos tuomioistuimessa vireillä oleva asia otetaan määräpäivänä käsiteltäväksi ilmoitettuna kellonaikana, asian käsittelyyn liittyvä toimi on kuitenkin suoritettava silloin.

Voimassa oleva laki

Ehdotus

1 momentista poikkeavia säännöksiä on kuitenkin noudatettava.

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä _____ kuuta 200 .

Liite
Asetusluonnos

Valtioneuvoston asetus

väestötietoasetuksen muuttamisesta

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty sisäasiainministeriön esittelystä, lisätään 22 päivänä lokakuuta 1993 annettuun väestötietoasetukseen (886/1993) uusi 5 d § seuraavasti:

5 d §

kuolleeksi julistamista koskevasta päätöksestään väestötietojärjestelmään.

Kuolleeksi julistamista koskevan tiedon rekisteröinti

Maistraatin on viipymättä talletettava tieto _____
Tämä asetus tulee voimaan _____ päivänä
kuuta 200 .